

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 85. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2020 r.

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 85. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2020 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 79. posiedzeniu Senatu:

senatora Przemysława Błaszczyka	7
senatora Roberta Dowhana.....	12
senatora Roberta Dowhana.....	16
senatora Roberta Dowhana.....	19
senatora Jana Marię Jackowskiego.....	22
senatora Jana Marię Jackowskiego.....	23
senatora Jana Marię Jackowskiego.....	25
senatora Jana Marię Jackowskiego.....	27
senatora Andrzeja Kobiaka	29
senatora Władysława Komarnickiego	33
senatora Tadeusza Kopcia	36
senator Małgorzaty Kopiczko.....	38
senator Małgorzaty Kopiczko.....	41
senator Małgorzaty Kopiczko.....	44
senator Małgorzaty Kopiczko.....	47
senator Małgorzaty Kopiczko.....	50
senator Małgorzaty Kopiczko.....	53
senator Małgorzaty Kopiczko.....	56
senator Małgorzaty Kopiczko.....	59
senator Małgorzaty Kopiczko.....	62
senator Małgorzaty Kopiczko.....	65
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	68
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	69
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	71
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	73
senatora Jarosława Obremskiego.....	75
senatora Krystiana Probierza	76
senatora Konstantego Radziwiłła	78
senatora Czesława Ryszki	79
senatora Czesława Ryszki	81
senatora Czesława Ryszki	85
senatora Czesława Ryszki	88
senatora Waldemara Sługockiego.....	90
senator Grażyny Sztark	92
senatora Jana Żaryna	94

85. POSIEDZENIE SENATU

(18 października 2019 r.)

Oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka

skierowane do ministra sportu i turystyki Witolda Bańki
oraz do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Ardanowskiego

Szanowni Panowie Ministrowie!

W związku z zapytaniem kierowanym do mnie, jak i z pojawieniem się szeregu doniesień medialnych, które zawierają niejasne wyjaśnienia publikowane przez Polski Związek Jeździecki w zakresie procesu zdobywania kwalifikacji drużynowej do Igrzysk Olimpijskich w Tokio w 2020 r. przez zawodników kadry narodowej w dyscyplinie skoki przez przeszkody oraz finansowania startów zawodników kadry ze środków pochodzących z budżetu państwa, zwracam się z prośbą o przekazanie następujących informacji.

1. Jaka była wysokość środków przekazanych przez Ministerstwo Sportu i Turystyki do Polskiego Związku Jeździeckiego z tytułu udziału (drużynowo) członków kadry narodowej seniorów w zawodach kwalifikacyjnych do Igrzysk Olimpijskich w Tokio w 2020 r. do dnia 12 września 2019 r.?

2. Jaka była procedura formalnoprawna na poszczególnych etapach zatwierdzania startów drużynowo członków kadry narodowej w dyscyplinie skoki przez przeszkody w zawodach kwalifikacyjnych do Igrzysk Olimpijskich w Tokio w 2020 r. ze strony władz Polskiego Związku Jeździeckiego oraz Ministerstwa Sportu i Turystyki?

3. Jak wyglądał proces wydawania przez powiatowych lekarzy weterynarii zgód dotyczących startów poszczególnych zawodników kadry narodowej, którzy mieli wziąć udział zarówno w zawodach CSIO5* w Sopocie w dniach 13–16 czerwca 2019 r., jak i w zawodach CSIO2* w Moskwie w dniach 27–30 czerwca 2019 r.?

4. Z jakiego powodu pan W.W. nie uzyskał zgody powiatowego lekarza weterynarii na udział w zawodach CSIO2* w Moskwie w dniach 27–30 czerwca 2019 r., podczas gdy pozostali zawodnicy startujący w zawodach w Sopocie i planujący starty w zawodach w Moskwie otrzymali takie zgody od innych (zgodnie z właściwością terenową) powiatowych lekarzy weterynarii?

5. Czy pobyt pana Jana Soltysiaka – prezesa Polskiego Związku Jeździeckiego – w Moskwie w kwietniu 2019 r., mający na celu uzgodnienie kwestii formalnych udziału polskiej drużyny skoczków w zawodach CSIO2* w Moskwie w dniach 27–30 czerwca 2019 r., był finansowany z budżetu MSiT i czy Ministerstwo Sportu i Turystyki było poinformowane o konieczności odbycia przez konie, które miały wziąć udział w zawodach w Moskwie, 2-tygodniowej kwarantanny, co formalnie wykluczało udział zawodników w zawodach CSIO5* w Sopocie w dniach 13–16 czerwca 2019 r.?

Z wyrazami szacunku
Przemysław Błaszczyk

Stanowisko

Warszawa, 8 listopada 2019 r.

Pan
 Stanisław Karczewski
 Marszałek Senatu
 Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na przekazane przy piśmie z 22 października 2019 r., znak: BPS/043-85-2414-MST/19, oświadczenie Senatora RP Przemysława Błaszczyka, złożone podczas 85. posiedzenia Senatu RP 18 października 2019 r., dotyczące procesu zdobywania kwalifikacji drużynowej do Igrzysk Olimpijskich w Tokio w 2020 r. przez Polski Związek Jeździecki informuję, co następuje.

W 2019 r. Minister Sportu i Turystyki (dalej: Minister) przekazał Polskiemu Związkowi Jeździeckiemu (dalej: PZJ) na przygotowania kadry narodowej seniorów w konkurencjach olimpijskich:

- 1 122 200,00 zł (słownie: jeden milion sto dwadzieścia dwa tysiące dwieście złotych) w ramach *Programu przygotowania zawodników kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich oraz przygotowania i udziału w mistrzostwach świata i Europy w sportach olimpijskich w 2019 r.*¹ (budżet państwa), w tym 1 000 000,00 zł jako środki podstawowe i 122 200,00 zł jako środki dodatkowe przeznaczone dla kadry WKKW w związku z uzyskaniem kwalifikacji olimpijskiej;
- 300 000,00 zł (słownie: trzysta tysięcy złotych) w ramach *Programu dofinansowania realizacji zadań związanych z przygotowaniem w 2019 r. kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich oraz przygotowaniem i udziałem w mistrzostwach świata i Europy ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej*².

Otrzymane środki zostały podzielone przez PZJ na trzy konkurencje olimpijskie: ujeżdżenie, skoki przez przeszkody i WKKW.

Zakres zadania	Ujeżdżenie	Skoki przez przeszkody	WKKW
<i>Program przygotowania zawodników kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich oraz przygotowania i udziału w mistrzostwach świata i Europy w sportach olimpijskich w 2019 r.</i>			
Akcje szkoleniowe, w tym udział w zawodach	22 916,85 zł	383 911,32 zł	330 430,11 zł
Stypendia sportowe			32 200,00 zł
Wynagrodzenia kadry szkoleniowej		55 817,00 zł	90 000,00 zł
Składki do organizacji międzynarodowych	76 924,72 zł		
Koszty pośrednie	130 000,00 zł		
<i>Program dofinansowania realizacji zadań związanych z przygotowaniem w 2019 r. kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich oraz przygotowaniem i udziałem w mistrzostwach świata i Europy ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej</i>			
Akcje szkoleniowe, w tym udział w zawodach		300 000,00 zł	

¹ Decyzja nr 63 Ministra Sportu i Turystyki z dnia 12 grudnia 2018 r. w sprawie ogłoszenia *Programu dofinansowania ze środków budżetu państwa zadań związanych z przygotowaniem zawodników kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich oraz przygotowaniem i udziałem w mistrzostwach świata i Europy w sportach olimpijskich w 2019 r.* (Dz. Urz. Min. Spor. poz. 93 z późn. zm.).

² Decyzja nr 28 Ministra Sportu i Turystyki z dnia 5 lipca 2019 r. w sprawie ogłoszenia *Programu dofinansowania realizacji zadań związanych z przygotowaniem w 2019 r. kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich oraz przygotowaniem i udziałem w mistrzostwach świata lub mistrzostwach Europy ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej* (Dz. Urz. Min. Spor. poz. 48).

W ramach Programu przygotowania zawodników kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich oraz przygotowania i udziału w mistrzostwach świata i Europy w sportach olimpijskich w 2019 r. dofinansowano kwotą 383 911,32 zł udział zawodników kadry narodowej w skokach przez przeszkody w 2 startach krajowych i 17 zagranicznych (do 12 września 2019 r. było to 221 009,08 zł przeznaczonych na 2 starty krajowe i 11 zagranicznych).

W ramach udziału drużyny kadry narodowej w skokach przez przeszkody w zawodach kwalifikacyjnych do IO dofinansowano:

- start w zawodach CSIO3* w Dramen (Norwegia), w dniach 16–19.05.2019 r. – 40 431,56 zł;
- start w zawodach CSIO3* w Uggerhalne (Dania), w dniach 22–26.05.2019 r. – 61 088,93 zł;
- start w zawodach kwalifikacyjnych do IO – CSIO2* w Moskwie (Rosja), w dniach 27–30.06.2019 r. – 50 464,42 zł.

W ramach Programu dofinansowania realizacji zadań związanych z przygotowaniem w 2019 r. kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich oraz przygotowaniem i udziałem w mistrzostwach świata i Europy ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej całą kwotę dotacji, tj. 300 000,00 zł, przeznaczono na udział zawodników kadry narodowej w skokach przez przeszkody w zawodach CSIO w Atenach (20–30.07.2019 r.), które były finałem grupy D rozgrywek FEI Nations Cup (start w tych zawodach był możliwy dzięki dwukrotnemu zajęciu przez drużynę drugiego miejsca podczas zawodów w Dramen i Uggerhalne). W przypadku zajęcia przez Polskę miejsc 1–2 dawały szansę na awans do finału cyklu FEI Nations Cup w Barcelonie. Zawody w Barcelonie były ostatnią szansą na wywalczenie kwalifikacji olimpijskiej przez drużynę skoków przez przeszkody.

Łącznie na udział drużynowo członków kadry narodowej seniorów w skokach przez przeszkody w kwalifikacjach olimpijskich do 12 września br. ze środków Ministerstwa Sportu i Turystyki (dalej: MSiT) wydatkowano **451 984,91 zł** (w tym z budżetu państwa 151 984,91 zł, a z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej 300 000,00 zł), nie licząc wynagrodzenia kadry trenerskiej (55 817,00 zł).

Odnosząc się do pytania 2. informuję, że w zakresie sportu wyczynowego Minister realizuje zadania dotyczące przygotowań zawodników kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich oraz przygotowań i udziału w mistrzostwach świata i Europy w sportach olimpijskich i nieolimpijskich na podstawie:

- 1) art. 29 ust. 7 ustawy o sporcie³;
- 2) rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki w sprawie stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej⁴;
- 3) art. 47 i art. 151 ustawy o finansach publicznych⁵;
- 4) ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie⁶.

Minister wykonuje powierzone obowiązki w szczególności poprzez zlecenie ich do realizacji polskim związkom sportowym, które na podstawie zawieranych umów otrzymują dotacje na realizację zadania publicznego. W ramach otrzymywanych środków podmioty m.in. dofinansowują udział członków kadry narodowej w imprezach mistrzowskich, dokonują zakupu niezbędnego sprzętu, a także finansują zgrupowania i konsultacje. Oferty na realizację zadań objętych właściwym programem mogą składać polskie związki sportowe.

Zgodnie z uregulowaniami Programu dofinansowania ze środków budżetu państwa zadań związanych z przygotowaniem zawodników kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich oraz przygotowaniem i udziałem w mistrzostwach świata i Europy w sportach olimpijskich w 2019 r. oraz Programu dofinansowania realizacji zadań związanych z przygotowaniem w 2019 r. kadry narodowej do udziału

³ Ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2019 r. poz. 1468).

⁴ Rozporządzenie Ministra Sportu i Turystyki z dnia 14 listopada 2017 r. w sprawie stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej (Dz. U. 2018 r. poz. 293).

⁵ Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 869 z późn. zm.).

⁶ Ustawa z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2019 r. poz. 688 z późn. zm.).

w igrzyskach olimpijskich oraz przygotowaniem i udziałem w mistrzostwach świata lub mistrzostwach Europy ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej do przyjęcia oferty i zawarcia umowy dotacyjnej niezbędna jest opinia Zespołu Metodycznego (do nadzoru merytorycznego oraz kontroli procesu szkolenia realizowanego w ramach ww. zadań) dotycząca przygotowań zawodników kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich, mistrzostwach świata i mistrzostwach Europy (na podstawie wskazanych załączników, które przesyła polski związek sportowy). Wydanie opinii poprzedzone jest spotkaniem przedstawicieli właściwego polskiego związku sportowego z Zespołem Metodycznym.

Procedura zawarcia umowy:

- przesłanie dokumentacji do MSiT i Zespołu Metodycznego;
- analiza dokumentacji przez pracowników MSiT i członków Zespołu Metodycznego;
- spotkanie przedstawicieli polskiego związku sportowego z Zespołem Metodycznym;
- wydanie opinii przez Zespół Metodyczny;
- podpisanie umowy (na podstawie pełnej dokumentacji i pozytywnej opinii Zespołu).

Jednocześnie należy podkreślić, że na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy o sporcie wyłączne prawo do powołania kadry narodowej oraz przygotowania jej do igrzysk olimpijskich, igrzysk paraolimpijskich, igrzysk głuchych, mistrzostw świata lub mistrzostw Europy należy do polskiego związku sportowego.

Odnosząc się do pytania o pobyt pana Jana Sołtysiaka – prezesa Polskiego Związku Jeździeckiego, w kwietniu 2019 r. w Moskwie, informuję, że nie był on finansowany ze środków MSiT.

MSiT nie było także informowane o konieczności odbycia przez konie kwarantanny, tak jak nie jest informowane o szczegółach organizacyjnych wyjazdów innych polskich związków sportowych, np. dotyczących przewozu broni palnej przez Polski Związek Strzelectwa Sportowego itp. Kwestie te, zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o sporcie, pozostają w kompetencjach polskich związków sportowych.

Z poważaniem

MINISTER SPORTU I TURYSTYKI
Witold Bańka

Stanowisko

Warszawa, 19 listopada 2019 r.

Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Przemysława Błaszczyka, Senatora RP, złożone podczas 85. posiedzenia Senatu RP IX kadencji w dniu 18 października 2019 r., w sprawie procesu zdobywania kwalifikacji drużynowej do Igrzysk Olimpijskich w Tokio w 2020 r. przez zawodników kadry narodowej w dyscyplinie skoki przez przeszkody, w tym m.in. startów w Federacji Rosyjskiej, przedstawiam poniżej informację, w ramach kompetencji.

Ad. 3. Na wstępie pragnę zauważyć, że powiatowy lekarz weterynarii nie wydaje zgody na start w zawodach zawodnikom kadry narodowej. Rola powiatowego lekarza weterynarii polega na poświadczeniu, że dane zwierzę, w tym wypadku koń, spełnia wymagania zdrowotne określone przez państwo, do którego to zwierzę jest wywożone.

Procedura wydawania świadectw zdrowia dla koni do Federacji Rosyjskiej jest następująca. Podmiot zgłasza zainteresowanie wywozem konia do Federacji Rosyjskiej do powiatowego inspektoratu weterynarii. Właściwy miejscowo powiatowy lekarz weterynarii ocenia, czy może potwierdzić wymagania weterynaryjne wskazane we wzorze świadectwa zdrowia, określone przez Federację Rosyjską. Powiatowy lekarz weterynarii, wydając świadectwo zdrowia, postępuje zgodnie z Instrukcją Głównego Lekarza Weterynarii, nr GIWue-0201-1/11, z dnia 18 maja 2011 r. w sprawie wydawania, odbioru, ewidencjonowania i przechowywania eksportowych i przedeksportowych świadectw zdrowia dla towarów przeznaczonych na eksport do państw Unii Celnej, a także z Instrukcją Głównego Lekarza Weterynarii, nr GIWue-0201-2/11 z dnia 19 maja 2011 r. w sprawie postępowania z weterynaryjnymi świadectwami zdrowia dla towarów przeznaczonych do wywozu do krajów trzecich.

Ad. 4. Koń o numerze identyfikacyjnym DE 418184093609 w wieku ok. 10 lat o imieniu Chintablue nie spełniał niektórych warunków określonych w punktach 3.4 oraz 4.4 świadectwa weterynaryjnego wystawianego na potrzeby czasowego wyjazdu koni z Unii Europejskiej do Federacji Rosyjskiej, w celu ich uczestnictwa w międzynarodowych zawodach na okres nieprzekraczający 90 dni (w świadectwie wskazano, że: „W trakcie obserwacji każde zwierzę musi być poddane badaniu klinicznemu, łącznie z codziennym pomiarem temperatury...”). Koń Chintablue nie podlegał obserwacji przez co najmniej 21 dni, prowadzonej przez urzędowego lekarza weterynarii z kraju wywozu, o czym właściciel konia został poinformowany przez Powiatowego Lekarza Weterynarii w Stargardzie w dniu 19 czerwca 2019 r. Pozostałym koniom, jak wynika z ustaleń Głównego Lekarza Weterynarii, zostały wystawione świadectwa zdrowia, ponieważ spełniały wszystkie wymagania weterynaryjne, a ich spełnienie poświadcza stosowna dokumentacja weterynaryjna.

Z poważaniem

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Jan Krzysztof Ardanowski

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej, przyłączając się do apelu Sejmi-ku Województwa Lubuskiego z dnia 5 września br., wnoszę o podjęcie działań w sprawie inwestycji w infrastrukturę kolejową o istotnym znaczeniu dla województwa lubuskiego i pozostałych części kraju.

Przeprowadzone w ostatnich latach inwestycje w zakresie infrastruktury kolejowej na terenie województwa lubuskiego były bardzo oczekiwanymi działaniami. W szczególności należy wymienić rewitalizację Magistrali Nadodrzańskiej (LK nr 273), modernizację estakady kolejowej w Gorzowie Wielkopolskim, poprawę parametrów linii nr 203 i 367, budowę łącznicy kolejowej pod Czerwieńskiem skracającej podróż między Poznaniem a Warszawą, remonty dworców w Kostrzynie i Żaganiu. Odpowiednia infrastruktura kolejowa niewątpliwie wpływa na rozwój gospodarczy.

Wobec powyższego dołączam się do apelu Sejmi-ku Województwa Lubuskiego w zakresie potrzeby realizacji następujących inwestycji kolejowych o dużym potencjale społeczno-gospodarczym.

1. Inwestycje związane z tzw. szprychami do CPK: modernizacja ciągu komunikacyjnego Wrocław Główny – Zielona Góra Główna – Szczecin Główny (w tym LK nr 273) do prędkości co najmniej 160 km/h, odcinek Głogów – Zielona Góra jest elementem tzw. szprychy CPK; przebudowa LK nr 367 Zbąszynek – Gorzów Wlkp. z elektryfikacją lub budową linii równoległej o prędkości minimum 160 km/h jako elementu tzw. szprychy CPK; wprowadzenie w szerszym zakresie optymalnych rozwiązań bezkolizyjnych z układem drogowym i pieszym przy współpracy z zainteresowanymi samorządami, m.in. w Nowej Soli i Zielonej Górze.

2. Zadania na innych głównych szlakach komunikacyjnych: modernizacja z elektryfikacją ciągu komunikacyjnego (LK nr 203 i nr 18) Kostrzyn – Gorzów Wlkp. – Krzyż – Piła Gł. (Bydgoszcz) i dostosowaniem prędkości do co najmniej 140–160 km/h; modernizacja linii nr 358 (linia zasilająca sieci TEN-T, tzw. feeder line), odbudowa drugiego toru i budowa przelotowego włączenia portu lotniczego Zielona Góra (Babimost), poprawa parametrów odcinka Czerwieńsk – Gubin.

3. Poprawa parametrów pozostałych linii kolejowych.

4. Korytarze Warszawa – Berlin.

5. Budowa łącznic istniejących linii, tworzących nowe korytarze północ – południe i udrażniających ruch w miastach.

6. Optymalizacja istniejących punktów eksploatacyjnych i budowa nowych, dostosowanych do sieci osadniczej.

7. Budowa centrum przesiadkowego w Gorzowie Wlkp. i rozbudowa centrum przesiadkowego w Zielonej Górze, kontynuacja programu modernizacji dworców.

8. Budowa węzłów wielomodalnych, integrujących transport.

9. Wpisanie wybranych linii przebiegających przez województwo lubuskie do sieci międzynarodowych korytarzy TEN-T, AGC/AGTC, RFC dla uzyskania spójności sieci.

10. Przygotowanie i dostosowanie sieci transportowej i jej składowych do inteligentnej integracji transportu oraz stopniowej automatyzacji transportu.

Wnoszę o przeanalizowanie powyższych punktów apelu dotyczącego inwestycji w infrastrukturę kolejową o istotnym znaczeniu dla województwa lubuskiego.

Robert Dowhan

Odpowiedź

Warszawa, dnia 15 listopada 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pismo BPS/043-85-2415/19 z dnia 22 października 2019 r z załączonym oświadczeniem złożonym przez senatora Roberta Dowhana podczas 85. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 października 2019 r. niniejszym informuję, że Ministerstwo Infrastruktury w pełni popiera wszelkie inicjatywy mające na celu poprawę dostępności komunikacyjnej zarówno w przewozach osób, jak i w przewozach towarów.

Wychodząc naprzeciw postulatом sformułowanym względem inwestycji związanych z *Koncepcją przygotowania i realizacji inwestycji Port Solidarność – Centralny Port Komunikacyjny dla Rzeczypospolitej Polskiej*, uprzejmie informuję, że podniesione kwestie mogą zostać omówione w trakcie organizowanych przez Centralny Port Komunikacyjny Sp. z o.o. regionalnych konsultacji strategicznych towarzyszących trasowaniu nowych linii kolejowych. Celem spotkań jest bowiem przedstawienie poziomu zaawansowania prac przygotowawczych oraz wspólne przeanalizowanie z interesariuszami uwarunkowań związanych z m.in. wpływem proponowanych rozwiązań na kształtowanie i kierunki regionalnego rozwoju, politykę przestrzenną, propozycjami przebiegu kolejowych linii komunikacyjnych (w tym także w kontekście szprychy nr 9 obejmującej linię kolejową nr 367 Zbąszynek – Gorzów Wlkp.), częstotliwości ich obsługi, a także koniecznymi zmianami w istniejącej infrastrukturze transportowej, w tym kolejowej, niezbędnymi do pełnego wykorzystania potencjału projektu (w tym także w kontekście zastosowania rozwiązań bezkolizyjnych).

Odnosząc się szczegółowo do inwestycji kolejowych mających na celu szybsze skomunikowanie z Centralnym Portem Komunikacyjnym, uprzejmie informuję, że wspomniana linia kolejowa nr 273 jest elementem tzw. nadodrżanki stanowiącej fragment ważnego ciągu C E-59 łączącego porty w Szczecinie i Świnoujściu z Dolnym Śląskiem oraz krajami na południe od Polski. Projekt ten jest obecnie na etapie prac przygotowawczych prowadzonych przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA, w ramach których przewiduje się uwzględnienie aspektów poprawy parametrów linii dla potrzeb komunikacji z CPK, jak też pozostałego ruchu dalekobieżnego przy zachowaniu niezbędnej przepustowości dla realizacji przewozów towarowych. Ponadto w przypadku odcinka Szczecin Podjuchy – Wrocław Główny informuję, iż w ramach zleconego przez PKP PLK SA kompleksowego studium wykonalności analizowane będą różne warianty modernizacji linii, w tym przywrócenia pierwotnych parametrów techniczno-eksploatacyjnych oraz warianty modernizacji lub budowy nowej infrastruktury. Studium obejmować będzie kwestie dostosowania linii kolejowej nr 273 do prędkości 160 km/h dla pociągów pasażerskich i do 120 km/h dla pociągów towarowych. Wykonawca przygotuje także opracowanie dla dostosowania odcinka linii kolejowej nr 273 do przyjmowania pociągów o długości 750 metrów i zapewnienia dopuszczalnych nacisków 221 kN/oś na wszystkich torach szlakowych oraz stacyjnych. W ramach ww. prac przeanalizowane zostaną także koszty utrzymania i modernizacji linii kolejowej o parametrach do 160 km/h (w stosunku do $V_{max} = 120$ km/h). Obecnie, zgodnie z załącznikiem 2.1 do Regulaminu sieci 2019/2020 na linii nr 273, prędkość dla pociągów towarowych tylko w kilku miejscach wynosi do 100–120 km/h.

Przez województwo lubuskie przebiegają linie kolejowe ujęte w sieci międzynarodowych korytarzy w ramach europejskich umów AGC i AGTC, w tym linia E20 (linia kolejowa nr 3) oraz wchodząca w skład C-E 59 linia kolejowa nr 273. W kontekście linii nr 3, będącej częścią Kolejowego Korytarza Towarowego Morze Północne – ałtyk oraz sieci bazowej TEN-T, w obecnej chwili planowane są prace modernizacyjne związane z podniesieniem parametrów zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego

i Rady (UE) nr 1315/2013, ma mieć to miejsce do 2030 r. Będzie się to wiązać przede wszystkim z instalacją systemu ERTMS oraz umożliwieniem przejazdu długich pociągów >740 m, przy nacisku na oś >22,5 t.

Odnosząc się do kwestii budowy nowego korytarza Warszawa – Berlin, informuję, że ewentualna decyzja powinna być poprzedzona szczegółową analizą opłacalności i celowości. Kluczowym zadaniem w kolejnym okresie programowania będzie niewątpliwie zakończenie prac na korytarzach sieci bazowej TEN-T. Jednocześnie informuję, że rozważana jest modyfikacja sieci bazowej i kompleksowej TEN-T, niemniej jednak, mając na względzie m.in. ww. termin zakończenia prac, będzie miała ona prawdopodobnie bardzo ograniczony charakter.

W ramach nowej perspektywy finansowej na lata 2021–2027 rozważane jest położenie nacisku na likwidację tzw. wąskich gardeł na sieci TEN-T. W tym kontekście w ramach poszczególnych zadań możliwa będzie analiza zasadności budowy łącznic dla istniejących linii w ramach korytarza transportowych.

Jeśli chodzi o optymalizację wykorzystania infrastruktury dworcowej, chciałbym zaznaczyć, iż dworzec w Zielonej Górze został zmodernizowany w latach 2011–2012 ze środków budżetu państwa oraz środków własnych PKP SA. Wartość zakończonej inwestycji wyniosła 2,29 mln zł netto. Umowa na projektowanie dworca w Gorzowie Wielkopolskim w ramach Programu Inwestycji Dworcowych na lata 2016–2023 została podpisana 28 lutego 2019 r. Aktualnie trwają prace projektowe uwzględniające zakresy PKP SA i Miasta Gorzowa dotyczące węzła przesiadkowego. Rozpoczęcie robót budowlanych planowane jest w IV kw. 2020 r., a zakończenie realizacji inwestycji w II kw. 2022 r. Szacowany koszt całkowity projektu to 14,0 mln zł netto. Program Inwestycji Dworcowych na lata 2016–2023 w województwie lubuskim obejmuje także przebudowę dworców: Rzepin, Świebodzin, Żagań, Witnica, w tym dostosowanie dworców do TSI-PRM: Babimost, Nowiny Wielkie oraz Sulechów. Łączny planowany koszt całkowity inwestycji w województwie lubuskim wyniesie około 65 mln zł netto. Jednocześnie informuję, że PKP SA planuje kontynuację PID na lata 2021–2027.

Rozwój przewozów intermodalnych jest istotnym elementem dla wzrostu udziału przewozów kolejowych w rynku transportowym, jednak bez rozwoju usług z zakresu logistyki transport kolejowy nie będzie konkurencyjny w stosunku do transportu samochodowego. Podstawowym zadaniem administracji publicznej w zakresie wsparcia transportu intermodalnego jest zapewnienie infrastruktury liniowej, a także sprzyjającego otoczenia prawnego i instytucjonalnego. To oznacza, że państwo nie bierze bezpośrednio udziału w budowie terminali intermodalnych. W ramach Programu Rozwoju Transportu Intermodalnego w Grupie PKP (na lata 2020–2030) przeprowadzone zostały analizy pod kątem możliwości wykorzystania nieruchomości PKP SA na potrzeby transportu intermodalnego. Analizy uwzględniają wykorzystanie dworca w Gorzowie Wielkopolskim oraz w Zielonej Górze w ramach usług transportowo-logistycznych.

Odnosząc się do postulatów wzięcia pod uwagę możliwości realizacji inwestycji na regionalnych liniach kolejowych oraz optymalizacji sieci punktów eksploatacyjnych, jak też działań na rzecz inteligentnej integracji transportu, należy zaznaczyć, iż niezależnie od szeroko zakrojonej działalności inwestycyjnej aktualnie realizowanej w ramach Krajowego Programu Kolejowego do 2023 r. obecnie trwają także prace planistyczne związane z nową perspektywą finansową na lata 2021–2027. Po ich zakończeniu przedstawione zostaną te projekty, które na podstawie analiz najlepiej wpisują się w sieciowy charakter transportu kolejowego, a tym samym mogą istotnie przyczynić się do zwiększenia liczby pasażerów oraz ładunków.

Ostateczna lista przyszłych projektów przeznaczonych do realizacji w województwie lubuskim będzie uwarunkowana wielkością dostępnego budżetu oraz decyzjami na szczeblu rządowym i regionalnym. Na dzień dzisiejszy nieznane są jeszcze zasady korzystania z instrumentów finansowych UE, jak również potencjalna wielkość alokacji dla przyszłej perspektywy, w tym dla programów regionalnych.

W toku prowadzonych z samorządem województwa konsultacji nad przyszłymi inwestycjami kolejowymi wypracowana została przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wstępna lista kolejowych projektów inwestycyjnych proponowanych do realizacji na terenie województwa w ramach Regionalnych Programów Operacyjnych na lata

2021–2027, wpisujących się w regionalne uwarunkowania transportowe. Wśród analizowanych linii kolejowych jako potencjalne propozycje do objęcia pracami w przyszłej perspektywie finansowej znalazły się projekty, które zostały wskazane przez Urząd Marszałkowski Województwa Lubuskiego. Dodatkowo zostały również uwzględnione wybrane propozycje, które posiadają potencjał przewozowy, przede wszystkim w aspekcie regionalnych przewozów pasażerskich, ale również ruchu towarowego, poprawiające dostępność transportową podmiotom gospodarczym, tj.:

- Rewitalizacja linii kolejowej nr 203 na odcinku Krzyż – Gorzów Wielkopolski – realizacja inwestycji odbywałaby się na podstawie dokumentacji projektowej przygotowywanej w obecnej perspektywie.
- Rewitalizacja linii nr 282 na odcinku Węgliniec – Żary.
- Przebudowa linii kolejowej nr 358 w celu utworzenia dojazdu do portu lotniczego Zielona Góra-Babimost.
- Poprawa parametrów eksploatacyjnych linii kolejowych oraz infrastruktury pasażerskiej na terenie województwa lubuskiego.
- Rewitalizacja linii nr 370 na odcinku Zielona Góra – Żary.
- Rewitalizacja linii kolejowej nr 358 Czerwieńsk – Gubin – granica państwa.
- Prace na ciągu Wrocław – Żary – granica państwa wraz z odnogą Głogów – Niegosławice – Żagań – Etap I – odcinek Głogów – Żary – granica państwa.
- Rozbudowa linii nr 358 na odcinku Zbąszynek – Czerwieńsk (zwiększenie jej przepustowości poprzez dobudowę docelowo drugiego toru na całym odcinku z uwzględnieniem odbudowy mostu pod drugi tor na rzece Odrze).

Podkreślić należy, że w procesie przygotowywania nowych propozycji inwestycyjnych kluczowe znaczenie będzie miało także stanowisko organizatora publicznego transportu zbiorowego w województwie w kwestii zapewnienia finansowania przewozów pasażerskich na liniach objętych przyszłym, ewentualnym procesem inwestycyjnym.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra finansów, inwestycji i rozwoju Jerzego Kwiecińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej chciałbym odnieść się do planowanych zmian w systemie podatkowym.

Tabela VAT wprowadzona w listopadzie 2018 r. zwiększyła stawki na produkty polskie, a jednocześnie dla zachowania równowagi obniżyła VAT na produkty tradycyjne produkowane przez koncerny zagraniczne. W nowej tabeli VAT z 5% do 25% wzrosło opodatkowanie napojów owocowych z wysoką zawartością soku. Rząd nie zwrócił uwagi na to, że żywność produkowana przez polskich producentów z polskich owoców jest niskoprzetworzona w przeciwieństwie do produktów zagranicznych koncernów. Polskie firmy zapłacą wobec tego większe podatki niż firmy zagraniczne. Problem dotyczy głównie rodzimych owoców.

Przepisy podatkowe zawierają wiele absurdów, takich jak np. uznanie chipsów za wyrób piekarniczy. Podatki w Polsce są nie tylko wysokie, ale też bardzo skomplikowane. Ustalając tego typu zmiany, musimy liczyć się również z niefiskalnymi konsekwencjami. Kiedy tworzy się kolejne przepisy, nie można robić tego w oderwaniu od realiów, bez szczegółowych konsultacji społecznych oraz opinii ekspertów. VAT wymaga uporządkowania w taki sposób, by nie szkodził krajowym producentom. Każdy zdaje sobie sprawę, że w obecnym stanie gospodarki obniżenie podatków jest niemożliwe – należy więc uprościć system podatkowy tak, by nie przyczyniał się on do generowania problemów, ale pomagał polskim przedsiębiorcom.

W związku z tym wnoszę o ponowne przeanalizowanie proponowanych zmian pod kątem konsekwencji wynikających z ich wprowadzenia.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

Odpowiedź

Warszawa, 14 listopada 2019 r.

Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

Nawiązując do oświadczenia złożonego przez senatora Roberta Dowhana podczas 85. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 października 2019 r., uprzejmie informuję:

W dniu 9 sierpnia 2019 r. Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1751), która wprowadziła do przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2018 r. poz. 2174 z późn. zm.) nowy sposób identyfikowania towarów i usług na potrzeby opodatkowania VAT, polegający na odejściu od stosowania do ww. celów Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU 2008) na rzecz:

– Nomenklatury Scalonej (CN) lub Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych (PKOB) w zakresie towarów,

– aktualnej Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU 2015) w zakresie usług, jak również opartą na tych klasyfikacjach nową matrycę stawek VAT. Wprowadzone w tym zakresie przepisy będą stosowane od 1 kwietnia 2020 r., z wyjątkiem przepisów

dot. stawek obniżonych dla wydawnictw książkowych i prasowych (m.in. w formie elektronicznej – e-booków, e-prasy), które obowiązują już od 1 listopada 2019 r.).

Dodatkowo ww. ustawa nowelizująca wprowadziła z dniem 1 listopada 2019 r. obowiązkową podzieloną płatność VAT (tzw. *split payment*) oraz instytucję wiążącej informacji stawkowej (WIS), której celem jest zapewnienie podatnikom oraz organom podatkowym pewności co do prawidłowości zastosowanych stawek tego podatku oraz zapewniającą stosowną ochronę.

Podstawowymi celami ww. ustawy w zakresie stawek podatku VAT były: maksymalne uproszczenie systemu stawek VAT (zapewnienie prostoty, przejrzystości i przyjazności w stosowaniu), eliminacja istniejących niekonsekwencji i nieracjonalności w stawkach VAT oraz wprowadzenie instrumentu ułatwiającego podatnikom stosowanie przepisów dotyczących stawek podatku VAT i zapewniających odpowiednią ochronę.

Prostota systemu stawek wprowadzonego przepisami ww. ustawy przejawia się m.in. w stosowaniu takiej samej stawki podatku dla całych grup towarowych (według zasady: taka sama stawka dla takich samych/podobnych towarów/usług). Dodatkowo w ustawie przyjęto założenie, że w przypadku konieczności zmiany stawki na dane towary stosowana będzie generalnie zasada obniżania stawki VAT („równanie w dół”). Istotną przy tym kwestią była konieczność zapewnienia maksymalnie neutralnego charakteru projektowanych zmian dla budżetu państwa. Dlatego też konieczne było punktowe podwyższenie stawki podatku na niektóre, wybrane towary.

I tak, przykładowo, obniżona została stawka VAT na następujące towary:

- 1) owoce tropikalne i cytrusowe, niektóre orzechy (pistacjowe, migdały, kokosowe);
- 2) pieczywo z terminem przydatności do spożycia powyżej 14 dni;
- 3) wyroby ciastkarskie z terminem przydatności do spożycia powyżej 45 dni;
- 4) zupy, buliony, żywność homogenizowana i dietetyczna – w tym również dietetyczne środki spożywcze specjalnego przeznaczenia medycznego;
- 5) musztarda, niektóre przyprawy przetworzone (np. pieprz, gałka muszkatowa, tymianek);
- 6) książki nieoznaczone symbolami ISBN, e-booki, audiobooki ściągane przez internet (już od 1 listopada 2019 r.);
- 7) produkty dla niemowląt i dzieci, tj. żywność przeznaczona dla niemowląt i małych dzieci, smoczki, pieluszki oraz foteliki samochodowe;
- 8) artykuły higieniczne (podpaski, tampony higieniczne, pieluchy);
- 9) e-prasa.

Informacje o zmianach w stawkach VAT dostępne są m.in. w uzasadnieniu do projektu ustawy (druk sejmowy nr 3255) na stronie Senatu pod linkiem: <https://www.senat.gov.pl/prace/senat/posiedzenia/tematy,528,1.html>.

Należy podkreślić, że ww. ustawa nie różnicuje stawki VAT w oparciu o kryterium siedziby producenta, stałoby to bowiem w jawnej sprzeczności z zasadami powszechności opodatkowania VAT, jak i równego traktowania tych samych towarów. Podkreślić należy, że zastosowanie do celów podatku VAT klasyfikacji CN oraz PKWiU 2015 oznacza, że towary i usługi będą klasyfikowane (co pociągnie za sobą odpowiednie skutki na gruncie podatku VAT) według reguł i zasad, którymi rządzą się te właśnie klasyfikacje.

Odnosząc się szczegółowo do kwestii podniesionych przez Pana Senatora należy zauważyć, że ww. ustawa nowelizująca (w kształcie przegłosowanym również przez Senat¹) utrzymuje obowiązującą obecnie 5% stawkę VAT dla napojów bezalkoholowych, w których udział masowy soku owocowego, warzywnego lub owocowo-warzywnego wynosi nie mniej niż 20% składu surowcowego. Tym samym trudno zgodzić się z twierdzeniem, że „W nowej tabeli VAT z 5% do 25% wzrosło opodatkowanie napojów owocowych z wysoką zawartością soku”.

W tym miejscu pragnę również sprostować, że od 1 stycznia 2011 r. podstawowa stawka VAT wynosi w Polsce 23%, a nie 25%.

¹ Pkt 60 głosowań na posiedzeniu Senatu w dniu 2 sierpnia 2019 r., <https://www.senat.gov.pl/prace/senat/posiedzenia/glosowanie-drukuj,8654.html>.

Odnosząc się natomiast do kwestii podniesionych przez Pana Senatora „absurdów, takich jak np. uznanie chipsów za wyrób piekarniczy”, pragnę zauważyć, że taki stan rzeczy wynika z przepisów dotyczących klasyfikacji statystycznych, a nie podatkowych. Należy wyjaśnić, że także obecnie (tj. zgodnie ze stosowaną obecnie PKWiU 2008) niektóre rodzaje chipsów są traktowane jako wyroby piekarnicze. Zgodnie z opinią GUS niektóre z tych towarów są klasyfikowane według PKWiU 2008 do grupowania „Produkty przemiału zbóż” (PKWiU ex 10.61) lub do grupowania „Pozostałe piekarskie i ciastkarskie wyroby suche lub konserwowane” (PKWiU ex 10.72.19.0).

Na zakończenie pragnę dodać, że projekt ww. ustawy nowelizującej był przedmiotem szerokich konsultacji społecznych, w których udział brali również przedstawiciele krajowych przedsiębiorców. Pragnę zapewnić, że wszelkie przedłożone uwagi w ramach konsultacji, jak również na etapie prac parlamentarnych zostały gruntownie przeanalizowane, a te zasadne – zostały uwzględnione. Uwagi zgłoszone w ramach konsultacji, jak również ustosunkowanie się do nich dostępne są na stronie Rządowego Centrum Legislacji pod linkiem: <https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12317902/katalog/12547410#12547410>.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW,
INWESTYCJI I ROZWOJU
Tadeusz Kościński
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej
Bożeny Borys-Szopy

Szanowna Pani Minister!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o podjęcie działań wspierających banki żywności w Polsce.

Banki żywności w Polsce cierpią na niedobór pracowników, przyjmują bardzo dużo żywności przy jednocześnie niskim poziomie dofinansowania działalności. Fakty są takie, że bez dofinansowań unijnych czy wsparcia prywatnego nie byłoby możliwości ich prowadzenia. Projekt ustawy o przeciwdziałaniu marnowaniu żywności został w tej chwili zamrożony w procesie legislacyjnym. Banki żywności nie mogą liczyć na pomoc ze strony samorządów. Potrzeb jest coraz więcej, natomiast wsparcie jest coraz mniejsze. Rzeczony projekt ustawy zakłada, że sieci handlowe zostaną zobowiązane do zawierania umów z bankami żywności i przekazywania im żywności, a w przypadku uchylenia się od tego obowiązku za kilogram żywności płaćby 10 gr. Istnieje jednak ryzyko, że banki żywności nie poradzą sobie z taką ilością żywności – nie mają na to sił i środków.

Wobec powyższego w chwili obecnej właściwe jest, aby rząd pochylił się nad problemami banków żywności. Marnowanie żywności jest dużym wyzwaniem, z którym mierzą się samorzady, organizacje, ale także społeczeństwo.

Z poważaniem
Robert Dowhan

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE RODZINY,
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 5 listopada 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu

Szanowna Pani Marszałek!

W związku z oświadczeniem Pana Roberta Dowhana, Senatora RP, złożonym podczas posiedzenia Senatu 18 października 2019 r. (znak: BPS/043-85-2417/19), dotyczącym problemów banków żywności przedstawiam stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w przedmiotowej sprawie.

Federacja Polskich Banków Żywności jest jedną z czterech organizacji pozarządowych na szczeblu ogólnopolskim, obok Caritas Polska, Polskiego Komitetu Pomocy Społecznej oraz Polskiego Czerwonego Krzyża, które uczestniczą w realizacji Programu Operacyjnego „Pomoc Żywnościowa 2014–2020” (PO PŻ), współfinansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym (FEAD).

Program Operacyjny „Pomoc Żywnościowa”, którego celem jest udzielenie wsparcia osobom i rodzinom znajdującym się w trudnej sytuacji życiowej, realizowany jest w Polsce od 2014 r. Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej pełni w Programie rolę Instytucji Zarządzającej. Za dystrybucję żywności odpowiedzialne są organizacje partnerskie ogólnopolskie (OPO), które za pośrednictwem swoich organizacji

regionalnych (OPR) i lokalnych (OPL) docierają z pomocą do osób najbardziej potrzebujących.

Na sieć dystrybucji wszystkich czterech organizacji składa się prawie 2,5 tys. podmiotów, które zajmują się dostarczaniem żywności do ostatecznych beneficjentów Programu oraz prowadzeniem tzw. działań towarzyszących, czyli warsztatów kulinarnych, dietetycznych i zdrowego odżywiania, przeciwdziałania marnowaniu żywności, a także warsztatów ekonomicznych zarządzania budżetem domowym. Cel działań towarzyszących to przede wszystkim wzmocnienie samodzielności i rozwój kompetencji odbiorców pomocy żywnościowej w prowadzeniu gospodarstwa domowego.

Federacja Polskich Banków Żywności jest ważnym partnerem w realizacji PO PŻ, ponieważ dysponuje największą siecią – prawie 1,4 tys. organizacji, które rocznie udzielają wsparcia ok. 750 tys. osobom, tj. ponad połowie wszystkich odbiorców Programu.

Zgodnie z zapisami Programu, OPO są uprawnione do refundacji kosztów, jakie ponoszą z tytułu administrowania, transportu i magazynowania (ATM), a także kosztów realizacji działań towarzyszących (DT), w ryczałtowej stawce, stanowiącej łącznie 10% wartości żywności dostarczonej odbiorcom końcowym (5% ATM oraz 5% DT). O wskazane środki OPO ubiegają się po zawarciu umów z Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa (KOWR), który odpowiedzialny jest za zakup i dostawy żywności do magazynów OPR, a jako Instytucja Pośrednicząca jest stroną umów z OPO. Należy jednakże podkreślić, że wspomniane środki ryczałtowe mogą być przeznaczone wyłącznie na pokrycie kosztów dystrybucji żywności zakupionej w ramach Programu.

Natomiast warto zwrócić uwagę na fakt, iż dystrybucja żywności finansowanej z PO PŻ nie jest jedynym rodzajem działalności, w jaką zaangażowane są organizacje partnerskie. Wszystkie cztery OPO w ramach swojej działalności statutowej prowadzą dystrybucję artykułów spożywczych pochodzących ze zbiorów i darowizn, także w ramach współpracy ze sprzedawcami żywności. Zgodnie z danymi za 2018 r., uwzględnionymi w sprawozdaniu z wdrażania PO PŻ złożonym do Komisji Europejskiej w czerwcu br., udział żywności ze źródeł zewnętrznych w łącznej ilości żywności przekazanej osobom najbardziej potrzebującym wynosi średnio ok. 33%. Udział ten jest zróżnicowany w poszczególnych organizacjach partnerskich: FPBŻ wydała ok. 43% żywności pozyskanej poza Programem, Caritas Polska – ok. 26%, PKPS – ok. 8%, PCK – ok. 7%. Co bardzo istotne, pozyskiwanie żywności ze źródeł zewnętrznych nie jest objęte dofinansowaniem w ramach PO PŻ. Zatem na obsługę tych zadań organizacje zmuszone są pozyskiwać środki finansowe z innych źródeł.

Jednocześnie należy podkreślić, że PO PŻ jest tylko jednym z narzędzi wsparcia w zakresie pomocy żywnościowej. Ponadto jako Program realizowany z udziałem środków europejskich podlega ściśle określonym zasadom, w szczególności jeśli chodzi o kwalifikowalność wydatków¹. Z uwagi na ograniczony budżet PO PŻ umożliwi pokrycie jedynie części kosztów ponoszonych przez organizacje partnerskie z tytułu dystrybucji żywności dla najbardziej potrzebujących.

Komisja Europejska zamierza w przyszłej perspektywie finansowej 2021–2027 w ramach komponentu pomocy żywnościowej, który zastąpi FEAD², położyć większy nacisk na wykorzystanie dodatkowych zasobów żywności i uruchomienie z tego tytułu finansowego wsparcia dla organizacji. Dlatego istotne będzie wypracowanie praktycznych rozwiązań dotyczących wdrożenia tej operacji w kontekście nowego Programu Operacyjnego w ramach komponentu żywnościowego EFS+.

W kontekście niemarnowania żywności, na rzecz którego działają Banki Żywności, informuję, że 18 września 2019 r. weszła w życie ustawa z dnia 19 lipca 2019 r. o przeciwdziałaniu marnowaniu żywności (Dz.U. 2019 poz. 1680). Zważywszy że kwestie związane z wdrożeniem przedmiotowej ustawy nie należą do kompetencji

¹ Podstawę wdrażania PO PŻ stanowi Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 223/2014 w sprawie Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym z 11.03.2014 r.

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego Plus (EFS+) z 30.05.2018 r.

Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, wszelkie propozycje ewentualnych rozwiązań wspierających realizację zadań wynikających z ustawy powinny zostać skonsultowane z ministrem właściwym ds. środowiska, odpowiedzialnym za jej implementację.

Z wyrazami szacunku

PODSEKRETARZ STANU
Marcin Zieleniecki

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do marszałka Senatu Stanisława Karczewskiego

Szanowny Panie Marszałku!

Jako senator ziemi ciechanowskiej chciałbym Panu Marszałkowi podziękować za przewodzenie i kierowanie pracami Senatu IX kadencji.

Jednocześnie chciałbym na Pana ręce złożyć podziękowania drogim mieszkańcom północnego Mazowsza, którym serdecznie dziękuję za udział w wyborach i oddane na mnie głosy. W wyborach do Senatu RP z okręgu ciechanowskiego otrzymałem 83 tysiące 808 głosów, tj. 58% wszystkich oddanych głosów w okręgu. Dziękuję wszystkim działaczom i sympatykom Prawa i Sprawiedliwości oraz wolontariuszom, którzy zaangażowali się w kampanię wyborczą.

W nowej, X kadencji Senatu RP dzięki państwa poparciu i zaufaniu będę miał zaszczyt po raz kolejny reprezentować północne Mazowsze w Senacie RP, służąc wszystkim mieszkańcom subregionu ciechanowskiego i dobru Najjaśniejszej Rzeczypospolitej.

Jan Maria Jackowski

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra nauki
i szkolnictwa wyższego Jarosława Gowina

Prezydium Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich w specjalnym oświadczeniu zapowiedziało odpowiedzialność dyscyplinarną ludzi nauki, którzy mają krytyczne zdanie o ideologii LGBT. Rodzi to obawę o możliwość wprowadzenia w Polsce cenzury ideologicznej.

W związku z tym zwracam się z prośbą o informację, jaka jest ocena tego oświadczenia ze strony Pana Premiera oraz czy w resorcie nauki przewidywane są prace mające na celu zmianę przepisów, na podstawie których rektorzy wyższych uczelni mogą nakładać kary na niewygodnych politycznie bądź ideologicznie nauczycieli akademickich.

Jan Maria Jackowski

**Odpowiedź
MINISTRA NAUKI
I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO**

Warszawa, 29 listopada 2019 r.

Szanowny Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na pismo z dnia 22 października br., nr BPS/043-85-2419/19, przy którym przekazano oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego złożone na 85. posiedzeniu Senatu w dniu 18 października 2019 r., uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

Uczelnie w Polsce posiadają zagwarantowaną w art. 70 ust. 5 Konstytucji RP autonomię. Tę konstytucyjną zasadę doprecyzowuje art. 9 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1668 z późn. zm.).

Przepis art. 9 ust. 5 ww. ustawy stanowi, że „organy władzy publicznej mogą podejmować rozstrzygnięcia dotyczące uczelni tylko w przypadkach przewidzianych w ustawach”. Oznacza to, że minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego w odniesieniu do uczelni może podejmować działania na podstawie i w granicach określonych przepisami. W pozostałych sprawach decyzje podejmują autonomiczne władze poszczególnych uczelni. To rektor ponosi odpowiedzialność za kierowaną przez niego uczelnię, w tym podległych mu pracowników, studentów oraz doktorantów, oraz dba o przestrzeganie prawa w uczelni.

Jedną z podstawowych zasad odnoszących się do działania uczelni, niezbędną dla rozwoju nauki, jest wolność badań naukowych również znajdująca swe źródło w art. 73 Konstytucji RP, stanowiącym, iż „Każdemu zapewnia się wolność twórczości artystycznej, badań naukowych oraz ogłaszania ich wyników, wolność nauczania, a także wolność korzystania z dóbr kultury”. W ocenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w polskich uczelniach powinno znaleźć się miejsce dla różnych poglądów i badań obejmujących różnorodną tematykę, bez narzucania komukolwiek jakiegokolwiek światopoglądu czy ideologii.

Równocześnie pragnę poinformować, iż w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego nie są prowadzone i nie są przewidywane „prace mające na celu zmianę przepisów, na podstawie których rektorzy uczelni będą mogli nakładać kary na niewygodnych politycznie bądź ideologicznie nauczycieli akademickich”.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
dr hab. Sebastian Skuza

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra edukacji narodowej Dariusza Piontkowskiego

Do mojego biura senatorskiego zwrócili się przedstawiciele środowiska nauczycielskiego, przedstawiając problem związany z wykonywaniem prac w internecie. Duża część pracy nauczyciela odbywa się obecnie za pomocą komputera – są wykonywane oceny opisowe i formułowane opinie o uczniach. Wszystkie te czynności wymagają zainstalowania na użytkownym przez nauczyciela sprzęcie pakietu aplikacji biurowych Office, co generuje coroczne koszty dla nauczyciela w żaden sposób nierefundowane.

W związku z tym, że w najbliższej perspektywie praca nauczyciela w coraz większym stopniu będzie się opierać na pracy za pomocą komputera, zwracam się z pytaniem, czy jest rozważana jakaś forma wsparcia nauczycieli w tym zakresie.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 7 listopada 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie złożone przez Senatora RP Pana Jana Marię Jackowskiego podczas 85. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 października 2019 r.

Szanowny Panie Senatorze!

Uprzejmie wyjaśniam, że obowiązek zapewnienia szkole warunków do realizacji przez nauczycieli zadań dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych, zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2018 r. poz. 967 z późn. zm.), spoczywa na organie prowadzącym szkołę, tj. odpowiednio na wójcie, burmistrzu, prezydencie miasta, zarządzie powiatu i województwa. Jednocześnie, zgodnie z ust. 2 ww. artykułu, nauczycielowi przysługuje wyposażenie jego stanowiska pracy, umożliwiające realizację dydaktyczno-wychowawczego programu nauczania.

Na mocy delegacji zawartej w art. 29 ust. 3 ustawy Minister Edukacji Narodowej wydał rozporządzenie z dnia 17 grudnia 2010 r. w sprawie podstawowych warunków niezbędnych do realizacji przez szkoły i nauczycieli zadań dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych oraz programów nauczania (Dz. U. z 2011 r. Nr 6, poz. 23). Zgodnie z §3 rozporządzenia nauczyciel powinien być nieodpłatnie wyposażony w materiały niezbędne do wykonywania czynności wchodzących w zakres obowiązków nauczyciela, stosownie do specyfiki danej szkoły. Szczegółowy wykaz materiałów ustala dyrektor szkoły.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Minister Edukacji Narodowej podziela opinię środowisk oświatowych, że przepisy dotyczące statusu zawodowego nauczycieli, w tym warunków pracy, wymagają zmian. Jednak aby dokonać zmian w powyższym zakresie, potrzebne jest przeprowadzenie pogłębionej analizy i przedyskutowania

z zainteresowanymi środowiskami – w szczególności z przedstawicielami jednostek samorządu terytorialnego oraz przedstawicielami nauczycielskich związków zawodowych.

W związku z tym, w celu wypracowania propozycji satysfakcjonujących rozwiązań dla środowisk zainteresowanych sprawami oświaty, powyższe kwestie będą przedmiotem wznowionych prac Zespołu do spraw statusu zawodowego pracowników oświaty, który został powołany zarządzeniem nr 56 Ministra Edukacji Narodowej z dnia 3 listopada 2016 r.

Ponadto pragnę poinformować, że z inicjatywy Prezesa Rady Ministrów, Pana Mateusza Morawieckiego podjęto debatę nad przyszłością edukacji, w formie tzw. „okrągłego stołu”. Celem obrad jest wypracowanie założeń do zmian w systemie edukacji w ramach kolejnego etapu reformy.

Kontynuacją zainauguowanego w kwietniu przez premiera Mateusza Morawieckiego Ogólnopolskiego Okrągłego Stołu Edukacyjnego były Wojewódzkie Okrągłe Stoły Edukacyjne. Spotkania te realizowały postulat, który wybrzmiał przy Ogólnopolskim Stole Edukacyjnym w Warszawie. Wnioski płynące z debat wojewódzkich posłużą do wypracowania dalszych zmian w prawie oświatowym. Wojewódzkie Okrągłe Stoły Edukacyjne zaplanowane w każdym z 16 polskich regionów zakończyły się 6 września br. Jak wskazano powyżej, dopiero po zakończeniu prac „okrągłego stołu” przedstawione zostaną założenia do zmian w systemie edukacji.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do prezesa Zarządu PKP Polskie Linie Kolejowe SA
Ireneusza Merchela

Do mojego biura senatorskiego zwrócili się mieszkańcy Gąsocina i okolicznych miejscowości zaniepokojeni pogarszającym się stanem zabytkowego dworca kolejowego w Gąsocinie w gminie Sońsk. Mimo zobowiązania właściciela do podjęcia prac zabezpieczających ten zabytkowy obiekt jedna z nielicznych tak historycznych budowli kolejowych obraca się w ruinę.

W związku z tym proszę o informację, czy jest przewidywane podjęcie prac zabezpieczających, oraz o podanie ich harmonogramu, a także o odpowiedź na pytanie, kiedy jest zaplanowane doprowadzenie tego zabytku do właściwego stanu.

Jan Maria Jackowski

**Stanowisko
PKP POLSKIE LINIE
KOLEJOWE SA**

Warszawa, 19 listopada 2019 r.

Polskie Koleje Państwowe SA
Oddział Gospodarowania
Nieruchomościami w Warszawie

W nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez senatora Jana Marię Jackowskiego na 85. posiedzeniu Senatu w dniu 18 października 2019 r. w sprawie stanu dworca kolejowego w Gąsocinie Biuro Zarządu Centrali spółki PKP Polskie Linie Kolejowe SA przekazuje korespondencję w przedmiotowej sprawie celem udzielenia odpowiedzi zgodnie z właściwością.

Zastępca Dyrektora
Małgorzata Łazarewicz

Odpowiedź

Warszawa, 23 marca 2020 r.

Szanowny Pan
prof. Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pismo z 10 marca 2020 r. w sprawie oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Jana Marię Jackowskiego na 85. posiedzeniu Senatu RP VIII kadencji w dniu 18 października 2019 r. uprzejmie informuję, że:

- 1) zgodnie z zasadą dyskontynuacji prac Sejmu RP i Senatu RP, wyrażoną m.in. w art. 98 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz w art. 11 ust. 4 (*a contrario*) ustawy z 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1799), wraz z wygaśnięciem mandatu senatora następuje przerwanie personalnej ciągłości Senatu RP oraz przerwanie materialnej ciągłości prac Senatu RP;
- 2) zasada dyskontynuacji personalnej oznacza wygaśnięcie mandatów senatorskich z dniem upływu danej kadencji Senatu RP, bez względu na późniejszy ewentualny ponowny wybór danego senatora na kolejną kadencję; zasada dyskontynuacji materialnej skutkuje potraktowaniem wszystkich rozpatrywanych/procedowanych spraw, wniosków i przedłożeń jako ostatecznie zakończonych; ww. sprawy, wnioski, przedłożenia itp. – jako formalnie zakończone – nie są w żadnej formie przekazywane Senatowi RP konstytuowanemu w kolejnej kadencji (por. A. Bień-Kacała, *Zasada dyskontynuacji prac parlamentarnych. Wybrane problemy*, [w:] *Studia Iuridica Toruniensia*, Tom Czwarty, Toruń 2008, s. 34–37);
- 3) opisany stan prawny skutkuje wygaśnięciem obowiązku udzielenia odpowiedzi z datą rozpoczęcia IX kadencji Senatu, tj. 12 listopada 2019 r.; począwszy od 12 listopada 2019 r. nie biegnie także termin na udzielenie odpowiedzi wskazany w art. 49 ust. 5 Regulaminu Senatu (por. Biuro Analiz Sejmowych Kancelarii Sejmu, *Opinia prawna w sprawie petycji dotyczącej dyskontynuacji prac parlamentu* BAS-WAUlp-371/17 z 22 marca 2017 roku – *passim*).

Przedkładając powyższe, pragnę podkreślić, że dołączone do pisma Pana Marszałka oświadczenie złożone przez senatora Jana Marię Jackowskiego na 85. posiedzeniu Senatu w dniu 18 października 2019 r. skierowane zostało imiennie do prezesa Zarządu PKP Polskie Linie Kolejowe SA Ireneusza Merchela, na którym ew. spoczywał obowiązek udzielenia odpowiedzi na wystąpienie Pana Senatora Jana M. Jackowskiego.

Podkreślając usankcjonowaną ustawowo odrębność podmiotową i niezależność funkcjonalną PKP SA i PKP Polskie Linie Kolejowe SA pragnę zwrócić uwagę, że załączone przez Pana Marszałka pismo PKP Polskie Linie Kolejowe SA z 19 listopada 2019 r., o numerze IBZ2e-0700-75/19, nie zostało skierowane do Zarządu PKP SA, w każdym razie nie może być traktowane jako wiążące dla PKP SA.

Z poważaniem

Prezes Zarządu
Krzysztof Mamiński

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W przedwyborczej gorączce pojawiają się pomysły, które mogą zaburzyć funkcjonowanie budżetu państwa oraz mieć negatywny wpływ na gospodarkę. Warto wspomnieć, że harmonijny rozwój naszego kraju zawdzięczamy rozsądkowi w istotnych działaniach ekonomicznych.

Mam nieodparte wrażenie, że forsujący pomysł wysokich podwyżek płacy minimalnej – jak wynika z zapowiedzi, mającej osiągnąć kwotę 4 tysięcy zł – nie uwzględniają interesów i realnych możliwości wielu polskich firm i przedsiębiorstw, szczególnie tych niewielkich, niebędących w stanie z przyczyn ekonomicznych podjąć takim wyzwaniom. Rozumiem konieczność podnoszenia płacy minimalnej i jej nie kwestionuję, jestem jednak zwolennikiem podejmowania tak brzemiennej w skutkach decyzji po konsultacjach ze środowiskiem zarówno pracowników, jak i pracodawców, na podstawie wskaźników ekonomicznych, a nie przedwyborczych emocji.

Uznając zasadę, że „co obiecano, winno być dane”, pragnę przedstawić Panu Premierowi rozwiązanie, które pozwoli dotrzymać obietnic wyborczych, a jednocześnie nie będzie powodowało masowych upadłości firm. Nie przyczyni się również do wzrostu szkodliwej, wysokiej inflacji.

Wnoszę do Pana Premiera o zastosowanie rozwiązań prawnych, które umożliwią podniesienie płacy minimalnej o obiecano kwoty, ale bez naliczenia wszelkich danin od tych kwot, zarówno dla pracowników, jak i dla pracodawców.

W obecnej sytuacji firmy będą musiały wypracować ogromne zyski, by móc te podwyżki wypłacać, oraz drugie tyle, by spłacić daninę za siebie i pracownika. Zrzeczenie się przez rząd korzyści z tych podwyżek ułatwi przeprowadzenie tej niespotykanej w swojej skali akcji obciążającej dodatkowo polskich przedsiębiorców.

Jestem przekonany, że parlament uchwali takie rozwiązanie szybko i z satysfakcją dla wyborców, i tych, którzy są pracownikami, i tych, którzy są pracodawcami.

*Z poważaniem
Andrzej Kobiak*

**Stanowisko
MINISTER RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, dnia 5 grudnia 2019 r.

Pan
prof. dr hab. n. med. Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pismo z dnia 22 października br., znak: BPS/043-85-2422/19, dotyczące oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Andrzeja Kobiaka podczas 85. posiedzenia Senatu RP w sprawie rozwiązań prawnych umożliwiających wysokie podniesienie płacy minimalnej, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Minimalne wynagrodzenie za pracę ma istotne znaczenie społeczne. Jego rolą jest zapewnienie podstawowych standardów dotyczących wysokości wynagrodzenia

otrzymywanego za pracę dla najslabszych, których siła przetargowa na rynku pracy jest mniejsza.

Pojęcie oraz tryb ustalania tego wynagrodzenia określa ustawa z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2018 r. poz. 2177 z późn. zm.).

Wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę jest ustalana z uwzględnieniem prognozowanych i faktycznych wielkości makroekonomicznych, w tym m.in. wskaźnika inflacji oraz przyrostu realnego produktu krajowego brutto (PKB). Minimalne wynagrodzenie jest także corocznie przedmiotem negocjacji na forum Rady Dialogu Społecznego, w skład której wchodzi przedstawiciele strony rządowej, strony pracowników oraz strony pracodawców. Jeżeli Rada Dialogu Społecznego nie uzgodni w terminie ustawowym wysokości minimalnego wynagrodzenia w roku następnym, wysokość tę ustala Rada Ministrów w drodze rozporządzenia (w terminie do dnia 15 września każdego roku).

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz wysokości minimalnej stawki godzinowej w 2020 r. (Dz. U. poz. 1778) w przyszłym roku minimalne wynagrodzenie za pracę wyniesie 2600 zł, zaś minimalna stawka godzinowa dla określonych umów cywilnoprawnych – 17 zł.

Przepisy dotyczące minimalnego wynagrodzenia obowiązują wszystkich pracodawców, zarówno z sektora prywatnego, jak i publicznego.

Z uwagi na dobrą koniunkturę gospodarczą, duży wzrost wydajności pracy oraz utrzymujący się wysoki popyt na pracę ustalenie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę na poziomie 2600 zł nie powinno stanowić nadmiernego obciążenia dla pracodawców.

Warto przy tym zauważyć, że wprowadzono szereg rozwiązań, które zmniejszają obciążenia w prowadzeniu działalności gospodarczej.

Przykładowo, dla podatników podatku dochodowego od osób prawnych wprowadzono 9% stawkę podatku dochodowego w roku rozpoczęcia działalności lub gdy są małymi podatnikami. Dodatkowo wprowadzono 5% stawkę podatku dochodowego od dochodów z kwalifikowanych praw własności intelektualnej.

W przypadku osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą wprowadzono m.in. możliwość zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wynagrodzenia za pracę małżonka zatrudnionego w przedsiębiorstwie.

W kwestii ułatwień dla przedsiębiorców planowane są również takie działania jak np. podniesienie limitu przychodów uprawniającego do opodatkowania na zasadach określonych w ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, docelowo do kwoty 2 mln euro (obecnie limit ten wynosi 250 tys. euro).

Propozycja Pana Senatora dotycząca zastosowania rozwiązań prawnych polegających na nienaliczaniu jakichkolwiek danin od kwot, o jakie podwyższone jest minimalne wynagrodzenie za pracę zarówno dla pracowników, jak i pracodawców, budzi wątpliwości.

Zgodnie z art. 18 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 300 z późn. zm.) – zarówno w przypadku pracowników, jak również innych osób wykonujących szeroko rozumianą pracę najemną, tj. zleceniobiorców, nakładców czy osób pozostających w spółdzielczym stosunku pracy – podstawę wymiaru składek stanowi przychód uzyskany z tytułu wykonywania danej umowy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1387 z późn. zm.).

Jednocześnie warto zauważyć, że zarówno same wynagrodzenia, jak i pochodne od nich składki w części należnej od pracodawcy – stanowią podatkowy koszt działalności pracodawcy. Natomiast w przypadku osób zatrudnionych składki sfinansowane w części należnej od ubezpieczonego – obniżają podstawę opodatkowania wynagrodzenia danej osoby podatkiem dochodowym od osób fizycznych, co najwyraźniej widoczne jest w corocznym rozliczeniu PIT.

Powyższa przychodowa zasada ustalania podstawy wymiaru składek została dodatkowo wzmocniona od 2019 r. poprzez rozciągnięcie jej obowiązywania na osoby

osiągające przychody z działalności gospodarczej nie większe niż 30-krotność minimalnego wynagrodzenia w skali rocznej, na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w celu obniżenia składek na ubezpieczenia społeczne osób fizycznych wykonujących działalność gospodarczą na mniejszą skalę (Dz. U. poz. 1577 z późn. zm.).

Od 2020 r. przewidywane jest dalsze rozszerzenie stosowania powyższej zasady na kolejne grupy przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą na mniejszą skalę czy też osiągających stosunkowo niewysokie dochody z prowadzonej przez siebie działalności.

Należy także przypomnieć, że wzmocnienie ochrony wynagrodzenia zleceniobiorców poprzez wprowadzenie dla nich minimalnych stawek godzinowych *de facto* zrównało poziom ich wynagrodzeń i zabezpieczenia w zakresie ubezpieczeń społecznych z pracownikami otrzymującymi minimalne wynagrodzenie za pracę.

O indywidualnej wysokości podstawy wymiaru składek większości ubezpieczonych decyduje zatem obecnie wysokość przychodu uzyskiwanego przez daną osobę z pracy najemnej lub zarobkowej działalności pozarolniczej, o ile jest to działalność wykonywana na mniejszą skalę, czyli o ograniczonej kwotowo dochodowości.

Wprowadzenie proponowanych przez Pana Senatora rozwiązań byłoby niezgodne z zasadą równego traktowania wszystkich ubezpieczonych w zakresie obowiązku ubezpieczeń społecznych i opłacania składek na te ubezpieczenia, wynikającą z art. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Propozycja Pana Senatora nie uwzględnia również niezwykle ważnego aspektu, jakim jest poziom zabezpieczenia społecznego pracowników w sytuacji zaistnienia któregośkolwiek ryzyka objętego ubezpieczeniami społecznymi. Ta część pracowników, których dotyczyłoby proponowane obniżenie składek, miałyby w efekcie sztucznie obniżoną podstawę wymiaru wszystkich możliwych świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie bowiem z przedstawioną propozycją – tylko część ich wynagrodzeń byłaby objęta składkami, a w systemie ubezpieczeń społecznych o wysokości świadczeń decyduje wysokość podstawy wymiaru, od której zostały opłacone składki.

Nie istnieje przy tym możliwość wliczenia do podstawy wymiaru świadczeń jakichkolwiek kwot czy składników wynagrodzenia, od których nie zostały opłacone składki na ubezpieczenia społeczne.

Przyjęcie propozycji Pana Senatora wiązałoby się zatem z automatycznym, istotnym obniżeniem dla wskazanej grupy pracowników – podstawy obliczenia i kwot wypłacanych zasiłków chorobowych, macierzyńskich, rodzicielskich, świadczeń rehabilitacyjnych, rent z tytułu niezdolności do pracy, emerytur oraz rent rodzinnych dla uprawnionych członków rodziny pozostałych po śmierci ubezpieczonego lub świadczeniobiorcy (emeryta albo rencisty).

Oderwanie wysokości wynagrodzenia uzyskiwanego w okresie aktywności zarobkowej od wysokości opłacanych składek umniejszyłoby zatem w poważny sposób w przypadku części pracowników – kompensacyjną rolę świadczeń z ubezpieczeń społecznych, a rolą tych świadczeń jest właśnie kompensacja, czyli zastąpienie dochodów z pracy zarobkowej utraconych w związku z okresową lub stałą niezdolnością do pracy z powodu choroby, macierzyństwa, niepełnosprawności, podeszłego wieku oraz śmierci ubezpieczonego lub świadczeniobiorcy ZUS.

W świetle przepisów przywołanej ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2019 poz. 865 z późn. zm.) wynagrodzenie za pracę wraz z pochodnymi (tj. składki ZUS, składki na Fundusz Pracy) stanowi koszt uzyskania przychodów w działalności gospodarczej. Zatem obowiązkowe obciążenia mogą wpłynąć na dochód przedsiębiorcy będący podstawą opodatkowania oraz na pomniejszenie należnej zaliczki na podatek dochodowy.

Przyjęcie propozycji Pana Senatora oznaczałoby złamanie ustawowej, przychodowej zasady ustalania podstawy wymiaru składek i podstawy opodatkowania w tym wypadku wobec jednej, wybranej grupy pracowników – poprzez wyłączenie z podstawy wymiaru ich składek i z podstawy opodatkowania części wynagrodzeń tych osób. Mogłoby się to spotkać z zarzutami nierównego traktowania pracowników w zakresie

obciążeń publiczno-prawnych, czyli tzw. danin publicznych. Mogłoby to również oznaczać niekorzystne zróżnicowanie wysokości wypłacanego wynagrodzenia – pomiędzy pracownikami mieszczącymi się w granicach minimalnego wynagrodzenia za pracę a tymi, którzy jedynie nieznacznie przekraczają kwotę takiego wynagrodzenia, ponieważ ci drudzy zapłaciliby już od całości swoich wynagrodzeń pełne składki i podatki.

Ponadto wskazać należy na kwestie budżetowe. Projekt budżetu państwa opracowywany jest z uwzględnieniem górnego limitu wydatków budżetu państwa ustalonego na podstawie stabilizującej reguły wydatkowej zapisanej w ustawie o finansach publicznych, przy zabezpieczeniu skutków finansowych zarówno dotychczasowych, jak i nowych, wynikających z przyjętych przez Radę Ministrów priorytetów. Każde inicjowane nowe rozwiązania legislacyjne i pozalegislacyjne powinny być poprzedzone analizą ich wielkości w kontekście możliwego sfinansowania zadań w ramach dotychczasowej przestrzeni fiskalnej wyznaczonej obowiązywaniem stabilizującej reguły wydatkowej. Zastosowanie rozwiązań prawnych umożliwiających podniesienie płacy minimalnej, ale bez naliczania jakichkolwiek danin zarówno dla pracowników, jak i pracodawców prowadzić będzie do ubytku dochodów składkowych i podatkowych.

Mam nadzieję, że przedstawione wyżej informacje oraz wyjaśnienia zostaną uznane za satysfakcjonujące i wyczerpujące.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
Marlena Maląg

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Z niepokojem przyglądam się inwestycjom, zarówno wykonanym, jak i zatwierdzonym przez wojewodę lubuskiego. W inwestycjach tych uwidacznia się brak poszanowania prawa własności. Grunty w obrębie prowadzonych inwestycji (gmina D. i gmina S.) są zawłaszczone przez G. SA na stałe wbrew woli ich właścicieli. Dużo większa powierzchnia została tym samym pozbawiona możliwości wykorzystywania do celów innych niż rolnicze. G. SA zaniża odszkodowania za użytkowanie terenów i obniżenie ich wartości, a często nawet odmawia ich wypłaty.

Poprzednie inwestycje G. pozostawiły złe doświadczenia co do rzetelności wykonywanych operatów i wysokości lub braku wypłacanych odszkodowań. Niezgodności z prawem, jak np. działania prowadzone przez rzeczoznawcę, również miały miejsce. Niezbędne jest uczestnictwo niezawisłego rzeczoznawcy.

Zawłaszczone grunty to działki od kilkudziesięciu arów do kilku hektarów. Jeśli uwzględnić teren ochronny, są to szkody niejednokrotnie w wysokości kilkuset tysięcy złotych.

Zdaję sobie sprawę, że inwestycje tego typu są niezbędne, jednak konieczne jest respektowanie praw własności i sprawiedliwe wynagradzanie spowodowanych inwestycjami strat. Satysfakcjonującym zaspokojeniem tej niesprawiedliwości, pomijając oczywiście terminowe wypłacanie adekwatnych odszkodowań, byłyby regulacje prawne zobowiązujące G. SA i innych inwestorów ingerujących tak mocno w prawo własności do ponoszenia opłat za przesył. Stałe opłaty na rzecz właścicieli gruntów pokrzywdzonych muszą wyrównywać straty, które bez ingerencji G. by nie istniały. W państwach tzw. starej Unii zapisy prawne o opłatach za przesył stworzone są z myślą o właścicielach ziemi, którzy otrzymują coroczne opłaty o stosownej wysokości, wyrównującej straty w wartości gruntu.

Oczekuję na stosowne regulacje w tej kwestii, które obciążąłyby zarówno inwestorów prywatnych, jak i spółki z udziałem Skarbu Państwa.

W związku z tym proszę o informację w omawianej sprawie.

*Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki*

**Stanowisko
PEŁNOMOCNIKA RZĄDU
DO SPRAW STRATEGICZNEJ
INFRASTRUKTURY ENERGETYCZNEJ**

Warszawa, 8 listopada 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego złożone w dniu 18 października 2019 r. podczas 85. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, przesłane do Prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego pismem z dnia

22 października 2019 r. (znak: BPS/043-85-2423/19), następnie przekazane do Ministra Finansów, Inwestycji i Rozwoju pismem z dnia 5 listopada 2019 r. (znak: DSP.INT.4813.37.2019), informuję, że tożsame oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego zostało złożone w dniu 12 lipca 2019 r. podczas 82. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.

Odpowiedź na oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego została udzielona pisemnie w dniu 9 października 2019 r. i przesłana do Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej. Przedmiotowa odpowiedź stanowi załącznik do niniejszego pisma.

Z poważaniem

Piotr Naimski

**Odpowiedź
PEŁNOMOCNIKA RZĄDU
DO SPRAW STRATEGICZNEJ
INFRASTRUKTURY ENERGETYCZNEJ**

Warszawa, 9 października 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego złożone w dniu 12 lipca 2019 r. podczas 82. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, przesłane do Prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego pismem z dnia 15 lipca 2019 r. (znak: BPS/043-82-2331/19), następnie przekazane do Pełnomocnika Rządu do Spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej pismem z dnia 12 września 2019 r. (znak: DSP.INT.4813.29.2019), przedstawiam poniższą odpowiedź.

Na terenie gmin Santok i Deszczno w województwie lubuskim przebiegają obecnie dwa gazociągi wysokiego ciśnienia: DN500 relacji Skwierzyna – Barlinek i DN700 relacji Szczecin – Lwówek. Na lata 2020–2022, w ramach programu Baltic Pipe, planowana jest budowa gazociągu DN1000 Goleniów – Lwówek.

Zarówno inwestycja pn. „Budowa gazociągu DN700 MOP 8,4 MPa relacji Szczecin – Lwówek”, prowadzona na terenie woj. lubuskiego w latach 2012–2015, jak i projektowany gazociąg DN1000 Goleniów – Lwówek, dla którego Wojewoda Lubuski wydał decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji, powstają w oparciu o przepisy ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (dalej: ustawa terminalowa), która reguluje wszelkie kwestie związane z procesem inwestycyjnym, od pozyskania najważniejszych decyzji administracyjnych po ustalenie i wypłatę odszkodowań.

W związku z faktem, iż inwestycje gazowe wiążą się głównie z powstawaniem infrastruktury podziemnej nie istnieją przesłanki do wywłaszczenia gruntów – wystarczające jest ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Na czas budowy zajmowany jest pas o szerokości ustalonej w dokumentacji projektowej, a po jej zakończeniu nieruchomości przywracane są do stanu poprzedniego. Właściciele gruntów mogą nadal korzystać z nieruchomości i rozporządzać nimi i w związku z tym istota prawa własności nie jest naruszana.

Do przeniesienia prawa własności dochodzi jedynie w przypadku gruntów przewidzianych pod budowę obiektów nadziemnych niezbędnych do obsługi gazociągów. Na terenie gmin Santok i Deszczno znajdują się dwa obiekty obsługiwane przez Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM SA (dalej: GAZ-SYSTEM, spółka), tj. Zespół Zaporowo-Upustowy w Wawrowie oraz Stacja Śluz Ciecierzycy. W związku z planowaną budową gazociągu DN1000 Goleniów – Lwówek pozyskano kolejne grunty.

Ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości oraz przeniesienie własności działek na rzecz Skarbu Państwa z użytkowaniem wieczystym GAZ-SYSTEM ustala właściwy wojewoda w drodze decyzji administracyjnych. Za powyższe działania właścicielom lub użytkownikom wieczystym nieruchomości przysługuje odszkodowanie ustalane w drodze postępowań administracyjnych przez właściwego wojewodę. Wartość odszkodowań ustalana jest na podstawie operatów szacunkowych sporządzanych przez rzeczoznawców majątkowych powoływanych przez wojewodę. GAZ-SYSTEM jest jedynie płatnikiem odszkodowań.

Wskazać w tym miejscu należy, iż aby nie powodować dodatkowych ograniczeń, przebiegi nowych inwestycji, a więc również tych na terenie gmin Deszczno i Santok, projektowane są na terenach rolnych, leśnych oraz nieużytkach wzdłuż istniejących od kilkudziesięciu lat gazociągów.

Poza zadaniami inwestycyjnymi, w celu zapewnienia bezpiecznego przesyłu i ciągłości dostaw gazu ziemnego, spółka realizuje zadania remontowe i modernizacyjne infrastruktury, której jest operatorem. Obecnie trwają prace projektowe w związku z planowanym remontem gazociągu DN500 Skwierzyna – Barlinek, którego zakres również obejmuje grunty w gminach Santok i Deszczno. Na potrzeby tego zadania z właścicielami nieruchomości spisywane są umowy określające wysokość rekompensat za szkody rolne oraz wynagrodzeń w związku z ustanowieniem służebności przesyłu w oparciu o przepisy zgodnie z art. 305¹ Kodeksu cywilnego. Wartości stawek określone są przez niezależnego rzeczoznawcę majątkowego.

Umowy te stanowią podstawę dla spółki do złożenia oświadczenia o dysponowaniu nieruchomością na cele budowlane. W świetle procesu inwestycyjnego nie ma możliwości, aby przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę GAZ-SYSTEM nie miał uregulowanych z właścicielami kwestii związanych z dostępem do ich gruntów w formie umowy bądź decyzji administracyjnej.

Podkreślić należy, że infrastruktura gazowa znajdująca się w gminach Santok i Deszczno stanowi element krajowej sieci przesyłowej, którego rozbudowa w ramach Baltic Pipe ma na celu utworzenie nowego korytarza dostaw gazu ziemnego z Norwegii na rynki duński i polski, a także do użytkowników końcowych w sąsiednich krajach oraz wzmocni bezpieczeństwo energetyczne Polski.

Nie bez znaczenia pozostaje także fakt, iż budowa infrastruktury przesyłowej przynosi także korzyści w postaci wzrostu przychodów gmin, na terenie których zostaną zlokalizowane gazociągi z tytułu odprowadzanych przez GAZ-SYSTEM podatków, mających bezpośredni wpływ na rozwój tych gmin.

Z poważaniem

Piotr Naimski

Oświadczenie senatora Tadeusza Kopcia

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Głównym celem wprowadzenia Zintegrowanego Systemu Monitorowania Obrotu Produktami Leczniczymi jest zapewnienie stałego dostępu do ważnych produktów leczniczych, których brak może spowodować trwałe i niekorzystne następstwa zdrowotne. Niestety leki roślinne również zostały objęte monitoringiem i obowiązkiem raportowania mimo wielokrotnych zapewnień Ministra, że ta grupa produktów nie będzie podlegać ustawie. Utrzymanie w mocy decyzji o powyższym obowiązku to gwóźdź do trumny dla małych i średnich wytwórców roślinnych produktów leczniczych oraz niewielkich hurtowni farmaceutycznych dystrybuujących te produkty głównie do sklepów zielarsko-medycznych.

Na skutek działań prowadzonych przez Parlamentarny Zespół ds. polskiego zielarstwa, w tym interpelacji nr 29013 złożonej do Ministra Zdrowia przez posła Pawła Skuteckiego i posła Pawła Szramkę, Minister Zdrowia wystosował pismo, w którym czytamy m.in.: „Mając na uwadze zgłaszane Ministerstwu Zdrowia problemy z podłączeniem się małych przedsiębiorstw produkujących produkty lecznicze ziołowe do systemu, związane głównie z wysokimi kosztami informatycznymi, informuję, że do 31 grudnia 2019 r. produkty lecznicze roślinne mogą być raportowane do ZSMOPL fakultatywnie. Przedsiębiorstwa te będą miały obowiązek pełnego raportowania obrotu produktami leczniczymi od 1 stycznia 2020 r.”.

Z deklaracji Ministra Zdrowia wynika, że odstępstwo od obowiązku raportowania będzie po 31 grudnia 2019 r. stałe, gdyż zostanie zapisane w prawie farmaceutycznym. Niestety do tego nie doszło. W związku z tym, iż 31 grudnia to już prawie za 3 miesiące, prosimy Ministra Zdrowia o to, aby prolongował opóźnienie raportowania i jednocześnie wprowadził do prawa farmaceutycznego stosowne regulacje.

Z wyrazami szacunku
Tadeusz Kopec

Odpowiedź

Warszawa, 21 listopada 2019 r.

Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku!

W nawiązaniu do oświadczenia Pana Tadeusza Kopcia, Senatorsa Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie zakresu obowiązku raportowania danych do Zintegrowanego Systemu Monitorowania Obrotu Produktami Leczniczymi, zwanego dalej ZSMOPL, Minister Zdrowia informuje, iż w dniu 1 kwietnia 2019 r. nastąpiło pełne uruchomienie systemu. ZSMOPL umożliwia przekazywanie za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej dziennych raportów dotyczących przeprowadzonych transakcji, stanów magazynowych, braków w dostępie do produktów monitorowanych, z poziomu podmiotu odpowiedzialnego, hurtowni farmaceutycznej oraz apteki i pozwala na stworzenie pełnego obrazu obrotu tymi produktami, co z kolei umożliwia szybkie ustalenie ilościowe danego produktu leczniczego dostępnego na rynku, określenie kierunków

sprzedaży leków oraz w efekcie możliwość określenia nieprawidłowości w obrocie produktami leczniczymi i poprzez ich eliminację zapewnienie dostępności do leków na rynku polskim. Przetwarzane w ZSMOPL dane ułatwiają Ministrowi Zdrowia i Inspekcji Farmaceutycznej dokonywanie analiz dostępności leku na poziomie podmiotu odpowiedzialnego, hurtowni oraz aptek działających na terenie kraju.

Należy wskazać, że zgodnie z art. 72a ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 499 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą – Prawo farmaceutyczne, w ZSMOPL przetwarzane są dane o obrocie:

- 1) produktami leczniczymi,
- 2) środkami spożywczymi specjalnego przeznaczenia żywieniowego lub wyrobami medycznymi, dla których wydano decyzję o objęciu refundacją i ustaleniu urzędowej ceny zbytu,
- 3) produktami leczniczymi sprowadzanymi w trybie art. 4 ustawy – Prawo farmaceutyczne,
- 4) środkami spożywczymi specjalnego przeznaczenia żywieniowego sprowadzonymi w trybie art. 29a ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2019 r. poz. 1252) – dopuszczonymi do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Minister Zdrowia informuje, że aktualnie nie są prowadzone żadne prace legislacyjne w zakresie wyłączenia określonych grup produktów z obowiązku raportowania do systemu, co nie oznacza jednak, że prace zarówno nad samym systemem, jak i ewentualnymi zmianami w przepisach prawa nie nastąpią w przyszłości.

Z poważaniem

z upoważnienia MINISTRA ZDROWIA
Maciej Miłkowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senator Małgorzaty Kopiczko

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej, reprezentujący region 8 powiatów województwa warmińsko-mazurskiego, zwracam się z ogromną prośbą o poparcie budowy drogi ekspresowej S16 łączącej miasto Ełk z Olsztynem oraz innymi miejscowościami.

W dniu 29 maja 2019 r. do biura senatorskiego Małgorzaty Kopiczko wpłynęło pismo od prezydenta miasta Ełku Tomasza Andrukiewicza, zawierające stanowisko Rady Miasta Ełku z dnia 22 maja 2019 r. w sprawie poparcia budowy drogi ekspresowej S16. Realizowana od lat budowa odcinków drogi nr 16 w ramach kolejnych etapów inwestycji przyczynia się do rozwoju całego obszaru województwa warmińsko-mazurskiego, a w szczególności subregionu ełckiego. Ma wpływ na poprawę bezpieczeństwa w ruchu drogowym i zmniejsza wykluczenie komunikacyjne regionu. Inwestycja stanowi ogromną szansę dla mieszkańców, turystów i inwestorów. Jej odpowiednia realizacja, z uwzględnieniem ogromnego bogactwa środowiskowego, poszanowaniem głosu mieszkańców oraz samorządów gminnych, pozwoli na przyspieszenie rozwoju naszego regionu i jednocześnie ochronę największego skarbu Mazur, czyli dziedzictwa przyrodniczego.

Przychylając się do stanowiska Rady Miasta Ełk, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o uwzględnienie powyższego postulatu w planach rozwoju i modernizacji dróg w Polsce północno-wschodniej.

Małgorzata Kopiczko

Odpowiedź

Warszawa, 6 listopada 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pisma z dnia 22 października 2019 r., znak: od BPS/043-85-2425/19 do BP/043-85-2434/19, przekazujące do Ministerstwa Infrastruktury teksy oświadczeń Pani Senator Małgorzaty Kopiczko dotyczące problematyki realizacji zadania budowy drogi ekspresowej S16 Mrągowo – Orzysz – Ełk, przedstawiam poniżej informacje i wyjaśnienia w sprawie.

Uprzejmie informuję, iż droga krajowa nr 16, obok drogi ekspresowej S7, jest najważniejszym szlakiem transportowym na Warmii i Mazurach. Jest to najkrótsza trasa tranzytowa ze wschodu na zachód, łącząca najważniejsze ośrodki regionalne (Suwałki, Augustów, Ełk, Mrągowo, Olsztyn, Iława, Ostróda, Grudziądz). Stanowi ona najważniejsze połączenie komunikacyjne regionu dla przedsiębiorców oraz ruchu turystycznego. Najbardziej newralgicznym odcinkiem drogi krajowej nr 16 jest jej przebieg na odcinku Mrągowo – Orzysz, gdzie występuje kilka obiektów poprzecznych o zbyt małej skrajni, uniemożliwiającej przejazd pojazdów ciężarowych. Ponadto niskie parametry techniczne drogi krajowej nr 16 na odcinku Mrągowo – Orzysz, tj.:

- 5,5–6,0-metrowa jezdnia,
- gruntowe pobocza, na których rosną drzewa ograniczające skrajnię drogi i widoczność,
- liczne miasta i miejscowości, przez które przebiega droga, powodując mieszanie się ruchu tranzytowego z ruchem lokalnym,
- ograniczona dostępność dla pieszych,
- nienormatywne łuki poziome i pionowe,
- dostępność do drogi poprzez liczne zjazdy i proste skrzyżowania,
- obniżają przepustowość drogi oraz poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Zaniechanie realizacji drogi ekspresowej S16 spowodowałoby, że w dalszym ciągu ruch tranzytowy relacji wschód – zachód będzie degradował jeden z najcenniejszych przyrodniczo obszarów kraju, tj. Krainę Tysiąca Jezior. Główna trasa alternatywna dla drogi krajowej nr 16, czyli droga krajowa nr 58, przebiega bowiem przez środek jednego z największych i najcenniejszych obszarów Natura 2000 – Puszcę Piską.

Zgodnie z przeprowadzonymi analizami ruchu prognozowane natężeniu ruchu na przedmiotowej drodze ekspresowej będzie wynosiło łącznie (w obu kierunkach) 9–12 tys. pojazdów na dobę w 2025 r., a w 2055 r. – 18–24 tys. pojazdów na dobę, z czego około 25–30% będzie stanowił ruch ciężki. Dodatkowo zwiększający się wskaźnik motoryzacji oraz mobilność mieszkańców tego regionu, w przypadku braku realizacji drogi S16, przyczyni się do znacznego zwiększenia ruchu na istniejącej sieci, co w najbliższym czasie spowoduje wyczerpanie przepustowości istniejącej sieci drogowej.

Z uwagi na powyższe prowadzone są prace przygotowawcze dla przedmiotowej inwestycji. Proces ten składa się z wielu etapów, które obejmują m.in. fazę planistyczną, projektową oraz przygotowania dokumentacji studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego (STES), materiałów do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DŚU) wraz z raportem o oddziaływaniu na środowisko, a także dokumentacji wymaganej do złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (ZRID).

W trakcie przedmiotowych przygotowań analizowane są wszelkie dostępne rozwiązania dotyczące zarówno przebiegu, jak i zagospodarowania terenu wzdłuż planowanej inwestycji. Prowadzone są analizy techniczne dotyczące możliwych do zastosowania rozwiązań oraz spotkania informacyjne z mieszkańcami danego regionu, które mają na celu naświetlenie potrzeb i oczekiwań lokalnych środowisk.

Obecnie w przygotowaniu jest studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe z elementami koncepcji programowej – etap I wraz z analizą wielokryterialną, która umożliwi wskazanie wariantu preferowanego przez Inwestora – GDDKiA.

STES oraz analiza wielokryterialna zostaną przedstawione na posiedzeniu Zespołu Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (ZOPI) i Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (KOPI). Zatwierdzenie STES na posiedzeniach umożliwi wystąpienie do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie (RDOŚ) z wnioskiem o wydanie DŚU.

RDOŚ w celu wydania decyzji środowiskowej przeprowadzi szczegółowe postępowanie z udziałem społeczeństwa. Zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zapewniony będzie dostęp do dokumentacji z możliwością wnoszenia uwag i wniosków dla wszystkich zainteresowanych, w tym mieszkańców, na których nieruchomości będzie oddziaływać inwestycja drogowa. Następnie zostanie opracowana koncepcja programowa dla konkretnego wariantu, będąca uszczegółowieniem rozwiązań technicznych.

Podstawowym celem budowy drogi ekspresowej S16 jest przeniesienie ruchu z dróg krajowych nr 16, 58 i 59 oraz dróg wojewódzkich nr 610, 655, 656 na nową drogę ekspresową. Żaden z analizowanych wariantów nie koliduje z obszarem Mazurskiego Parku Krajobrazowego. Występuje kolizja jedynie z otuliną Mazurskiego Parku Krajobrazowego.

W ramach dotychczasowych działań GDDKiA w ramach prac projektowych zorganizowała oraz brała udział w kilkudziesięciu spotkaniach informacyjnych z mieszkańcami, przedstawicielami organów władzy samorządów terytorialnych i organizacjami ekologicznymi. Zostało przeanalizowanych ponad 40 wariantów możliwego przebiegu

drogi ekspresowej S16, w tym kilkanaście wariantów wskazywanych przez społeczeństwo. Przeprowadzone analizy oraz zebrana wiedza umożliwiły zawężenie liczby wariantów do trzech obecnie analizowanych.

Zgodnie z informacjami wskazanymi powyżej obecnie zadanie znajduje się na etapie prac przygotowawczych, których celem jest właśnie określenie preferowanego wariantu przebiegu drogi, wraz z wariantami alternatywnymi. Określenie tego wariantu będzie wynikiem szeregu analiz i opracowań, które, jak wskazano powyżej, są konsultowane z władzami samorządowymi i społeczeństwem. Ostateczna decyzja zaś co do wariantu drogi ekspresowej S16, który będzie realizowany, zostanie podjęta w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia wydanej przed odpowiedni organ administracji publicznej, czyli Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

Należy podkreślić, że obecny rząd przykładą wielką wagę do rozważnego i skutecznego rozwiązania problemów z obszaru transportu drogowego, mając jednocześnie na uwadze dostępne na ten cel środki finansowe.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Małgorzaty Kopiczko

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej, reprezentujący region 8 powiatów województwa warmińsko-mazurskiego, zwracam się z ogromną prośbą o poparcie budowy drogi ekspresowej S16 łączącej miasto Ełk z Olsztynem oraz innymi miejscowościami.

W dniu 5 czerwca 2019 r. do biura senatorskiego Małgorzaty Kopiczko wpłynęło pismo od przewodniczącego Zarządu Powiatu Ełckiego Marka Chojnowskiego, zawierające stanowisko Rady Powiatu Ełckiego z dnia 30 maja 2019 r. w sprawie poparcia budowy drogi ekspresowej S16. Realizowana od lat budowa odcinków drogi nr 16 w ramach kolejnych etapów inwestycji przyczynia się do rozwoju całego obszaru województwa warmińsko-mazurskiego, a w szczególności subregionu ełckiego. Ma wpływ na poprawę bezpieczeństwa w ruchu drogowym i zmniejsza wykluczenie komunikacyjne regionu. Inwestycja stanowi ogromną szansę dla mieszkańców, turystów i inwestorów. Jej odpowiednia realizacja, z uwzględnieniem ogromnego bogactwa środowiskowego, poszanowaniem głosu mieszkańców oraz samorządów gminnych, pozwoli na przyspieszenie rozwoju naszego regionu i jednocześnie ochronę największego skarbu Mazur, czyli dziedzictwa przyrodniczego.

Przychylając się do stanowiska Rady Powiatu Ełckiego, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o uwzględnienie powyższego postulatu w planach rozwoju i modernizacji dróg w Polsce północno-wschodniej.

Małgorzata Kopiczko

Odpowiedź

Warszawa, 6 listopada 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pisma z dnia 22 października 2019 r., znak: od BPS/043-85-2425/19 do BP/043-85-2434/19, przekazujące do Ministerstwa Infrastruktury tekstu oświadczeń Pani Senator Małgorzaty Kopiczko dotyczące problematyki realizacji zadania budowy drogi ekspresowej S16 Mrągowo – Orzysz – Ełk, przedstawiam poniżej informacje i wyjaśnienia w sprawie.

Uprzejmie informuję, iż droga krajowa nr 16, obok drogi ekspresowej S7, jest najważniejszym szlakiem transportowym na Warmii i Mazurach. Jest to najkrótsza trasa tranzytowa ze wschodu na zachód, łącząca najważniejsze ośrodki regionalne (Suwałki, Augustów, Ełk, Mrągowo, Olsztyn, Iława, Ostróda, Grudziądz). Stanowi ona najważniejsze połączenie komunikacyjne regionu dla przedsiębiorców oraz ruchu turystycznego. Najbardziej newralgicznym odcinkiem drogi krajowej nr 16 jest jej przebieg na odcinku Mrągowo – Orzysz, gdzie występuje kilka obiektów poprzecznych o zbyt małej skrajni, uniemożliwiającej przejazd pojazdów ciężarowych. Ponadto niskie parametry techniczne drogi krajowej nr 16 na odcinku Mrągowo – Orzysz, tj.:

- 5,5–6,0-metrowa jezdnia,
- gruntowe pobocza, na których rosną drzewa ograniczające skrajnię drogi i widoczność,
- liczne miasta i miejscowości, przez które przebiega droga, powodując mieszanie się ruchu tranzytowego z ruchem lokalnym,
- ograniczona dostępność dla pieszych,
- nienormatywne łuki poziome i pionowe,
- dostępność do drogi poprzez liczne zjazdy i proste skrzyżowania,
- obniżają przepustowość drogi oraz poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Zaniechanie realizacji drogi ekspresowej S16 spowodowałoby, że w dalszym ciągu ruch tranzytowy relacji wschód – zachód będzie degradował jeden z najcenniejszych przyrodniczo obszarów kraju, tj. Krainę Tysiąca Jezior. Główna trasa alternatywna dla drogi krajowej nr 16, czyli droga krajowa nr 58, przebiega bowiem przez środek jednego z największych i najcenniejszych obszarów Natura 2000 – Puszcę Piską.

Zgodnie z przeprowadzonymi analizami ruchu prognozowane natężeniu ruchu na przedmiotowej drodze ekspresowej będzie wynosiło łącznie (w obu kierunkach) 9–12 tys. pojazdów na dobę w 2025 r., a w 2055 r. – 18–24 tys. pojazdów na dobę, z czego około 25–30% będzie stanowił ruch ciężki. Dodatkowo zwiększający się wskaźnik motoryzacji oraz mobilność mieszkańców tego regionu, w przypadku braku realizacji drogi S16, przyczyni się do znacznego zwiększenia ruchu na istniejącej sieci, co w najbliższym czasie spowoduje wyczerpanie przepustowości istniejącej sieci drogowej.

Z uwagi na powyższe prowadzone są prace przygotowawcze dla przedmiotowej inwestycji. Proces ten składa się z wielu etapów, które obejmują m.in. fazę planistyczną, projektową oraz przygotowania dokumentacji studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego (STES), materiałów do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DŚU) wraz z raportem o oddziaływaniu na środowisko, a także dokumentacji wymaganej do złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (ZRID).

W trakcie przedmiotowych przygotowań analizowane są wszelkie dostępne rozwiązania dotyczące zarówno przebiegu, jak i zagospodarowania terenu wzdłuż planowanej inwestycji. Prowadzone są analizy techniczne dotyczące możliwych do zastosowania rozwiązań oraz spotkania informacyjne z mieszkańcami danego regionu, które mają na celu naświetlenie potrzeb i oczekiwań lokalnych środowisk.

Obecnie w przygotowaniu jest studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe z elementami koncepcji programowej – etap I wraz z analizą wielokryterialną, która umożliwi wskazanie wariantu preferowanego przez Inwestora – GDDKiA.

STES oraz analiza wielokryterialna zostaną przedstawione na posiedzeniu Zespołu Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (ZOPI) i Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (KOPI). Zatwierdzenie STES na posiedzeniach umożliwi wystąpienie do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie (RDOŚ) z wnioskiem o wydanie DŚU.

RDOŚ w celu wydania decyzji środowiskowej przeprowadzi szczegółowe postępowanie z udziałem społeczeństwa. Zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zapewniony będzie dostęp do dokumentacji z możliwością wnoszenia uwag i wniosków dla wszystkich zainteresowanych, w tym mieszkańców, na których nieruchomości będzie oddziaływać inwestycja drogowa. Następnie zostanie opracowana koncepcja programowa dla konkretnego wariantu, będąca uszczegółowieniem rozwiązań technicznych.

Podstawowym celem budowy drogi ekspresowej S16 jest przeniesienie ruchu z dróg krajowych nr 16, 58 i 59 oraz dróg wojewódzkich nr 610, 655, 656 na nową drogę ekspresową. Żaden z analizowanych wariantów nie koliduje z obszarem Mazurskiego Parku Krajobrazowego. Występuje kolizja jedynie z otuliną Mazurskiego Parku Krajobrazowego.

W ramach dotychczasowych działań GDDKiA w ramach prac projektowych zorganizowała oraz brała udział w kilkudziesięciu spotkaniach informacyjnych z mieszkańcami, przedstawicielami organów władzy samorządów terytorialnych i organizacjami ekologicznymi. Zostało przeanalizowanych ponad 40 wariantów możliwego przebiegu

drogi ekspresowej S16, w tym kilkanaście wariantów wskazywanych przez społeczeństwo. Przeprowadzone analizy oraz zebrana wiedza umożliwiły zawężenie liczby wariantów do trzech obecnie analizowanych.

Zgodnie z informacjami wskazanymi powyżej obecnie zadanie znajduje się na etapie prac przygotowawczych, których celem jest właśnie określenie preferowanego wariantu przebiegu drogi, wraz z wariantami alternatywnymi. Określenie tego wariantu będzie wynikiem szeregu analiz i opracowań, które, jak wskazano powyżej, są konsultowane z władzami samorządowymi i społeczeństwem. Ostateczna decyzja zaś co do wariantu drogi ekspresowej S16, który będzie realizowany, zostanie podjęta w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia wydanej przed odpowiedni organ administracji publicznej, czyli Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

Należy podkreślić, że obecny rząd przykłada wielką wagę do rozważnego i skutecznego rozwiązania problemów z obszaru transportu drogowego, mając jednocześnie na uwadze dostępne na ten cel środki finansowe.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Małgorzaty Kopiczko

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej, reprezentujący region 8 powiatów województwa warmińsko-mazurskiego, zwracam się z ogromną prośbą o poparcie budowy drogi ekspresowej S16.

W dniu 4 lipca 2019 r. do biura senatorskiego Małgorzaty Kopiczko wpłynęło pismo od przewodniczącego Rady Powiatu w Mrągowie Bogdana Kossakowskiego, zawierające stanowisko Rady Powiatu w Mrągowie z dnia 14 czerwca 2019 r. w sprawie poparcia budowy drogi ekspresowej S16. Realizowana od lat budowa odcinków drogi nr 16 w ramach kolejnych etapów inwestycji przyczynia się do rozwoju całego obszaru województwa warmińsko-mazurskiego, a w szczególności subregionu etckiego. Ma wpływ na poprawę bezpieczeństwa w ruchu drogowym i zmniejsza wykluczenie komunikacyjne regionu. Inwestycja stanowi ogromną szansę dla mieszkańców, turystów i inwestorów. Jej odpowiednia realizacja, z uwzględnieniem ogromnego bogactwa środowiskowego, poszanowaniem głosu mieszkańców oraz samorządów gminnych, pozwoli na przyspieszenie rozwoju naszego regionu i jednocześnie ochronę największego skarbu Mazur, czyli dziedzictwa przyrodniczego.

Przychylając się do stanowiska Rady Powiatu w Mrągowie, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o uwzględnienie powyższego postulatu w planach rozwoju i modernizacji dróg w Polsce północno-wschodniej.

Małgorzata Kopiczko

Odpowiedź

Warszawa, 6 listopada 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pisma z dnia 22 października 2019 r., znak: od BPS/043-85-2425/19 do BP/043-85-2434/19, przekazujące do Ministerstwa Infrastruktury teksty oświadczeń Pani Senator Małgorzaty Kopiczko dotyczące problematyki realizacji zadania budowy drogi ekspresowej S16 Mrągowo – Orzysz – Ełk, przedstawiam poniżej informacje i wyjaśnienia w sprawie.

Uprzejmie informuję, iż droga krajowa nr 16, obok drogi ekspresowej S7, jest najważniejszym szlakiem transportowym na Warmii i Mazurach. Jest to najkrótsza trasa tranzytowa ze wschodu na zachód, łącząca najważniejsze ośrodki regionalne (Suwałki, Augustów, Ełk, Mrągowo, Olsztyn, Iława, Ostróda, Grudziądz). Stanowi ona najważniejsze połączenie komunikacyjne regionu dla przedsiębiorców oraz ruchu turystycznego. Najbardziej newralgicznym odcinkiem drogi krajowej nr 16 jest jej przebieg na odcinku Mrągowo – Orzysz, gdzie występuje kilka obiektów poprzecznych o zbyt małej skrajni, uniemożliwiającej przejazd pojazdów ciężarowych. Ponadto niskie parametry techniczne drogi krajowej nr 16 na odcinku Mrągowo – Orzysz, tj.:

- 5,5–6,0-metrowa jezdnia,
- gruntowe pobocza, na których rosną drzewa ograniczające skrajnię drogi i widoczność,
- liczne miasta i miejscowości, przez które przebiega droga, powodując mieszanie się ruchu tranzytowego z ruchem lokalnym,
- ograniczona dostępność dla pieszych,
- nienormatywne łuki poziome i pionowe,
- dostępność do drogi poprzez liczne zjazdy i proste skrzyżowania,
- obniżają przepustowość drogi oraz poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Zaniechanie realizacji drogi ekspresowej S16 spowodowałoby, że w dalszym ciągu ruch tranzytowy relacji wschód – zachód będzie degradował jeden z najcenniejszych przyrodniczo obszarów kraju, tj. Krainę Tysiąca Jezior. Główna trasa alternatywna dla drogi krajowej nr 16, czyli droga krajowa nr 58, przebiega bowiem przez środek jednego z największych i najcenniejszych obszarów Natura 2000 – Puszcę Piską.

Zgodnie z przeprowadzonymi analizami ruchu prognozowane natężeniu ruchu na przedmiotowej drodze ekspresowej będzie wynosiło łącznie (w obu kierunkach) 9–12 tys. pojazdów na dobę w 2025 r., a w 2055 r. – 18–24 tys. pojazdów na dobę, z czego około 25–30% będzie stanowił ruch ciężki. Dodatkowo zwiększający się wskaźnik motoryzacji oraz mobilność mieszkańców tego regionu, w przypadku braku realizacji drogi S16, przyczyni się do znacznego zwiększenia ruchu na istniejącej sieci, co w najbliższym czasie spowoduje wyczerpanie przepustowości istniejącej sieci drogowej.

Z uwagi na powyższe prowadzone są prace przygotowawcze dla przedmiotowej inwestycji. Proces ten składa się z wielu etapów, które obejmują m.in. fazę planistyczną, projektową oraz przygotowania dokumentacji studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego (STES), materiałów do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DŚU) wraz z raportem o oddziaływaniu na środowisko, a także dokumentacji wymaganej do złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (ZRID).

W trakcie przedmiotowych przygotowań analizowane są wszelkie dostępne rozwiązania dotyczące zarówno przebiegu, jak i zagospodarowania terenu wzdłuż planowanej inwestycji. Prowadzone są analizy techniczne dotyczące możliwych do zastosowania rozwiązań oraz spotkania informacyjne z mieszkańcami danego regionu, które mają na celu naświetlenie potrzeb i oczekiwań lokalnych środowisk.

Obecnie w przygotowaniu jest studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe z elementami koncepcji programowej – etap I wraz z analizą wielokryterialną, która umożliwi wskazanie wariantu preferowanego przez Inwestora – GDDKiA.

STES oraz analiza wielokryterialna zostaną przedstawione na posiedzeniu Zespołu Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (ZOPI) i Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (KOPI). Zatwierdzenie STES na posiedzeniach umożliwi wystąpienie do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie (RDOŚ) z wnioskiem o wydanie DŚU.

RDOŚ w celu wydania decyzji środowiskowej przeprowadzi szczegółowe postępowanie z udziałem społeczeństwa. Zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zapewniony będzie dostęp do dokumentacji z możliwością wnoszenia uwag i wniosków dla wszystkich zainteresowanych, w tym mieszkańców, na których nieruchomości będzie oddziaływać inwestycja drogowa. Następnie zostanie opracowana koncepcja programowa dla konkretnego wariantu, będąca uszczegółowieniem rozwiązań technicznych.

Podstawowym celem budowy drogi ekspresowej S16 jest przeniesienie ruchu z dróg krajowych nr 16, 58 i 59 oraz dróg wojewódzkich nr 610, 655, 656 na nową drogę ekspresową. Żaden z analizowanych wariantów nie koliduje z obszarem Mazurskiego Parku Krajobrazowego. Występuje kolizja jedynie z otuliną Mazurskiego Parku Krajobrazowego.

W ramach dotychczasowych działań GDDKiA w ramach prac projektowych zorganizowała oraz brała udział w kilkudziesięciu spotkaniach informacyjnych z mieszkańcami, przedstawicielami organów władzy samorządów terytorialnych i organizacjami ekologicznymi. Zostało przeanalizowanych ponad 40 wariantów możliwego przebiegu

drogi ekspresowej S16, w tym kilkanaście wariantów wskazywanych przez społeczeństwo. Przeprowadzone analizy oraz zebrana wiedza umożliwiły zawężenie liczby wariantów do trzech obecnie analizowanych.

Zgodnie z informacjami wskazanymi powyżej obecnie zadanie znajduje się na etapie prac przygotowawczych, których celem jest właśnie określenie preferowanego wariantu przebiegu drogi, wraz z wariantami alternatywnymi. Określenie tego wariantu będzie wynikiem szeregu analiz i opracowań, które, jak wskazano powyżej, są konsultowane z władzami samorządowymi i społeczeństwem. Ostateczna decyzja zaś co do wariantu drogi ekspresowej S16, który będzie realizowany, zostanie podjęta w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia wydanej przed odpowiedni organ administracji publicznej, czyli Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

Należy podkreślić, że obecny rząd przykłada wielką wagę do rozważnego i skutecznego rozwiązania problemów z obszaru transportu drogowego, mając jednocześnie na uwadze dostępne na ten cel środki finansowe.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Małgorzaty Kopiczko

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej, reprezentujący region 8 powiatów województwa warmińsko-mazurskiego, zwracam się z ogromną prośbą o poparcie budowy drogi ekspresowej S16.

W dniu 5 lipca 2019 r. do biura senatorskiego Małgorzaty Kopiczko wpłynęło pismo od starosty powiatu Pisz Andrzeja Nowickiego, zawierające stanowisko Rady Powiatu Pisz z dnia 25 czerwca 2019 r. w sprawie poparcia budowy drogi ekspresowej S16. Realizowana od lat budowa odcinków drogi nr 16 w ramach kolejnych etapów inwestycji przyczynia się do rozwoju całego obszaru województwa warmińsko-mazurskiego, a w szczególności subregionu elckiego. Ma wpływ na poprawę bezpieczeństwa w ruchu drogowym i zmniejsza wykluczenie komunikacyjne regionu. Inwestycja stanowi ogromną szansę dla mieszkańców, turystów i inwestorów. Jej odpowiednia realizacja, z uwzględnieniem ogromnego bogactwa środowiskowego, poszanowaniem głosu mieszkańców oraz samorządów gminnych, pozwoli na przyspieszenie rozwoju naszego regionu i jednocześnie ochronę największego skarbu Mazur, czyli dziedzictwa przyrodniczego.

Przychylając się do stanowiska Rady Powiatu Pisz, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o uwzględnienie powyższego postulatu w planach rozwoju i modernizacji dróg w Polsce północno-wschodniej.

Małgorzata Kopiczko

Odpowiedź

Warszawa, 6 listopada 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pisma z dnia 22 października 2019 r., znak: od BPS/043-85-2425/19 do BP/043-85-2434/19, przekazujące do Ministerstwa Infrastruktury teksy oświadczeń Pani Senator Małgorzaty Kopiczko dotyczące problematyki realizacji zadania budowy drogi ekspresowej S16 Mrągowo – Orzysz – Elk, przedstawiam poniżej informacje i wyjaśnienia w sprawie.

Uprzejmie informuję, iż droga krajowa nr 16, obok drogi ekspresowej S7, jest najważniejszym szlakiem transportowym na Warmii i Mazurach. Jest to najkrótsza trasa tranzytowa ze wschodu na zachód, łącząca najważniejsze ośrodki regionalne (Suwałki, Augustów, Elk, Mrągowo, Olsztyn, Iława, Ostróda, Grudziądz). Stanowi ona najważniejsze połączenie komunikacyjne regionu dla przedsiębiorców oraz ruchu turystycznego. Najbardziej newralgicznym odcinkiem drogi krajowej nr 16 jest jej przebieg na odcinku Mrągowo – Orzysz, gdzie występuje kilka obiektów poprzecznych o zbyt małej skrajni, uniemożliwiającej przejazd pojazdów ciężarowych. Ponadto niskie parametry techniczne drogi krajowej nr 16 na odcinku Mrągowo – Orzysz, tj.:

- 5,5–6,0-metrowa jezdnia,
- gruntowe pobocza, na których rosną drzewa ograniczające skrajnię drogi i widoczność,

- liczne miasta i miejscowości, przez które przebiega droga, powodując mieszanie się ruchu tranzytowego z ruchem lokalnym,
- ograniczona dostępność dla pieszych,
- nienormatywne łuki poziome i pionowe,
- dostępność do drogi poprzez liczne zjazdy i proste skrzyżowania,
- obniżają przepustowość drogi oraz poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Zaniechanie realizacji drogi ekspresowej S16 spowodowałoby, że w dalszym ciągu ruch tranzytowy relacji wschód – zachód będzie degradował jeden z najcenniejszych przyrodniczo obszarów kraju, tj. Krainę Tysiąca Jezior. Główna trasa alternatywna dla drogi krajowej nr 16, czyli droga krajowa nr 58, przebiega bowiem przez środek jednego z największych i najcenniejszych obszarów Natura 2000 – Puszcę Piską.

Zgodnie z przeprowadzonymi analizami ruchu prognozowane natężeniu ruchu na przedmiotowej drodze ekspresowej będzie wynosiło łącznie (w obu kierunkach) 9–12 tys. pojazdów na dobę w 2025 r., a w 2055 r. – 18–24 tys. pojazdów na dobę, z czego około 25–30% będzie stanowił ruch ciężki. Dodatkowo zwiększający się wskaźnik motoryzacji oraz mobilność mieszkańców tego regionu, w przypadku braku realizacji drogi S16, przyczyni się do znacznego zwiększenia ruchu na istniejącej sieci, co w najbliższym czasie spowoduje wyczerpanie przepustowości istniejącej sieci drogowej.

Z uwagi na powyższe prowadzone są prace przygotowawcze dla przedmiotowej inwestycji. Proces ten składa się z wielu etapów, które obejmują m.in. fazę planistyczną, projektową oraz przygotowania dokumentacji studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego (STES), materiałów do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DŚU) wraz z raportem o oddziaływaniu na środowisko, a także dokumentacji wymaganej do złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (ZRID).

W trakcie przedmiotowych przygotowań analizowane są wszelkie dostępne rozwiązania dotyczące zarówno przebiegu, jak i zagospodarowania terenu wzdłuż planowanej inwestycji. Prowadzone są analizy techniczne dotyczące możliwych do zastosowania rozwiązań oraz spotkania informacyjne z mieszkańcami danego regionu, które mają na celu naświetlenie potrzeb i oczekiwań lokalnych środowisk.

Obecnie w przygotowaniu jest studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe z elementami koncepcji programowej – etap I wraz z analizą wielokryterialną, która umożliwi wskazanie wariantu preferowanego przez Inwestora – GDDKiA.

STES oraz analiza wielokryterialna zostaną przedstawione na posiedzeniu Zespołu Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (ZOPI) i Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (KOPI). Zatwierdzenie STES na posiedzeniach umożliwi wystąpienie do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie (RDOŚ) z wnioskiem o wydanie DŚU.

RDOŚ w celu wydania decyzji środowiskowej przeprowadzi szczegółowe postępowanie z udziałem społeczeństwa. Zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zapewniony będzie dostęp do dokumentacji z możliwością wnoszenia uwag i wniosków dla wszystkich zainteresowanych, w tym mieszkańców, na których nieruchomości będzie oddziaływać inwestycja drogowa. Następnie zostanie opracowana koncepcja programowa dla konkretnego wariantu, będąca uszczegółowieniem rozwiązań technicznych.

Podstawowym celem budowy drogi ekspresowej S16 jest przeniesienie ruchu z dróg krajowych nr 16, 58 i 59 oraz dróg wojewódzkich nr 610, 655, 656 na nową drogę ekspresową. Żaden z analizowanych wariantów nie koliduje z obszarem Mazurskiego Parku Krajobrazowego. Występuje kolizja jedynie z otuliną Mazurskiego Parku Krajobrazowego.

W ramach dotychczasowych działań GDDKiA w ramach prac projektowych zorganizowała oraz brała udział w kilkudziesięciu spotkaniach informacyjnych z mieszkańcami, przedstawicielami organów władzy samorządów terytorialnych i organizacjami ekologicznymi. Zostało przeanalizowanych ponad 40 wariantów możliwego przebiegu drogi ekspresowej S16, w tym kilkanaście wariantów wskazywanych przez społeczeństwo. Przeprowadzone analizy oraz zebrana wiedza umożliwiły zawężenie liczby wariantów do trzech obecnie analizowanych.

Zgodnie z informacjami wskazanymi powyżej obecnie zadanie znajduje się na etapie prac przygotowawczych, których celem jest właśnie określenie preferowanego wariantu przebiegu drogi, wraz z wariantami alternatywnymi. Określenie tego wariantu będzie wynikiem szeregu analiz i opracowań, które, jak wskazano powyżej, są konsultowane z władzami samorządowymi i społeczeństwem. Ostateczna decyzja zaś co do wariantu drogi ekspresowej S16, który będzie realizowany, zostanie podjęta w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia wydanej przed odpowiedni organ administracji publicznej, czyli Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

Należy podkreślić, że obecny rząd przykłada wielką wagę do rozważnego i skutecznego rozwiązania problemów z obszaru transportu drogowego, mając jednocześnie na uwadze dostępne na ten cel środki finansowe.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Małgorzaty Kopiczko

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej, reprezentujący region 8 powiatów województwa warmińsko-mazurskiego, zwracam się z ogromną prośbą o poparcie budowy drogi ekspresowej S16.

W dniu 8 lipca 2019 r. do biura senatorskiego Małgorzaty Kopiczko wpłynęło pismo od wójta gminy Wieliczki Jarostawa Wiesława Kuczyńskiego, zawierające stanowisko Rady Gminy Wieliczki z dnia 27 czerwca 2019 r. w sprawie poparcia budowy drogi ekspresowej S16. Realizowana od lat budowa odcinków drogi nr 16 w ramach kolejnych etapów inwestycji przyczynia się do rozwoju całego obszaru województwa warmińsko-mazurskiego, a w szczególności subregionu elckiego. Ma wpływ na poprawę bezpieczeństwa w ruchu drogowym i zmniejsza wykluczenie komunikacyjne regionu. Inwestycja stanowi ogromną szansę dla mieszkańców, turystów i inwestorów. Jej odpowiednia realizacja, z uwzględnieniem ogromnego bogactwa środowiskowego, poszanowaniem głosu mieszkańców oraz samorządów gminnych, pozwoli na przyspieszenie rozwoju naszego regionu i jednocześnie ochronę największego skarbu Mazur, czyli dziedzictwa przyrodniczego.

Przychylając się do stanowiska Rady Gminy Wieliczki, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o uwzględnienie powyższego postulatu w planach rozwoju i modernizacji dróg w Polsce północno-wschodniej.

Małgorzata Kopiczko

Odpowiedź

Warszawa, 6 listopada 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pisma z dnia 22 października 2019 r., znak: od BPS/043-85-2425/19 do BP/043-85-2434/19, przekazujące do Ministerstwa Infrastruktury teksy oświadczeń Pani Senator Małgorzaty Kopiczko dotyczące problematyki realizacji zadania budowy drogi ekspresowej S16 Mrągowo – Orzysz – Elk, przedstawiam poniżej informacje i wyjaśnienia w sprawie.

Uprzejmie informuję, iż droga krajowa nr 16, obok drogi ekspresowej S7, jest najważniejszym szlakiem transportowym na Warmii i Mazurach. Jest to najkrótsza trasa tranzytowa ze wschodu na zachód, łącząca najważniejsze ośrodki regionalne (Suwałki, Augustów, Elk, Mrągowo, Olsztyn, Iława, Ostróda, Grudziądz). Stanowi ona najważniejsze połączenie komunikacyjne regionu dla przedsiębiorców oraz ruchu turystycznego. Najbardziej newralgicznym odcinkiem drogi krajowej nr 16 jest jej przebieg na odcinku Mrągowo – Orzysz, gdzie występuje kilka obiektów poprzecznych o zbyt małej skrajni, uniemożliwiającej przejazd pojazdów ciężarowych. Ponadto niskie parametry techniczne drogi krajowej nr 16 na odcinku Mrągowo – Orzysz, tj.:

- 5,5–6,0-metrowa jezdnia,
- gruntowe pobocza, na których rosną drzewa ograniczające skrajnię drogi i widoczność,

- liczne miasta i miejscowości, przez które przebiega droga, powodując mieszanie się ruchu tranzytowego z ruchem lokalnym,
- ograniczona dostępność dla pieszych,
- nienormatywne łuki poziome i pionowe,
- dostępność do drogi poprzez liczne zjazdy i proste skrzyżowania,
- obniżają przepustowość drogi oraz poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Zaniechanie realizacji drogi ekspresowej S16 spowodowałoby, że w dalszym ciągu ruch tranzytowy relacji wschód – zachód będzie degradował jeden z najcenniejszych przyrodniczo obszarów kraju, tj. Krainę Tysiąca Jezior. Główna trasa alternatywna dla drogi krajowej nr 16, czyli droga krajowa nr 58, przebiega bowiem przez środek jednego z największych i najcenniejszych obszarów Natura 2000 – Puszcę Piską.

Zgodnie z przeprowadzonymi analizami ruchu prognozowane natężeniu ruchu na przedmiotowej drodze ekspresowej będzie wynosiło łącznie (w obu kierunkach) 9–12 tys. pojazdów na dobę w 2025 r., a w 2055 r. – 18–24 tys. pojazdów na dobę, z czego około 25–30% będzie stanowił ruch ciężki. Dodatkowo zwiększający się wskaźnik motoryzacji oraz mobilność mieszkańców tego regionu, w przypadku braku realizacji drogi S16, przyczyni się do znacznego zwiększenia ruchu na istniejącej sieci, co w najbliższym czasie spowoduje wyczerpanie przepustowości istniejącej sieci drogowej.

Z uwagi na powyższe prowadzone są prace przygotowawcze dla przedmiotowej inwestycji. Proces ten składa się z wielu etapów, które obejmują m.in. fazę planistyczną, projektową oraz przygotowania dokumentacji studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego (STES), materiałów do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DŚU) wraz z raportem o oddziaływaniu na środowisko, a także dokumentacji wymaganej do złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (ZRID).

W trakcie przedmiotowych przygotowań analizowane są wszelkie dostępne rozwiązania dotyczące zarówno przebiegu, jak i zagospodarowania terenu wzdłuż planowanej inwestycji. Prowadzone są analizy techniczne dotyczące możliwych do zastosowania rozwiązań oraz spotkania informacyjne z mieszkańcami danego regionu, które mają na celu naświetlenie potrzeb i oczekiwań lokalnych środowisk.

Obecnie w przygotowaniu jest studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe z elementami koncepcji programowej – etap I wraz z analizą wielokryterialną, która umożliwi wskazanie wariantu preferowanego przez Inwestora – GDDKiA.

STES oraz analiza wielokryterialna zostaną przedstawione na posiedzeniu Zespołu Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (ZOPI) i Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (KOPI). Zatwierdzenie STES na posiedzeniach umożliwi wystąpienie do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie (RDOŚ) z wnioskiem o wydanie DŚU.

RDOŚ w celu wydania decyzji środowiskowej przeprowadzi szczegółowe postępowanie z udziałem społeczeństwa. Zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zapewniony będzie dostęp do dokumentacji z możliwością wnoszenia uwag i wniosków dla wszystkich zainteresowanych, w tym mieszkańców, na których nieruchomości będzie oddziaływać inwestycja drogowa. Następnie zostanie opracowana koncepcja programowa dla konkretnego wariantu, będąca uszczegółowieniem rozwiązań technicznych.

Podstawowym celem budowy drogi ekspresowej S16 jest przeniesienie ruchu z dróg krajowych nr 16, 58 i 59 oraz dróg wojewódzkich nr 610, 655, 656 na nową drogę ekspresową. Żaden z analizowanych wariantów nie koliduje z obszarem Mazurskiego Parku Krajobrazowego. Występuje kolizja jedynie z otuliną Mazurskiego Parku Krajobrazowego.

W ramach dotychczasowych działań GDDKiA w ramach prac projektowych zorganizowała oraz brała udział w kilkudziesięciu spotkaniach informacyjnych z mieszkańcami, przedstawicielami organów władzy samorządów terytorialnych i organizacjami ekologicznymi. Zostało przeanalizowanych ponad 40 wariantów możliwego przebiegu drogi ekspresowej S16, w tym kilkanaście wariantów wskazywanych przez społeczeństwo. Przeprowadzone analizy oraz zebrana wiedza umożliwiły zawężenie liczby wariantów do trzech obecnie analizowanych.

Zgodnie z informacjami wskazanymi powyżej obecnie zadanie znajduje się na etapie prac przygotowawczych, których celem jest właśnie określenie preferowanego wariantu przebiegu drogi, wraz z wariantami alternatywnymi. Określenie tego wariantu będzie wynikiem szeregu analiz i opracowań, które, jak wskazano powyżej, są konsultowane z władzami samorządowymi i społeczeństwem. Ostateczna decyzja zaś co do wariantu drogi ekspresowej S16, który będzie realizowany, zostanie podjęta w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia wydanej przed odpowiedni organ administracji publicznej, czyli Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

Należy podkreślić, że obecny rząd przykłada wielką wagę do rozważnego i skutecznego rozwiązania problemów z obszaru transportu drogowego, mając jednocześnie na uwadze dostępne na ten cel środki finansowe.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Małgorzaty Kopiczko

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej reprezentująca region 8 powiatów województwa warmińsko-mazurskiego, zwracam się z ogromną prośbą o poparcie budowy drogi ekspresowej S16.

W dniu 17 lipca 2019 r. do biura senatorskiego Małgorzaty Kopiczko wpłynęło pismo od wójta gminy Prostki Rafała Wilczewskiego, zawierające stanowisko Rady Gminy Prostki z dnia 26 czerwca 2019 r. w sprawie poparcia budowy drogi ekspresowej S16. Realizowana od lat budowa odcinków drogi nr 16 w ramach kolejnych etapów inwestycji przyczynia się do rozwoju całego obszaru województwa warmińsko-mazurskiego, a w szczególności subregionu elckiego. Ma wpływ na poprawę bezpieczeństwa w ruchu drogowym i zmniejsza wykluczenie komunikacyjne regionu. Inwestycja stanowi ogromną szansę dla mieszkańców, turystów i inwestorów. Jej odpowiednia realizacja, z uwzględnieniem ogromnego bogactwa środowiskowego, poszanowaniem głosu mieszkańców oraz samorządów gminnych, pozwoli na przyspieszenie rozwoju naszego regionu i jednocześnie ochronę największego skarbu Mazur, czyli dziedzictwa przyrodniczego.

Przychylając się do stanowiska Rady Gminy Prostki, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o uwzględnienie powyższego postulatu w planach rozwoju i modernizacji dróg w Polsce północno-wschodniej.

Małgorzata Kopiczko

Odpowiedź

Warszawa, 6 listopada 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pisma z dnia 22 października 2019 r., znak: od BPS/043-85-2425/19 do BP/043-85-2434/19, przekazujące do Ministerstwa Infrastruktury teksy oświadczeń Pani Senator Małgorzaty Kopiczko dotyczące problematyki realizacji zadania budowy drogi ekspresowej S16 Mrągowo – Orzysz – Elk, przedstawiam poniżej informacje i wyjaśnienia w sprawie.

Uprzejmie informuję, iż droga krajowa nr 16, obok drogi ekspresowej S7, jest najważniejszym szlakiem transportowym na Warmii i Mazurach. Jest to najkrótsza trasa tranzytowa ze wschodu na zachód, łącząca najważniejsze ośrodki regionalne (Suwałki, Augustów, Elk, Mrągowo, Olsztyn, Iława, Ostróda, Grudziądz). Stanowi ona najważniejsze połączenie komunikacyjne regionu dla przedsiębiorców oraz ruchu turystycznego. Najbardziej newralgicznym odcinkiem drogi krajowej nr 16 jest jej przebieg na odcinku Mrągowo – Orzysz, gdzie występuje kilka obiektów poprzecznych o zbyt małej skrajni, uniemożliwiającej przejazd pojazdów ciężarowych. Ponadto niskie parametry techniczne drogi krajowej nr 16 na odcinku Mrągowo – Orzysz, tj.:

- 5,5–6,0-metrowa jezdnia,
- gruntowe pobocza, na których rosną drzewa ograniczające skrajnię drogi i widoczność,

- liczne miasta i miejscowości, przez które przebiega droga, powodując mieszanie się ruchu tranzytowego z ruchem lokalnym,
- ograniczona dostępność dla pieszych,
- nienormatywne łuki poziome i pionowe,
- dostępność do drogi poprzez liczne zjazdy i proste skrzyżowania,
- obniżają przepustowość drogi oraz poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Zaniechanie realizacji drogi ekspresowej S16 spowodowałoby, że w dalszym ciągu ruch tranzytowy relacji wschód – zachód będzie degradował jeden z najcenniejszych przyrodniczo obszarów kraju, tj. Krainę Tysiąca Jezior. Główna trasa alternatywna dla drogi krajowej nr 16, czyli droga krajowa nr 58, przebiega bowiem przez środek jednego z największych i najcenniejszych obszarów Natura 2000 – Puszcę Piską.

Zgodnie z przeprowadzonymi analizami ruchu prognozowane natężeniu ruchu na przedmiotowej drodze ekspresowej będzie wynosiło łącznie (w obu kierunkach) 9–12 tys. pojazdów na dobę w 2025 r., a w 2055 r. – 18–24 tys. pojazdów na dobę, z czego około 25–30% będzie stanowił ruch ciężki. Dodatkowo zwiększający się wskaźnik motoryzacji oraz mobilność mieszkańców tego regionu, w przypadku braku realizacji drogi S16, przyczyni się do znacznego zwiększenia ruchu na istniejącej sieci, co w najbliższym czasie spowoduje wyczerpanie przepustowości istniejącej sieci drogowej.

Z uwagi na powyższe prowadzone są prace przygotowawcze dla przedmiotowej inwestycji. Proces ten składa się z wielu etapów, które obejmują m.in. fazę planistyczną, projektową oraz przygotowania dokumentacji studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego (STES), materiałów do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DŚU) wraz z raportem o oddziaływaniu na środowisko, a także dokumentacji wymaganej do złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (ZRID).

W trakcie przedmiotowych przygotowań analizowane są wszelkie dostępne rozwiązania dotyczące zarówno przebiegu, jak i zagospodarowania terenu wzdłuż planowanej inwestycji. Prowadzone są analizy techniczne dotyczące możliwych do zastosowania rozwiązań oraz spotkania informacyjne z mieszkańcami danego regionu, które mają na celu naświetlenie potrzeb i oczekiwań lokalnych środowisk.

Obecnie w przygotowaniu jest studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe z elementami koncepcji programowej – etap I wraz z analizą wielokryterialną, która umożliwi wskazanie wariantu preferowanego przez Inwestora – GDDKiA.

STES oraz analiza wielokryterialna zostaną przedstawione na posiedzeniu Zespołu Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (ZOPI) i Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (KOPI). Zatwierdzenie STES na posiedzeniach umożliwi wystąpienie do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie (RDOŚ) z wnioskiem o wydanie DŚU.

RDOŚ w celu wydania decyzji środowiskowej przeprowadzi szczegółowe postępowanie z udziałem społeczeństwa. Zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zapewniony będzie dostęp do dokumentacji z możliwością wnoszenia uwag i wniosków dla wszystkich zainteresowanych, w tym mieszkańców, na których nieruchomości będzie oddziaływać inwestycja drogowa. Następnie zostanie opracowana koncepcja programowa dla konkretnego wariantu, będąca uszczegółowieniem rozwiązań technicznych.

Podstawowym celem budowy drogi ekspresowej S16 jest przeniesienie ruchu z dróg krajowych nr 16, 58 i 59 oraz dróg wojewódzkich nr 610, 655, 656 na nową drogę ekspresową. Żaden z analizowanych wariantów nie koliduje z obszarem Mazurskiego Parku Krajobrazowego. Występuje kolizja jedynie z otuliną Mazurskiego Parku Krajobrazowego.

W ramach dotychczasowych działań GDDKiA w ramach prac projektowych zorganizowała oraz brała udział w kilkudziesięciu spotkaniach informacyjnych z mieszkańcami, przedstawicielami organów władzy samorządów terytorialnych i organizacjami ekologicznymi. Zostało przeanalizowanych ponad 40 wariantów możliwego przebiegu drogi ekspresowej S16, w tym kilkanaście wariantów wskazywanych przez społeczeństwo. Przeprowadzone analizy oraz zebrana wiedza umożliwiły zawężenie liczby wariantów do trzech obecnie analizowanych.

Zgodnie z informacjami wskazanymi powyżej obecnie zadanie znajduje się na etapie prac przygotowawczych, których celem jest właśnie określenie preferowanego wariantu przebiegu drogi, wraz z wariantami alternatywnymi. Określenie tego wariantu będzie wynikiem szeregu analiz i opracowań, które, jak wskazano powyżej, są konsultowane z władzami samorządowymi i społeczeństwem. Ostateczna decyzja zaś co do wariantu drogi ekspresowej S16, który będzie realizowany, zostanie podjęta w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia wydanej przed odpowiedni organ administracji publicznej, czyli Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

Należy podkreślić, że obecny rząd przykłada wielką wagę do rozważnego i skutecznego rozwiązania problemów z obszaru transportu drogowego, mając jednocześnie na uwadze dostępne na ten cel środki finansowe.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Małgorzaty Kopiczko

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej reprezentująca region 8 powiatów województwa warmińsko-mazurskiego, zwracam się z ogromną prośbą o poparcie budowy drogi ekspresowej S16.

W dniu 18 lipca 2019 r. do biura senatorskiego Małgorzaty Kopiczko wpłynęło pismo od przewodniczącego Rady Miejskiej w Białej Piskiej Zbigniewa Dąbkowskiego, zawierające stanowisko Rady Miejskiej w Białej Piskiej z dnia 11 lipca 2019 r. w sprawie poparcia budowy drogi ekspresowej S16. Realizowana od lat budowa odcinków drogi nr 16 w ramach kolejnych etapów inwestycji przyczynia się do rozwoju całego obszaru województwa warmińsko-mazurskiego, a w szczególności subregionu etckiego. Ma wpływ na poprawę bezpieczeństwa w ruchu drogowym i zmniejsza wykluczenie komunikacyjne regionu. Inwestycja stanowi ogromną szansę dla mieszkańców, turystów i inwestorów. Jej odpowiednia realizacja, z uwzględnieniem ogromnego bogactwa środowiskowego, poszanowaniem głosu mieszkańców oraz samorządów gminnych, pozwoli na przyspieszenie rozwoju naszego regionu i jednocześnie ochronę największego skarbu Mazur, czyli dziedzictwa przyrodniczego.

Przychylając się do stanowiska Rady Miasta w Białej Piskiej, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o uwzględnienie powyższego postulatu w planach rozwoju i modernizacji dróg w Polsce północno-wschodniej.

Małgorzata Kopiczko

Odpowiedź

Warszawa, 6 listopada 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pisma z dnia 22 października 2019 r., znak: od BPS/043-85-2425/19 do BP/043-85-2434/19, przekazujące do Ministerstwa Infrastruktury teksy oświadczeń Pani Senator Małgorzaty Kopiczko dotyczące problematyki realizacji zadania budowy drogi ekspresowej S16 Mrągowo – Orzysz – Ełk, przedstawiam poniżej informacje i wyjaśnienia w sprawie.

Uprzejmie informuję, iż droga krajowa nr 16, obok drogi ekspresowej S7, jest najważniejszym szlakiem transportowym na Warmii i Mazurach. Jest to najkrótsza trasa tranzytowa ze wschodu na zachód, łącząca najważniejsze ośrodki regionalne (Suwałki, Augustów, Ełk, Mrągowo, Olsztyn, Iława, Ostróda, Grudziądz). Stanowi ona najważniejsze połączenie komunikacyjne regionu dla przedsiębiorców oraz ruchu turystycznego. Najbardziej newralgicznym odcinkiem drogi krajowej nr 16 jest jej przebieg na odcinku Mrągowo – Orzysz, gdzie występuje kilka obiektów poprzecznych o zbyt małej skrajni, uniemożliwiającej przejazd pojazdów ciężarowych. Ponadto niskie parametry techniczne drogi krajowej nr 16 na odcinku Mrągowo – Orzysz, tj.:

- 5,5–6,0-metrowa jezdnia,
- gruntowe pobocza, na których rosną drzewa ograniczające skrajnię drogi i widoczność,
- liczne miasta i miejscowości, przez które przebiega droga, powodując mieszanie się ruchu tranzytowego z ruchem lokalnym,
- ograniczona dostępność dla pieszych,
- nienormatywne łuki poziome i pionowe,
- dostępność do drogi poprzez liczne zjazdy i proste skrzyżowania,
- obniżają przepustowość drogi oraz poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Zaniechanie realizacji drogi ekspresowej S16 spowodowałoby, że w dalszym ciągu ruch tranzytowy relacji wschód – zachód będzie degradował jeden z najcenniejszych przyrodniczo obszarów kraju, tj. Krainę Tysiąca Jezior. Główna trasa alternatywna dla drogi krajowej nr 16, czyli droga krajowa nr 58, przebiega bowiem przez środek jednego z największych i najcenniejszych obszarów Natura 2000 – Puszcę Piską.

Zgodnie z przeprowadzonymi analizami ruchu prognozowane natężeniu ruchu na przedmiotowej drodze ekspresowej będzie wynosiło łącznie (w obu kierunkach) 9–12 tys. pojazdów na dobę w 2025 r., a w 2055 r. – 18–24 tys. pojazdów na dobę, z czego około 25–30% będzie stanowił ruch ciężki. Dodatkowo zwiększający się wskaźnik motoryzacji oraz mobilność mieszkańców tego regionu, w przypadku braku realizacji drogi S16, przyczyni się do znacznego zwiększenia ruchu na istniejącej sieci, co w najbliższym czasie spowoduje wyczerpanie przepustowości istniejącej sieci drogowej.

Z uwagi na powyższe prowadzone są prace przygotowawcze dla przedmiotowej inwestycji. Proces ten składa się z wielu etapów, które obejmują m.in. fazę planistyczną, projektową oraz przygotowania dokumentacji studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego (STES), materiałów do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DŚU) wraz z raportem o oddziaływaniu na środowisko, a także dokumentacji wymaganej do złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (ZRID).

W trakcie przedmiotowych przygotowań analizowane są wszelkie dostępne rozwiązania dotyczące zarówno przebiegu, jak i zagospodarowania terenu wzdłuż planowanej inwestycji. Prowadzone są analizy techniczne dotyczące możliwych do zastosowania rozwiązań oraz spotkania informacyjne z mieszkańcami danego regionu, które mają na celu naświetlenie potrzeb i oczekiwań lokalnych środowisk.

Obecnie w przygotowaniu jest studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe z elementami koncepcji programowej – etap I wraz z analizą wielokryterialną, która umożliwi wskazanie wariantu preferowanego przez Inwestora – GDDKiA.

STES oraz analiza wielokryterialna zostaną przedstawione na posiedzeniu Zespołu Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (ZOPI) i Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (KOPI). Zatwierdzenie STES na posiedzeniach umożliwi wystąpienie do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie (RDOŚ) z wnioskiem o wydanie DŚU.

RDOŚ w celu wydania decyzji środowiskowej przeprowadzi szczegółowe postępowanie z udziałem społeczeństwa. Zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zapewniony będzie dostęp do dokumentacji z możliwością wnoszenia uwag i wniosków dla wszystkich zainteresowanych, w tym mieszkańców, na których nieruchomości będzie oddziaływać inwestycja drogowa. Następnie zostanie opracowana koncepcja programowa dla konkretnego wariantu, będąca uszczegółowieniem rozwiązań technicznych.

Podstawowym celem budowy drogi ekspresowej S16 jest przeniesienie ruchu z dróg krajowych nr 16, 58 i 59 oraz dróg wojewódzkich nr 610, 655, 656 na nową drogę ekspresową. Żaden z analizowanych wariantów nie koliduje z obszarem Mazurskiego Parku Krajobrazowego. Występuje kolizja jedynie z otuliną Mazurskiego Parku Krajobrazowego.

W ramach dotychczasowych działań GDDKiA w ramach prac projektowych zorganizowała oraz brała udział w kilkudziesięciu spotkaniach informacyjnych z mieszkańcami, przedstawicielami organów władzy samorządów terytorialnych i organizacjami ekologicznymi. Zostało przeanalizowanych ponad 40 wariantów możliwego przebiegu

drogi ekspresowej S16, w tym kilkanaście wariantów wskazywanych przez społeczeństwo. Przeprowadzone analizy oraz zebrana wiedza umożliwiły zawężenie liczby wariantów do trzech obecnie analizowanych.

Zgodnie z informacjami wskazanymi powyżej obecnie zadanie znajduje się na etapie prac przygotowawczych, których celem jest właśnie określenie preferowanego wariantu przebiegu drogi, wraz z wariantami alternatywnymi. Określenie tego wariantu będzie wynikiem szeregu analiz i opracowań, które, jak wskazano powyżej, są konsultowane z władzami samorządowymi i społeczeństwem. Ostateczna decyzja zaś co do wariantu drogi ekspresowej S16, który będzie realizowany, zostanie podjęta w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia wydanej przed odpowiedni organ administracji publicznej, czyli Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

Należy podkreślić, że obecny rząd przykłada wielką wagę do rozważnego i skutecznego rozwiązania problemów z obszaru transportu drogowego, mając jednocześnie na uwadze dostępne na ten cel środki finansowe.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Małgorzaty Kopiczko

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej reprezentująca region 8 powiatów województwa warmińsko-mazurskiego, zwracam się z ogromną prośbą o poparcie budowy drogi ekspresowej S16.

W dniu 22 lipca 2019 r. do biura senatorskiego Małgorzaty Kopiczko wpłynęło pismo od starosty kętrzyńskiego Michała Kochanowskiego, zawierające stanowisko Rady Powiatu w Kętrzynie z dnia 11 lipca 2019 r. w sprawie poparcia budowy drogi ekspresowej S16. Realizowana od lat budowa odcinków drogi nr 16 w ramach kolejnych etapów inwestycji przyczynia się do rozwoju całego obszaru województwa warmińsko-mazurskiego, a w szczególności subregionu etckiego. Ma wpływ na poprawę bezpieczeństwa w ruchu drogowym i zmniejsza wykluczenie komunikacyjne regionu. Inwestycja stanowi ogromną szansę dla mieszkańców, turystów i inwestorów. Jej odpowiednia realizacja, z uwzględnieniem ogromnego bogactwa środowiskowego, poszanowaniem głosu mieszkańców oraz samorządów gminnych, pozwoli na przyspieszenie rozwoju naszego regionu i jednocześnie ochronę największego skarbu Mazur, czyli dziedzictwa przyrodniczego.

Przychylając się do stanowiska Rady Powiatu w Kętrzynie, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o uwzględnienie powyższego postulatu w planach rozwoju i modernizacji dróg w Polsce północno-wschodniej.

Małgorzata Kopiczko

Odpowiedź

Warszawa, 6 listopada 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pisma z dnia 22 października 2019 r., znak: od BPS/043-85-2425/19 do BP/043-85-2434/19, przekazujące do Ministerstwa Infrastruktury teksy oświadczeń Pani Senator Małgorzaty Kopiczko dotyczące problematyki realizacji zadania budowy drogi ekspresowej S16 Mrągowo – Orzysz – Elk, przedstawiam poniżej informacje i wyjaśnienia w sprawie.

Uprzejmie informuję, iż droga krajowa nr 16, obok drogi ekspresowej S7, jest najważniejszym szlakiem transportowym na Warmii i Mazurach. Jest to najkrótsza trasa tranzytowa ze wschodu na zachód, łącząca najważniejsze ośrodki regionalne (Suwałki, Augustów, Elk, Mrągowo, Olsztyn, Iława, Ostróda, Grudziądz). Stanowi ona najważniejsze połączenie komunikacyjne regionu dla przedsiębiorców oraz ruchu turystycznego. Najbardziej newralgicznym odcinkiem drogi krajowej nr 16 jest jej przebieg na odcinku Mrągowo – Orzysz, gdzie występuje kilka obiektów poprzecznych o zbyt małej skrajni, uniemożliwiającej przejazd pojazdów ciężarowych. Ponadto niskie parametry techniczne drogi krajowej nr 16 na odcinku Mrągowo – Orzysz, tj.:

- 5,5–6,0-metrowa jezdnia,
- gruntowe pobocza, na których rosną drzewa ograniczające skrajnię drogi i widoczność,

- liczne miasta i miejscowości, przez które przebiega droga, powodując mieszanie się ruchu tranzytowego z ruchem lokalnym,
- ograniczona dostępność dla pieszych,
- nienormatywne łuki poziome i pionowe,
- dostępność do drogi poprzez liczne zjazdy i proste skrzyżowania,
- obniżają przepustowość drogi oraz poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Zaniechanie realizacji drogi ekspresowej S16 spowodowałoby, że w dalszym ciągu ruch tranzytowy relacji wschód – zachód będzie degradował jeden z najcenniejszych przyrodniczo obszarów kraju, tj. Krainę Tysiąca Jezior. Główna trasa alternatywna dla drogi krajowej nr 16, czyli droga krajowa nr 58, przebiega bowiem przez środek jednego z największych i najcenniejszych obszarów Natura 2000 – Puszcę Piską.

Zgodnie z przeprowadzonymi analizami ruchu prognozowane natężeniu ruchu na przedmiotowej drodze ekspresowej będzie wynosiło łącznie (w obu kierunkach) 9–12 tys. pojazdów na dobę w 2025 r., a w 2055 r. – 18–24 tys. pojazdów na dobę, z czego około 25–30% będzie stanowił ruch ciężki. Dodatkowo zwiększający się wskaźnik motoryzacji oraz mobilność mieszkańców tego regionu, w przypadku braku realizacji drogi S16, przyczyni się do znacznego zwiększenia ruchu na istniejącej sieci, co w najbliższym czasie spowoduje wyczerpanie przepustowości istniejącej sieci drogowej.

Z uwagi na powyższe prowadzone są prace przygotowawcze dla przedmiotowej inwestycji. Proces ten składa się z wielu etapów, które obejmują m.in. fazę planistyczną, projektową oraz przygotowania dokumentacji studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego (STES), materiałów do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DŚU) wraz z raportem o oddziaływaniu na środowisko, a także dokumentacji wymaganej do złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (ZRID).

W trakcie przedmiotowych przygotowań analizowane są wszelkie dostępne rozwiązania dotyczące zarówno przebiegu, jak i zagospodarowania terenu wzdłuż planowanej inwestycji. Prowadzone są analizy techniczne dotyczące możliwych do zastosowania rozwiązań oraz spotkania informacyjne z mieszkańcami danego regionu, które mają na celu naświetlenie potrzeb i oczekiwań lokalnych środowisk.

Obecnie w przygotowaniu jest studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe z elementami koncepcji programowej – etap I wraz z analizą wielokryterialną, która umożliwi wskazanie wariantu preferowanego przez Inwestora – GDDKiA.

STES oraz analiza wielokryterialna zostaną przedstawione na posiedzeniu Zespołu Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (ZOPI) i Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (KOPI). Zatwierdzenie STES na posiedzeniach umożliwi wystąpienie do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie (RDOŚ) z wnioskiem o wydanie DŚU.

RDOŚ w celu wydania decyzji środowiskowej przeprowadzi szczegółowe postępowanie z udziałem społeczeństwa. Zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zapewniony będzie dostęp do dokumentacji z możliwością wnoszenia uwag i wniosków dla wszystkich zainteresowanych, w tym mieszkańców, na których nieruchomości będzie oddziaływać inwestycja drogowa. Następnie zostanie opracowana koncepcja programowa dla konkretnego wariantu, będąca uszczegółowieniem rozwiązań technicznych.

Podstawowym celem budowy drogi ekspresowej S16 jest przeniesienie ruchu z dróg krajowych nr 16, 58 i 59 oraz dróg wojewódzkich nr 610, 655, 656 na nową drogę ekspresową. Żaden z analizowanych wariantów nie koliduje z obszarem Mazurskiego Parku Krajobrazowego. Występuje kolizja jedynie z otuliną Mazurskiego Parku Krajobrazowego.

W ramach dotychczasowych działań GDDKiA w ramach prac projektowych zorganizowała oraz brała udział w kilkudziesięciu spotkaniach informacyjnych z mieszkańcami, przedstawicielami organów władzy samorządów terytorialnych i organizacjami ekologicznymi. Zostało przeanalizowanych ponad 40 wariantów możliwego przebiegu drogi ekspresowej S16, w tym kilkanaście wariantów wskazywanych przez społeczeństwo. Przeprowadzone analizy oraz zebrana wiedza umożliwiły zawężenie liczby wariantów do trzech obecnie analizowanych.

Zgodnie z informacjami wskazanymi powyżej obecnie zadanie znajduje się na etapie prac przygotowawczych, których celem jest właśnie określenie preferowanego wariantu przebiegu drogi, wraz z wariantami alternatywnymi. Określenie tego wariantu będzie wynikiem szeregu analiz i opracowań, które, jak wskazano powyżej, są konsultowane z władzami samorządowymi i społeczeństwem. Ostateczna decyzja zaś co do wariantu drogi ekspresowej S16, który będzie realizowany, zostanie podjęta w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia wydanej przed odpowiedni organ administracji publicznej, czyli Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

Należy podkreślić, że obecny rząd przykłada wielką wagę do rozważnego i skutecznego rozwiązania problemów z obszaru transportu drogowego, mając jednocześnie na uwadze dostępne na ten cel środki finansowe.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Małgorzaty Kopiczko

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej reprezentująca region 8 powiatów województwa warmińsko-mazurskiego, zwracam się z ogromną prośbą o poparcie budowy drogi ekspresowej S16.

W dniu 23 lipca 2019 r. do biura senatorskiego Małgorzaty Kopiczko wpłynęło pismo od burmistrza miasta Kętrzyn Ryszarda Niedziółki, zawierające stanowisko Rady Miejskiej w Kętrzynie z dnia 11 lipca 2019 r. w sprawie poparcia budowy drogi ekspresowej S16. Realizowana od lat budowa odcinków drogi nr 16 w ramach kolejnych etapów inwestycji przyczynia się do rozwoju całego obszaru województwa warmińsko-mazurskiego, a w szczególności subregionu etckiego. Ma wpływ na poprawę bezpieczeństwa w ruchu drogowym i zmniejsza wykluczenie komunikacyjne regionu. Inwestycja stanowi ogromną szansę dla mieszkańców, turystów i inwestorów. Jej odpowiednia realizacja, z uwzględnieniem ogromnego bogactwa środowiskowego, poszanowaniem głosu Mieszkańców oraz samorządów gminnych, pozwoli na przyspieszenie rozwoju naszego regionu i jednocześnie ochronę największego skarbu Mazur, czyli dziedzictwa przyrodniczego.

Przychylając się do stanowiska Rady Miejskiej w Kętrzynie, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o uwzględnienie powyższego postulatu w planach rozwoju i modernizacji dróg w Polsce północno-wschodniej.

Małgorzata Kopiczko

Odpowiedź

Warszawa, 6 listopada 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pisma z dnia 22 października 2019 r., znak: od BPS/043-85-2425/19 do BP/043-85-2434/19, przekazujące do Ministerstwa Infrastruktury teksy oświadczeń Pani Senator Małgorzaty Kopiczko dotyczące problematyki realizacji zadania budowy drogi ekspresowej S16 Mrągowo – Orzysz – Elk, przedstawiam poniżej informacje i wyjaśnienia w sprawie.

Uprzejmie informuję, iż droga krajowa nr 16, obok drogi ekspresowej S7, jest najważniejszym szlakiem transportowym na Warmii i Mazurach. Jest to najkrótsza trasa tranzytowa ze wschodu na zachód, łącząca najważniejsze ośrodki regionalne (Suwałki, Augustów, Elk, Mrągowo, Olsztyn, Iława, Ostróda, Grudziądz). Stanowi ona najważniejsze połączenie komunikacyjne regionu dla przedsiębiorców oraz ruchu turystycznego. Najbardziej newralgicznym odcinkiem drogi krajowej nr 16 jest jej przebieg na odcinku Mrągowo – Orzysz, gdzie występuje kilka obiektów poprzecznych o zbyt małej skrajni, uniemożliwiającej przejazd pojazdów ciężarowych. Ponadto niskie parametry techniczne drogi krajowej nr 16 na odcinku Mrągowo – Orzysz, tj.:

- 5,5–6,0-metrowa jezdnia,
- gruntowe pobocza, na których rosną drzewa ograniczające skrajnię drogi i widoczność,

- liczne miasta i miejscowości, przez które przebiega droga, powodując mieszanie się ruchu tranzytowego z ruchem lokalnym,
- ograniczona dostępność dla pieszych,
- nienormatywne łuki poziome i pionowe,
- dostępność do drogi poprzez liczne zjazdy i proste skrzyżowania,
- obniżają przepustowość drogi oraz poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Zaniechanie realizacji drogi ekspresowej S16 spowodowałoby, że w dalszym ciągu ruch tranzytowy relacji wschód – zachód będzie degradował jeden z najcenniejszych przyrodniczo obszarów kraju, tj. Krainę Tysiąca Jezior. Główna trasa alternatywna dla drogi krajowej nr 16, czyli droga krajowa nr 58, przebiega bowiem przez środek jednego z największych i najcenniejszych obszarów Natura 2000 – Puszcę Piską.

Zgodnie z przeprowadzonymi analizami ruchu prognozowane natężeniu ruchu na przedmiotowej drodze ekspresowej będzie wynosiło łącznie (w obu kierunkach) 9–12 tys. pojazdów na dobę w 2025 r., a w 2055 r. – 18–24 tys. pojazdów na dobę, z czego około 25–30% będzie stanowił ruch ciężki. Dodatkowo zwiększający się wskaźnik motoryzacji oraz mobilność mieszkańców tego regionu, w przypadku braku realizacji drogi S16, przyczyni się do znacznego zwiększenia ruchu na istniejącej sieci, co w najbliższym czasie spowoduje wyczerpanie przepustowości istniejącej sieci drogowej.

Z uwagi na powyższe prowadzone są prace przygotowawcze dla przedmiotowej inwestycji. Proces ten składa się z wielu etapów, które obejmują m.in. fazę planistyczną, projektową oraz przygotowania dokumentacji studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego (STES), materiałów do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DŚU) wraz z raportem o oddziaływaniu na środowisko, a także dokumentacji wymaganej do złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (ZRID).

W trakcie przedmiotowych przygotowań analizowane są wszelkie dostępne rozwiązania dotyczące zarówno przebiegu, jak i zagospodarowania terenu wzdłuż planowanej inwestycji. Prowadzone są analizy techniczne dotyczące możliwych do zastosowania rozwiązań oraz spotkania informacyjne z mieszkańcami danego regionu, które mają na celu naświetlenie potrzeb i oczekiwań lokalnych środowisk.

Obecnie w przygotowaniu jest studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe z elementami koncepcji programowej – etap I wraz z analizą wielokryterialną, która umożliwi wskazanie wariantu preferowanego przez Inwestora – GDDKiA.

STES oraz analiza wielokryterialna zostaną przedstawione na posiedzeniu Zespołu Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (ZOPI) i Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (KOPI). Zatwierdzenie STES na posiedzeniach umożliwi wystąpienie do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie (RDOŚ) z wnioskiem o wydanie DŚU.

RDOŚ w celu wydania decyzji środowiskowej przeprowadzi szczegółowe postępowanie z udziałem społeczeństwa. Zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zapewniony będzie dostęp do dokumentacji z możliwością wnoszenia uwag i wniosków dla wszystkich zainteresowanych, w tym mieszkańców, na których nieruchomości będzie oddziaływać inwestycja drogowa. Następnie zostanie opracowana koncepcja programowa dla konkretnego wariantu, będąca uszczegółowieniem rozwiązań technicznych.

Podstawowym celem budowy drogi ekspresowej S16 jest przeniesienie ruchu z dróg krajowych nr 16, 58 i 59 oraz dróg wojewódzkich nr 610, 655, 656 na nową drogę ekspresową. Żaden z analizowanych wariantów nie koliduje z obszarem Mazurskiego Parku Krajobrazowego. Występuje kolizja jedynie z otuliną Mazurskiego Parku Krajobrazowego.

W ramach dotychczasowych działań GDDKiA w ramach prac projektowych zorganizowała oraz brała udział w kilkudziesięciu spotkaniach informacyjnych z mieszkańcami, przedstawicielami organów władzy samorządów terytorialnych i organizacjami ekologicznymi. Zostało przeanalizowanych ponad 40 wariantów możliwego przebiegu drogi ekspresowej S16, w tym kilkanaście wariantów wskazywanych przez społeczeństwo. Przeprowadzone analizy oraz zebrana wiedza umożliwiły zawężenie liczby wariantów do trzech obecnie analizowanych.

Zgodnie z informacjami wskazanymi powyżej obecnie zadanie znajduje się na etapie prac przygotowawczych, których celem jest właśnie określenie preferowanego wariantu przebiegu drogi, wraz z wariantami alternatywnymi. Określenie tego wariantu będzie wynikiem szeregu analiz i opracowań, które, jak wskazano powyżej, są konsultowane z władzami samorządowymi i społeczeństwem. Ostateczna decyzja zaś co do wariantu drogi ekspresowej S16, który będzie realizowany, zostanie podjęta w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia wydanej przed odpowiedni organ administracji publicznej, czyli Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

Należy podkreślić, że obecny rząd przykłada wielką wagę do rozważnego i skutecznego rozwiązania problemów z obszaru transportu drogowego, mając jednocześnie na uwadze dostępne na ten cel środki finansowe.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Małgorzaty Kopiczko

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej reprezentująca region 8 powiatów województwa warmińsko-mazurskiego, zwracam się z ogromną prośbą o poparcie budowy drogi ekspresowej S16.

W dniu 3 lipca 2019 r. do biura senatorskiego Małgorzaty Kopiczko wpłynęło pismo od prezesa Zarządu Warmińsko-Mazurskiego Klubu Biznesu Marcina Burzy, zawierające stanowisko WMKB z dnia 2 lipca 2019 r. w sprawie poparcia budowy drogi ekspresowej S16. Realizowana od lat budowa odcinków drogi nr 16 w ramach kolejnych etapów inwestycji przyczynia się do rozwoju całego obszaru województwa warmińsko-mazurskiego, a w szczególności subregionu ełckiego. Ma wpływ na poprawę bezpieczeństwa w ruchu drogowym i zmniejsza wykluczenie komunikacyjne regionu. Inwestycja stanowi ogromną szansę dla mieszkańców, turystów i inwestorów. Jej odpowiednia realizacja, z uwzględnieniem ogromnego bogactwa środowiskowego, poszanowaniem głosu mieszkańców oraz samorządów gminnych, pozwoli na przyspieszenie rozwoju naszego regionu i jednocześnie ochronę największego skarbu Mazur, czyli dziedzictwa przyrodniczego.

Przychylając się do stanowiska Warmińsko-Mazurskiego Klubu Biznesu, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o uwzględnienie powyższego postulatów w planach rozwoju i modernizacji dróg w Polsce północno-wschodniej.

Małgorzata Kopiczko

Odpowiedź

Warszawa, 6 listopada 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pisma z dnia 22 października 2019 r., znak: od BPS/043-85-2425/19 do BP/043-85-2434/19, przekazujące do Ministerstwa Infrastruktury teksy oświadczeń Pani Senator Małgorzaty Kopiczko dotyczące problematyki realizacji zadania budowy drogi ekspresowej S16 Mrągowo – Orzysz – Ełk, przedstawiam poniżej informacje i wyjaśnienia w sprawie.

Uprzejmie informuję, iż droga krajowa nr 16, obok drogi ekspresowej S7, jest najważniejszym szlakiem transportowym na Warmii i Mazurach. Jest to najkrótsza trasa tranzytowa ze wschodu na zachód, łącząca najważniejsze ośrodki regionalne (Suwałki, Augustów, Ełk, Mrągowo, Olsztyn, Iława, Ostróda, Grudziądz). Stanowi ona najważniejsze połączenie komunikacyjne regionu dla przedsiębiorców oraz ruchu turystycznego. Najbardziej newralgicznym odcinkiem drogi krajowej nr 16 jest jej przebieg na odcinku Mrągowo – Orzysz, gdzie występuje kilka obiektów poprzecznych o zbyt małej skrajni, uniemożliwiającej przejazd pojazdów ciężarowych. Ponadto niskie parametry techniczne drogi krajowej nr 16 na odcinku Mrągowo – Orzysz, tj.:

- 5,5–6,0-metrowa jezdnia,
- gruntowe pobocza, na których rosną drzewa ograniczające skrajnię drogi i widoczność,

- liczne miasta i miejscowości, przez które przebiega droga, powodując mieszanie się ruchu tranzytowego z ruchem lokalnym,
- ograniczona dostępność dla pieszych,
- nienormatywne łuki poziome i pionowe,
- dostępność do drogi poprzez liczne zjazdy i proste skrzyżowania,
- obniżają przepustowość drogi oraz poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Zaniechanie realizacji drogi ekspresowej S16 spowodowałoby, że w dalszym ciągu ruch tranzytowy relacji wschód – zachód będzie degradował jeden z najcenniejszych przyrodniczo obszarów kraju, tj. Krainę Tysiąca Jezior. Główna trasa alternatywna dla drogi krajowej nr 16, czyli droga krajowa nr 58, przebiega bowiem przez środek jednego z największych i najcenniejszych obszarów Natura 2000 – Puszcę Piską.

Zgodnie z przeprowadzonymi analizami ruchu prognozowane natężeniu ruchu na przedmiotowej drodze ekspresowej będzie wynosiło łącznie (w obu kierunkach) 9–12 tys. pojazdów na dobę w 2025 r., a w 2055 r. – 18–24 tys. pojazdów na dobę, z czego około 25–30% będzie stanowił ruch ciężki. Dodatkowo zwiększający się wskaźnik motoryzacji oraz mobilność mieszkańców tego regionu, w przypadku braku realizacji drogi S16, przyczyni się do znacznego zwiększenia ruchu na istniejącej sieci, co w najbliższym czasie spowoduje wyczerpanie przepustowości istniejącej sieci drogowej.

Z uwagi na powyższe prowadzone są prace przygotowawcze dla przedmiotowej inwestycji. Proces ten składa się z wielu etapów, które obejmują m.in. fazę planistyczną, projektową oraz przygotowania dokumentacji studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego (STES), materiałów do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DŚU) wraz z raportem o oddziaływaniu na środowisko, a także dokumentacji wymaganej do złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (ZRID).

W trakcie przedmiotowych przygotowań analizowane są wszelkie dostępne rozwiązania dotyczące zarówno przebiegu, jak i zagospodarowania terenu wzdłuż planowanej inwestycji. Prowadzone są analizy techniczne dotyczące możliwych do zastosowania rozwiązań oraz spotkania informacyjne z mieszkańcami danego regionu, które mają na celu naświetlenie potrzeb i oczekiwań lokalnych środowisk.

Obecnie w przygotowaniu jest studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe z elementami koncepcji programowej – etap I wraz z analizą wielokryterialną, która umożliwi wskazanie wariantu preferowanego przez Inwestora – GDDKiA.

STES oraz analiza wielokryterialna zostaną przedstawione na posiedzeniu Zespołu Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (ZOPI) i Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (KOPI). Zatwierdzenie STES na posiedzeniach umożliwi wystąpienie do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie (RDOŚ) z wnioskiem o wydanie DŚU.

RDOŚ w celu wydania decyzji środowiskowej przeprowadzi szczegółowe postępowanie z udziałem społeczeństwa. Zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zapewniony będzie dostęp do dokumentacji z możliwością wnoszenia uwag i wniosków dla wszystkich zainteresowanych, w tym mieszkańców, na których nieruchomości będzie oddziaływać inwestycja drogowa. Następnie zostanie opracowana koncepcja programowa dla konkretnego wariantu, będąca uszczegółowieniem rozwiązań technicznych.

Podstawowym celem budowy drogi ekspresowej S16 jest przeniesienie ruchu z dróg krajowych nr 16, 58 i 59 oraz dróg wojewódzkich nr 610, 655, 656 na nową drogę ekspresową. Żaden z analizowanych wariantów nie koliduje z obszarem Mazurskiego Parku Krajobrazowego. Występuje kolizja jedynie z otuliną Mazurskiego Parku Krajobrazowego.

W ramach dotychczasowych działań GDDKiA w ramach prac projektowych zorganizowała oraz brała udział w kilkudziesięciu spotkaniach informacyjnych z mieszkańcami, przedstawicielami organów władzy samorządów terytorialnych i organizacjami ekologicznymi. Zostało przeanalizowanych ponad 40 wariantów możliwego przebiegu drogi ekspresowej S16, w tym kilkanaście wariantów wskazywanych przez społeczeństwo. Przeprowadzone analizy oraz zebrana wiedza umożliwiły zawężenie liczby wariantów do trzech obecnie analizowanych.

Zgodnie z informacjami wskazanymi powyżej obecnie zadanie znajduje się na etapie prac przygotowawczych, których celem jest właśnie określenie preferowanego wariantu przebiegu drogi, wraz z wariantami alternatywnymi. Określenie tego wariantu będzie wynikiem szeregu analiz i opracowań, które, jak wskazano powyżej, są konsultowane z władzami samorządowymi i społeczeństwem. Ostateczna decyzja zaś co do wariantu drogi ekspresowej S16, który będzie realizowany, zostanie podjęta w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia wydanej przed odpowiedni organ administracji publicznej, czyli Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

Należy podkreślić, że obecny rząd przykłada wielką wagę do rozważnego i skutecznego rozwiązania problemów z obszaru transportu drogowego, mając jednocześnie na uwadze dostępne na ten cel środki finansowe.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W związku z udzieleniem odpowiedzi przez MNiSW (pismo: MNiSW DN.WAN.072.40.2019.SP z dnia 11 czerwca 2019 r.) na oświadczenie dotyczące harmonizacji art. 19 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym z nową klasyfikacją nauk określoną w rozporządzeniu MNiSW z dnia 20 września 2018 r. w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych pragnę zwrócić uwagę, że do dnia dzisiejszego nie zmieniono zapisów art. 19 ustawy o zasadach zarządzania mieniem państwowym w celu dostosowania ich do obowiązującej klasyfikacji stopni naukowych. W odpowiedzi MNiSW wskazano, że pomimo kierowania w tej sprawie korespondencji do właściwych działów administracji rządowej nic w tym zakresie nie zostało zmienione.

Z treści pisma MNiSW z dnia 11 czerwca 2019 r. wynika, że nowa klasyfikacja nauk jest znacząco odmienna od wcześniejszej zarówno pod względem strukturalnym, jak i merytorycznym. Aktualnie uzyskiwane stopnie naukowe są objęte dwustopniową systematyką obejmującą wyjątkowo dziedziny oraz dyscypliny. Art. 19 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym obejmuje stopień naukowy doktora nauk ekonomicznych, prawnych i technicznych i odbiega od nowej klasyfikacji nauk. Pragnę również zwrócić uwagę, że zakres dotychczasowych dziedzin i dyscyplin oraz ich nazewnictwo zostało mocno zmodyfikowane oraz skonsolidowane. Dla przykładu osoba ze stopniem doktora nauk ekonomicznych występuje w dziedzinie nauk społecznych. W nowym podziale nie występuje samodzielnie ani taka dziedzina, ani taka dyscyplina jak nauki ekonomiczne. Aktualnie zdobywane stopnie naukowe są już dostosowane do nowego podziału nauk i zakres dla dotychczasowego doktoratu nauk ekonomicznych wchodzi w skład dziedziny nauk społecznych. Ten zakres obejmuje kilka dyscyplin naukowych, jest tu ekonomia i finanse, geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna, nauki o zarządzaniu i jakości, nauki prawne oraz nauki o polityce i administracji. Sytuacja jest podobna, jeśli chodzi o zapis dotyczący stopnia naukowego doktora nauk technicznych, który można zaklasyfikować do dziedziny nauk inżynierjno-technicznych i nauk rolniczych.

Właściwe zatem wydaje się określenie w zmianie zapisów art. 19 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym uprawnień opartych na dziedzinach naukowych, na co również wskazują zapisy odpowiedzi udzielonej przez MNiSW.

Proszę o informację, od kiedy planowana jest zmiana zapisów art. 19 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym i dostosowanie do nowej klasyfikacji nauk określonej w rozporządzeniu MNiSW z dnia 20 września 2018 r. w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych.

Proszę o przedstawienie założeń przygotowywanych zmian i określenie, czy nowelizacja będzie odnosiła się do dziedzin naukowych. W przypadku projektowania zmian opierających się na dziedzinach i dyscyplinach naukowych proszę o dokładne wskazanie ich nazw oraz merytorycznego uzasadnienia wyboru do każdej dziedziny i dyscypliny naukowej.

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra kultury
i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z zapytaniem, jakie są plany ministerstwa odnośnie do rozwoju i wspierania wyższych uczelni artystycznych w Polsce. Czy planowane są w najbliższych latach przekształcenia zmieniające ich charakter, program bądź liczbę? Proszę o przedstawienie krótko- i długofalowych planów ministerstwa w sferze polskiego wyższego szkolnictwa artystycznego.

Moje wystąpienie związane jest z niepokojem akademickich środowisk artystycznych odnośnie do niesprecyzowanych planów instytucjonalnego i programowego podporządkowania uczelni czynnikom pozaartystycznym.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

**Stanowisko
WICEPREZESA RADY MINISTRÓW,
MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

Warszawa, 5 grudnia 2019 r.

Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Grzegorza Napieralskiego z dnia 18 października 2019 r., skierowane pismem BPS/043-85-2436/19 z dnia 22 października 2019 r., w sprawie rozwoju i wspierania uczelni artystycznych w Polsce, planowanych przekształceń zmieniających ich charakter, program bądź liczbę, niesprecyzowanych planów instytucjonalnego i programowego podporządkowania uczelni czynnikom pozaartystycznym, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wyższe szkolnictwo artystyczne należy do priorytetowych zadań Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, ponieważ ma szczególne znaczenie dla rozwoju kultury w Polsce: kształci talenty, tworzy i promuje kulturę. Choć w rozumieniu przepisów prawa uczelnie nie są instytucjami kultury, to są one niezwykle ważnymi ośrodkami kulturotwórczymi. W Polsce szkolnictwo wyższe, w tym artystyczne, ma zagwarantowaną ustawowo szeroką autonomię. Zgodnie z ustawą z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1668 z późn. zm.) obowiązkiem władzy publicznej jest tworzenie optymalnych warunków dla wolności badań naukowych i twórczości artystycznej, wolności nauczania oraz autonomii społeczności akademickiej. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego nie może więc ingerować w sferę programową uczelni, ponieważ zgodnie ze wspomnianą ustawą to senat uczelni uchwała statut oraz strategię uczelni, a rektor zarządza uczelnią, prowadzi politykę kadrową, tworzy studia na określonym kierunku, poziomie i profilu. Zgodnie ze wspomnianą wyżej ustawą publiczną uczelnię akademicką, a taki status mają uczelnie artystyczne, tworzy się i likwiduje w drodze ustawy, Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego jedynie nadzoruje działalność uczelni w zakresie zgodności z prawem.

Reasumując, Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego planuje dalsze wspieranie uczelni artystycznych w ich działaniach służących podnoszeniu jakości kształcenia, wzmocnieniu potencjału artystycznego i naukowego, procesów umiędzynarodowienia oraz w konkurowaniu z najlepszymi światowymi ośrodkami kształcącymi artystów.

Z poważaniem

Piotr Gliński

Oświadczenie senatora Grzegorza Napierałskiego

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z zapytaniem, jakie są plany ministerstwa odnośnie do zwiększenia liczby szkoleń i kursów specjalistycznych dla pielęgniarek chcących podnieść swoje kwalifikacje.

Występuje problem braku pielęgniarek posiadających wąskie specjalizacje lub posiadających ukończone kursy kwalifikacyjne. Przykładem może być wymóg zapewnienia pielęgniarek endoskopowych, które ukończyły kurs specjalistyczny w tej dziedzinie. Bez tego nie mogą być udzielane świadczenia w pracowniach endoskopowych. Problemem nie jest brak chętnych pielęgniarek, które chciałyby uzyskać takie kwalifikacje, a – tak jak wspominałem – brak szkoleń organizowanych przez właściwe instytucje, które nie mogą zebrać określonej grupy do przeprowadzenia szkolenia (20–30 osób). Pielęgniarki zainteresowane podniesieniem kwalifikacji niejednokrotnie pracują już w tych pracowniach od wielu lat pod nadzorem pielęgniarki, która posiada „zaświadczenie”, i mają w tym zakresie duże doświadczenie.

Bardzo proszę o informację, co rząd zamierza zrobić i jaki ma plan, by pomóc pielęgniarkom.

Z wyrazami szacunku

Grzegorz Napierałski

Odpowiedź

Warszawa, 21 listopada 2019 r.

Pan

Stanisław Karczewski

Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W związku ze złożonym oświadczeniem przez Pana Senatora Grzegorza Napierałskiego podczas 85. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 października 2019 r. w sprawie kształcenia podyplomowego pielęgniarek i położnych uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Obowiązujące przepisy prawne w zakresie kształcenia podyplomowego pielęgniarek i położnych stwarzają możliwość podnoszenia kwalifikacji zawodowych wszystkim zainteresowanym pielęgniarkom i położnym według ustalonych kryteriów oraz w wyznaczonych obszarach merytorycznych. Z kolei obowiązujące zasady organizacji kształcenia zapewniają swobodę w jego prowadzeniu dla licznej kategorii podmiotów, gwarantując w ten sposób nieograniczoną dostępność do kształcenia na obszarze całego kraju.

Mając na uwadze potrzebę zabezpieczenia właściwej liczby pielęgniarek i położnych z określonymi kwalifikacjami zawodowymi w polskim systemie ochrony zdrowia, Minister Zdrowia corocznie dofinansowuje szkolenia specjalizacyjne pielęgniarek i położnych ze środków publicznych przeznaczonych na ten cel w budżecie państwa – zgodnie z art. 70 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 576 z późn. zm.).

Zgodnie z Obwieszczeniem Ministra Zdrowia z dnia 6 grudnia 2018 r. w sprawie minimalnej liczby miejsc szkoleniowych dla pielęgniarek i położnych, maksymalnej kwoty dofinansowania jednego miejsca szkoleniowego oraz maksymalnej kwoty przeznaczonej na szkolenia specjalizacyjne (Dz. Urz. Min. Zdr. 2018.119):

- 1) minimalna liczba miejsc szkoleniowych dla pielęgniarek i położnych rozpoczynających specjalizację w 2019 r. wynosi 2425;
- 2) maksymalna kwota dofinansowania jednego miejsca szkoleniowego dla specjalizacji rozpoczynających się w 2019 r. wynosi 3 700 zł;
- 3) maksymalna kwota przeznaczona na szkolenia specjalizacyjne w 2019 r. wynosi 9 000 000 zł.

W dniu 15 października 2019 r. Rada Ministrów przyjęła uchwałę w sprawie przyjęcia dokumentu „Polityka Wieloletnia Państwa na rzecz Pielęgniarstwa i Położnictwa w Polsce” (z uwzględnieniem etapów prac zainicjowanych w 2018 r.), przedłożoną przez Ministra Zdrowia (wcześniej dokument ten funkcjonował pod nazwą „Strategia na rzecz rozwoju pielęgniarstwa i położnictwa w Polsce”). Dokument kompleksowo określa kierunki działań, w tym w systemie kształcenia podyplomowego pielęgniarek i położnych, jakie należy podjąć, aby zapewnić wysoką jakość, bezpieczeństwo i dostęp do opieki pielęgniarskiej dla pacjentów i społeczeństwa.

Mając na uwadze treści ww. dokumentu, Minister Zdrowia zarządzeniem z dnia 19 września 2019 r. w sprawie powołania Zespołu do spraw opracowania zmian w zakresie kształcenia podyplomowego pielęgniarek i położnych (Dz. Urz. Min. Zdr. poz. 78), powołał Zespół, do zadań którego należy opracowanie głównych kierunków zmian systemowych w zakresie kształcenia podyplomowego, zaproponowanie składu podzespołów merytorycznych do opracowania szczegółowych rozwiązań w poszczególnych obszarach kształcenia podyplomowego oraz przygotowanie i przedłożenie propozycji nowelizacji konkretnych aktów prawnych regulujących system kształcenia podyplomowego pielęgniarek i położnych.

W odniesieniu do wymienionego przez Pana Senatora kursu specjalistycznego z zakresu endoskopii uprzejmie informuję, że jak wynika z przekazanych przez Centrum Kształcenia Podyplomowego Pielęgniarek i Położnych informacji, według danych z Systemu Monitorowania Kształcenia Pracowników Medycznych (stan na dzień 14 listopada 2019 r.), w 2019 r. organizatorzy kształcenia zaplanowali 65 edycji ww. kursu, natomiast jego realizacja odbywała się na obszarze 13 województw.

Powyższe pozwala na stwierdzenie, że dostępność do kształcenia podyplomowego jest zagwarantowana, a jego realizacja jest na bieżąco monitorowana.

Ponadto ww. system stwarza każdej pielęgniarce, położnej możliwość pozyskania informacji o miejscu i terminie realizacji szkolenia/kursu, którym jest zainteresowana.

Dodatkowo należy wskazać, że w związku z wprowadzeniem zmian w standardzie kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu pielęgniarki, określonym w załączniku nr 4 do rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 lipca 2019 r. w sprawie standardów kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentystry, farmaceuty, pielęgniarki, położnej, diagnosty laboratoryjnego, fizjoterapeuty i ratownika medycznego (Dz. U. z 2019 r. poz. 753 z późn. zm.), pielęgniarki, które rozpoczęły kształcenie na studiach II stopnia na kierunku pielęgniarstwo od roku akademickiego 2019/2020, są przygotowywane do realizacji zadań w pracowni endoskopowej. Efekty uczenia się w tym zakresie zostały ujęte w ww. standardzie pod numerami B.W.8-10 oraz B.U.8-10. Praktyki zawodowe w pracowni endoskopowej określone zostały w wymiarze 40 godzin.

Dodatkowo należy wskazać, że zapotrzebowanie na określony rodzaj kształcenia pielęgniarki położne mogą zgłaszać do instytucji reprezentujących interesy zawodowe środowiska pielęgniarskiego, np. okręgowych izb pielęgniarek i położnych właściwych ze względu na miejsce wykonywania zawodu, do konsultantów wojewódzkich w określonych dziedzinach pielęgniarstwa czy stowarzyszeń zawodowych/towarzystw naukowych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Józefa Szczurek-Żelazko
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego*skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego*

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z zapytaniem w sprawach leżących w kompetencji ministra zdrowia. W związku z wprowadzeniem norm zatrudniania pielęgniarek w stosunku do liczby łóżek szpitalnych zwracam się z pytaniem: czy można w przypadku zatrudnienia opiekunów medycznych, którzy posiadają stosowne uprawnienia, wprowadzić wskaźnik pozwalający na uzupełnienie części etatów pielęgniarskich opiekunami medycznymi?

Opiekunowie medyczni wykonują szereg zadań, które dotychczasowo w zakresie obowiązków były przypisane pielęgniarkom – jest to wykonywanie toalety pacjenta, pomoc przy karmieniu, transportowaniu pacjentów np. do pracowni diagnostycznych. Przy wymienionych czynnościach nie jest wymagany personel pielęgniarski.

Wobec braku pielęgniarek na rynku pracy oraz w sytuacji coraz częstszych problemów finansowych szpitali takie rozwiązanie pozwoli na utrzymanie liczby łóżek szpitalnych potrzebnej do zabezpieczenia udzielania świadczeń zdrowotnych na danym terenie, zwłaszcza w przypadku oddziałów chorób wewnętrznych, bez zmniejszania bezpieczeństwa hospitalizowanych pacjentów, a także pozwoli to na zmniejszenie kosztów funkcjonowania tych oddziałów.

W przypadku oddziałów pediatrycznych należy wskazać na sezonowość obłożenia łóżek szpitalnych. W miesiącach jesienno-zimowych obłożenie jest niewspółmiernie większe niż w pozostałej części roku, w związku z tym nie ma zasadności utrzymania wymaganej przepisami prawa liczby pielęgniarek w przeliczeniu na łóżko.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE ZDROWIA**

Warszawa, 8 listopada 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem Senatora RP, Pana Grzegorza Napieralskiego, złożonego podczas 85. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 października 2019 r. w sprawie wprowadzenia norm zatrudniania pielęgniarek w stosunku do liczby łóżek szpitalnych uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Odnosząc się do pytania, czy można w przypadku zatrudnienia opiekunów medycznych, którzy posiadają stosowne uprawnienia, wprowadzić wskaźnik pozwalający na uzupełnienie części etatów pielęgniarskich opiekunami medycznymi, uprzejmie informuję, iż zawód opiekuna medycznego oraz zawód pielęgniarki są odrębnymi zawodami medycznymi, w związku z tym każdy zawód ma inny zakres uprawnień i kwalifikacji. Opiekun medyczny nie może być zatrudniony na stanowisku pielęgniarki, co oznacza, iż nie może być zaliczony do normy zatrudnienia pielęgniarek.

Wyjaśnienia wymaga, iż normy zatrudnienia pielęgniarek i położnych obowiązujące od 1 stycznia 2019 r., wprowadzone rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 11 października 2018 r., zmieniającym rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. poz. 2012), mają na celu przede wszystkim poprawę bezpieczeństwa personelu i pacjentów. Powyższe rozporządzenie bowiem wprowadza wskaźniki zatrudnienia pielęgniarek i położnych w wymiarze 0,6 na łóżko (oddziały o profilu zachowawczym) i 0,7 na łóżko (oddziały o profilu zabiegowym).

Rozporządzenie to daje możliwość zarówno zmniejszania, jak i zwiększania liczby łóżek i stanowi naturalny mechanizm zarządczy, za pomocą którego można wpływać na dostosowywanie bazy szpitalnej do aktualnych potrzeb zdrowotnych, epidemiologicznych i demograficznych społeczeństwa.

Wskazanie dla podmiotów leczniczych wymogu zapewnienia określonej liczby pielęgniarek i położnych prowadzi do: zapewnienia jakości świadczeń udzielanych przez pielęgniarki samodzielnie, tj. świadczeń pielęgnacyjnych, zapobiegawczych, diagnostycznych, leczniczych, rehabilitacyjnych oraz z zakresu promocji zdrowia, zapewnienia udziału pielęgniarek/położnych w świadczeniach realizowanych przez lekarzy i innych pracowników wykonujących zawody medyczne, zmniejszenia liczby powikłań i zakażeń wewnątrzszpitalnych oraz związanych z tym kosztów, zmniejszenia liczby błędów medycznych, a co za tym idzie zmniejszenia kosztów związanych z ordynacją i dystrybucją produktów leczniczych, zapewnienia bezpieczeństwa pacjentów i pielęgniarek/położnych, racjonalnego zarządzania zasobami ludzkimi.

Odnosząc się do zawodu opiekuna medycznego, należy wyjaśnić, iż obecnie zawód ten jest uwzględniony w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 22 listopada 2013 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 1658), w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z 29 października 2013 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej (Dz. U. poz. 1347 z późn. zm.) oraz w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 22 listopada 2013 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 2295 z późn. zm.). Zaznaczenia wymaga, iż zawód opiekuna medycznego ma charakter opiekuńczo-wspierający pacjenta, a zakres jego kompetencji tylko w części dotyczącej podstawowej pielęgnacji pokrywa się z zakresem kompetencji pielęgniarek.

Jednocześnie należy pamiętać, iż odpowiedzialność za zarządzanie podmiotem leczniczym niebędącym przedsiębiorcą ponosi kierownik, co reguluje art. 46 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 2190 z późn. zm.). Oznacza to, że kierownik danego podmiotu podejmuje decyzje związane z zatrudnianiem na danych stanowiskach pracy osób posiadających wymagane przepisami kwalifikacje, a także odpowiada za zabezpieczenie właściwej jakości i dostępności świadczeń zdrowotnych oraz bezpieczeństwo pacjentów i zapewnienie właściwego zatrudnienia.

Z poważaniem

Józefa Szczurek-Żelazko
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

skierowane do ministra finansów, inwestycji i rozwoju Jerzego Kwiecińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zarząd województwa dolnośląskiego podjął decyzję o budowie obwodnicy Góry. Został już wybrany wykonawca. Niestety ta kluczowa inwestycja jest zagrożona ze względu na kończącą się w 2020 r. perspektywę środków unijnych i brak zgody na rozpoczęcie prac.

Czy wiadomo, jakie zapadły decyzje co do tej obwodnicy, i czy jest możliwość wydania zgody na jej budowę jeszcze w tym roku?

*Z szacunkiem
Jarosław Obremski*

Stanowisko

Warszawa, 4 grudnia 2019 r.

Pan
Prof. Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na zapytanie senatora Jarosława Obremskiego pragnę poinformować, iż zgodnie z informacjami uzyskanymi z Urzędu Marszałkowskiego Województwa Dolnośląskiego oraz danymi z Centralnego Systemu Informatycznego SL2014 wynika, że w obiegu prawnym funkcjonują dwa projekty związane z przebudową drogi wojewódzkiej 323 w okolicach Góry:

- projekt „Drogi dojazdowe do mostu na Odrze w m. Ciechanów na odcinku Ciechanów – Góra wraz z obwodnicą Góry w zakresie: Przebudowy drogi wojewódzkiej nr 323 km ok. 32+060 – 36+888 na odcinku Luboszyce – Ciechanów – jako kontynuacja budowy przepraw przez Odrę” (RPDS.05.01.01-02-0004/17-03) został wybrany do dofinansowania w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Dolnośląskiego 2014–2020. Okres jego realizacji to 14.10.2015 r. – 30.11.2020 r.
- projekt „Drogi dojazdowe do mostu na Odrze w m. Ciechanów na odcinku Ciechanów – Góra wraz z obwodnicą Góry w zakresie: Budowa obwodnicy Góry w ciągu drogi wojewódzkiej 323 – jako kontynuacja budowy przepraw przez Odrę” (RPDS.05.01.01-02-0001/17-01). W tym przypadku Zarząd Województwa Dolnośląskiego odstąpił z dniem 06.08.2019 r. od podjętej decyzji o dofinansowaniu.

Z uwagi na to, że Instytucją Zarządzającą programem regionalnym jest Zarząd Województwa Dolnośląskiego sugeruję zwrócić się zainteresowanego o szczegółowe informacje dotyczące wspomnianych projektów oraz plany na przyszłość w tym zakresie do Marszałka Województwa Dolnośląskiego.

Z poważaniem

Minister Funduszy
i Polityki Regionalnej
Małgorzata Jarosińska-Jedynak

Oświadczenie senatora Krystiana Probierza

skierowane do przewodniczącego Państwowej Komisji Wyborczej
Wiesława Kozielowicza

Na podstawie moich dwukrotnych osobistych doświadczeń (z 2015 r. i 2019 r.) związanych z procedurą pozyskiwania głosów poparcia dla kandydatów na posła i senatora zwracam się z prośbą o wyjaśnienie pewnych wątpliwości i dokonanie niezbędnej korekty tej procedury.

– Część wyborców (także tych przychylnych kandydatowi) niechętnie podpisywała listy poparcia, a nawet odmawiała podpisu, nie chcąc ujawniać swoich danych osobowych, w tym szczególnie numeru PESEL.

– Wyborcy nie chcieli udzielać poparcia nieznanym z nazwiska kandydatom.

– Dotyczyło to szczególnie listy kandydatów na posłów, gdzie nie podawano nazwisk kandydatów, a jedynie nazwę ugrupowania, co umożliwiało np. przekazanie listy poparcia do zupełnie innego okręgu wyborczego.

– W przypadku kandydatów do Senatu nazwisko kandydata umieszczone na liście w znacznej większości przypadków ułatwiało podjęcie decyzji.

– Nie potrafiłem udzielić wyborcom odpowiedzi na pytanie, kto w świetle przepisów RODO zarządza danymi zgromadzonymi na liście poparcia kandydatów i w jaki sposób są one chronione.

– Zwracano uwagę na możliwość wykorzystania udostępnionych danych w sposób niezgodny z zamiarem udzielającego poparcia danemu kandydatowi.

– Wskazano na różnice w sposobie pozyskiwania poparcia na aktualnych listach a samą procedurą głosowania, w której stosowane są „maskownice” zakrywające na listach głosujących nazwiska osób, które już głosowały. Podobnie w przychodniach lekarskich pacjenci nie są wywoływani po nazwisku, a w szpitalach pacjent jest „zakodowany”.

Problem powinien być już dawno uregulowany, bowiem od poprzednich wyborów (2015) przyjęto ustawę o ochronie danych osobowych. Być może należałoby nawet znacząco ograniczyć liczbę pozyskiwanych głosów (do najbliższych znajomych kandydata, którzy mają zaufanie co do sposobu wykorzystywania zgromadzonych danych). Rozumiem, że problem wymaga dogłębniejszego rozpoznania. Uważam jednakże, że jest to problem do rozwiązania przez PKW.

Z poważaniem
Krystian Probierz

Stanowisko

Warszawa, dnia 4 listopada 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Państwowa Komisja Wyborcza, odpowiadając na pismo z dnia 22 października 2019 r., znak BPS/043-85-244 III 9, informuje, co następuje.

Uwagi senatora Krystiana Probierza zgłoszone w oświadczeniu złożonym na 85. posiedzeniu Senatu w dniu 18 października 2019 r. dotyczą przede wszystkim kwestii wynikających bezpośrednio z przepisów ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (Dz. U. z 2019 r. poz. 684 i 1504).

Państwowa Komisja Wyborcza zauważa, że nie posiada inicjatywy ustawodawczej. Jednocześnie należy podkreślić, że zmiany przepisów prawa wyborczego tradycyjnie zgłaszane są jako inicjatywy poselskie. Mogą być one zgłoszone również jako inicjatywa ustawodawcza Senatu.

Państwowa Komisja Wyborcza informuje ponadto, że zgodnie z art. 160 §1 pkt 8 Kodeksu wyborczego do zadań Komisji należy przedstawianie Prezydentowi Rzeczypospolitej, Marszałkowi Sejmu, Marszałkowi Senatu oraz Prezesowi Rady Ministrów informacji o realizacji przepisów Kodeksu i ewentualnych propozycji ich zmian.

Dokument taki zostanie opracowany także w związku z przeprowadzonymi w dniu 13 października 2019 r. wyborami do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej. Komisja planuje poruszyć w nim również kwestię sposobu udzielania poparcia dla kandydatów w wyborach.

Jednocześnie Państwowa Komisja Wyborcza wyjaśnia, że nie jest właściwa w sprawach interpretacji przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych). W sprawach tych stanowisko może zająć Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych.

Z poważaniem

Przewodniczący
Państwowej Komisji Wyborczej
Wiesław Kozielowicz

Oświadczenie senatora Konstantego Radziwiła

skierowane do marszałka Senatu Stanisława Karczewskiego

Pan marszałek w swoim wystąpieniu na koniec kadencji zwracał się do nas z bardzo, bardzo gorącymi podziękowaniami i mówił, że możemy mieć poczucie spełnionego obowiązku wobec ojczyzny. Myślę, że tak, zrobiliśmy dużo dla Polski.

Ale byłoby nieprzyzwoitością, gdyby Izba nie podziękowała także Panu Marszałkowi. Ja tak po prostu, zwyczajnie, z wielkim szacunkiem dla Pana profesjonalizmu, także dla ogromnej kultury, dla humoru, który czasem rozładowywał napięcie, ale przede wszystkim ogromnego szacunku do nas wszystkich, obojętne, czy z tej strony sali, czy z tamtej, chcę powiedzieć – i myślę, że będę wyrazicielem opinii wszystkich – dziękuję, dziękujemy.

Konstanty Radziwiłł

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego
Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana w imieniu M. G. (zam. ...) z prośbą o interwencję i wznowienie postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Rejonowego w Tychach (Wydział II Karny) z dnia 8 lipca 2019 r. (sygn. akt II Kp 142/19).

W dniu 2 października 2018 r. prezes Sądu Okręgowego w Katowicach przestał Prokuraturze Rejonowej w Tychach pismo pana M. G., zawierające zarzuty dotyczące możliwości popełnienia przestępstwa przekroczenia uprawnień przez kuratorów zawodowych na szkodę interesu publicznego, poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne oraz przyjmowania korzyści majątkowych przez osobę pełniącą funkcję publiczną. Pan M. G. we wskazanym piśmie powoływał się na okoliczności, których był świadkiem albo które dotyczyły go bezpośrednio podczas odbywania przez niego kary ograniczenia wolności na Targowisku w Tychach. Pan M. G. wskazywał m.in. na fałszowanie list zawierających godziny pracy na jego niekorzyść, a także na to, że nie otrzymywał harmonogramów prac na czas albo nie otrzymywał ich w ogóle. Ponadto kuratorzy nie powiadomili go również o zaliczeniu kary aresztu na poczet kary ograniczenia wolności, przez co, gdyby sam nie zainteresował się sprawą, odbywałby karę jeszcze dłużej.

Niestety Prokuratura Rejonowa w Tychach nie dopatrzyła się w okolicznościach opisanych przez pana M. G. znamion przestępstwa i postanowieniem z dnia 25 lutego 2019 r. odmówiła wszczęcia śledztwa (sygn. akt PR 3 Ds.519.2018). W związku z tym pan M. G. złożył zażalenie do Sądu Rejonowego w Tychach, jednakże również Sąd Rejonowy nie dopatrzył się znamion przestępstwa i postanowieniem z dnia 8 lipca 2019 r. utrzymał w mocy zażalenie postanowienie prokuratora.

Pan M. G. nie może zgodzić się z takim rozstrzygnięciem, bowiem w swojej ocenie został pokrzywdzony podczas odbywania kary ograniczenia wolności, a osoby, które miały nadzorować jego pracę, dopuściły się szeregu zaniedbań i oszustw. Pan M. G. przedstawił dowody na okoliczność fałszowania kart pracy, jednak pomimo iż prokuratura i sąd uznały, że fałszowanie przez kierownika kart odzwierciedlających wymiar i rodzaj pracy wykonywanej przez skazanych skutkowałoby poniesieniem odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 271 kodeksu karnego, same omyłki w obliczeniach długości trwania orzeczonej kary nie wyczerpują znamion przestępstwa.

Mając to na uwadze, wobec niezrozumiałego zarówno pod względem faktycznym, jak i pod względem prawnym sposobu przeprowadzenia i zakończenia wskazanego postępowania, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się sprawą i podjęcie zgodnych z prawem działań leżących w zakresie kompetencji Pana Ministra. Wszelkie dokumenty dotyczące przedmiotowej sprawy są w posiadaniu Prokuratury Rejonowej w Tychach oraz tamtejszego Sądu Rejonowego (Wydział II Karny).

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, listopad 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Czesława Ryszki, złożone podczas 85. posiedzenia Senatu w dniu 18 października 2019 r., zawierające prośbę o interwencję i wznowienie postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 8 lipca 2019 r. (sygn. akt II Kp 142/19), uprzejmie informuję.

Oświadczenie Pana Senatora dotyczy działalności orzeczniczej sądu.

Stosownie do art. 9a §2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 52 ze zm.) Minister Sprawiedliwości sprawuje zewnętrzny nadzór administracyjny nad działalnością administracyjną sądów, przy czym istota tego nadzoru polega na ocenie prawidłowości oraz skuteczności wykonywania przez prezesów sądów wewnętrznego nadzoru administracyjnego.

Z kolei nadzór wewnętrzny jest ukierunkowany na zapewnienie właściwego toku wewnętrznego urzędowania sądu, bezpośrednio związanego z organizacją pracy, prawidłowość przydziału spraw i równomiernego obciążenia pracą.

Czynności z zakresu nadzoru administracyjnego nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie i asesory sądowi są niezawisli.

Działalność orzecznicza sądów może zostać poddana wyłącznie kontroli instancyjnej przez sądy odwoławcze na skutek rozpatrywania środków odwoławczych oraz w szczególnych przypadkach wskazanych w ustawie – przez Sąd Najwyższy.

Postępowanie przed Sądem Rejonowym w Tychach w sprawie o sygn. akt II Kp 142/19 dotyczyło zażalenia pokrzywdzonego na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tychach z dnia 25 lutego 2019 r., PR 3 Ds 519/2018, o odmowie wszczęcia śledztwa.

Sąd Rejonowy w Tychach postanowieniem z dnia 8 lipca 2019 r. utrzymał w mocy decyzję prokuratora. Rozpoznanie sprawy odbyło się w trybie czynności sądowych w postępowaniu przygotowawczym, którego dysponentem jest prokurator. Sąd procedując, działał jako organ odwoławczy, wobec tego wniesienie środka odwoławczego od rozstrzygnięcia sądu jest niedopuszczalne z mocy prawa.

Możliwość kontynuowania postępowania przygotowawczego zachodzi jedynie wówczas, gdy wystąpią przesłanki określone w art. 327 §1 lub § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1987 ze zm.), dalej: „k.p.k.”. Zgodnie z tym przepisem umorzone postępowanie przygotowawcze może być w każdym czasie podjęte na nowo na mocy postanowienia prokuratora, jeżeli nie będzie się toczyć przeciw osobie, która w poprzednim postępowaniu występowała w charakterze podejrzanego (art. 327 §1 k.p.k.), przepis ten stosuje się odpowiednio w sprawie, w której odmówiono wszczęcia śledztwa lub dochodzenia. Natomiast wznowienie prawomocnie umorzonego postępowania przygotowawczego przeciwko osobie, która występowała w charakterze podejrzanego, jest możliwe tylko wtedy, gdy ujawnią się nowe istotne fakty lub dowody nieznanne w poprzednim postępowaniu (art. 327 §2 k.p.k.).

Podjęcie lub wznowienie postępowania przygotowawczego należy do wyłącznej kompetencji prokuratora, którego działalność pozostaje poza zakresem uprawnień Ministra Sprawiedliwości. Wobec powyższego nie jest możliwe uczynienie zadość prośbie Pana Senatora.

Z poważaniem
Anna Dalkowska

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego
Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana w imieniu pana M.S. (zam....) z prośbą o interwencję i wzruszenie prawomocnie zakończonego postępowania w pierwszej instancji przed Sądem Okręgowym w Katowicach (sygn. akt IX U 1331/18), w drugiej instancji przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach (sygn. akt AUA 37/19).

Pan M.S. ubiegał się o ponowne przeliczenie emerytury. Z przekazanych przez niego informacji wynika, iż przeszedł na emeryturę w roku 1984 i od tamtego czasu pobiera świadczenie emerytalne. Ponadto wskazał, że pracował w górnictwie wiele lat i otrzymał dyplom honorowego przejścia na emeryturę.

Pan M.S. złożył wniosek o ponowne przeliczenie emerytury zgodnie z przepisami ustawy o emeryturach rentach, jednakże ZUS odmówił rozpatrzenia tego wniosku z powodu niespełnienia ustawowych przesłanek. W związku z tym pan M.S. odwołał się do sądu. Jednakże zarówno sąd pierwszej instancji, jak i sąd drugiej instancji nie uznał pracy wykonywanej przez pana M.S. za pracę równorzędną z pracą górniczą i odmówił przyznania mu emerytury górniczej. Pan M.S. pracował w Elektrociepłowni Radomsko w okresie od 1 stycznia 1959 r. do 30 kwietnia 1965 r. na stanowisku kierownika elektrociepłowni. Zgodnie z obowiązującym wówczas prawem praca w energetyce przemysłowej była uważana za równorzędną z pracą w górnictwie. Następnie pracował w Przedsiębiorstwie Elektromontażowym Przemysłu Węglowego „Elmont”, od 10 maja 1956 r. do 31 października 1973 r., gdzie zajmował się produkcją urządzeń elektrycznych montowanych na dole w kopalni. O wykonywaniu przez pana M.S. pracy górniczej bądź pracy równorzędnej z górniczą świadczy wyrok Wojewódzkiego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach z dnia 26 października 1987 r. (sygn. akt XI U 901/87), przyznający mu rentę górniczą. Ponadto pan M.S. zdał egzamin i uzyskał zatwierdzenie Okręgowego Urzędu Górniczego w Katowicach oraz otrzymywał dodatkowe wynagrodzenie z tytułu karty górnika. Od 1 listopada 1973 r. do 30 kwietnia 1979 r. pracował jako główny specjalista do spraw elektrycznych, nadsztygar post. tech. kierownik wydziału wdrożeniowego na kopalni „Manifest Lipcowy”, ale i tego okresu nie zaliczono panu M.S. do okresu pracy górniczej, podobnie jak pracy na kopalni „Piast” od 2 maja 1979 r. do 31 stycznia 1981 r. na stanowisku starszego inspektora do spraw mechanizacji. Sądy odmówiły zaliczenia wyżej wskazanych okresów jako okresów pracy górniczej i przyznania panu M.S. zasłużonej emerytury górniczej z uwagi na zmianę przepisów prawa. W chwili, kiedy pan M.S. wykonywał tę trudną i niezwykle niebezpieczną pracę, był pewny, iż na koniec zawodowej drogi otrzyma należną mu emeryturę górniczą.

Podkreślić należy, iż pan M.S. nie ma możliwości powołania osobowych źródeł dowodowych, gdyż praktycznie wszystkie osoby pracujące z nim w tamtym okresie już nie żyją albo są bardzo poważnie schorowane. Powyższy stan faktyczny nie jest wynikiem zaniedbania pana M.S. i sądy powinny ocenić tę okoliczność zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, nie zaś stosować wobec niego dobrowolną ocenę. W wyniku tej rażącej niesprawiedliwości pan M.S. został pozbawiony świadczenia w należnej mu wysokości.

Panie Ministrze, takie niesprawiedliwe orzeczenia sądów nie pozwalają ludziom dobrze myśleć o państwie i wymiarze sądownictwa. Pan M.S. czuje się bardzo pokrzywdzony orzeczeniami zapadłymi w jego sprawie, gdyż przez większość życia pracował w trudnych i niebezpiecznych warunkach pracy na dole kopalni, przez co utracił zdrowie. Nie ulega wątpliwości, że wykonywał pracę w środowisku kwalifikowanym jako szkodliwe dla zdrowia i szczególnie uciążliwe. Za rzetelną, sumienną i ofiarną pracę w górnictwie otrzymał wiele dyplomów i odznaczeń – odznakę za długoletnią pracę w górnictwie, Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Od-

rodzenia Polski – a Ministerstwo Górnictwa i Energetyki nadało mu stopnie górnicze trzeciego, drugiego i pierwszego stopnia. W dniu 4 grudnia 1980 r. otrzymał od ministerstwa górnictwa dyplom honorowy w dowód uznania za 25-letnią wytrwałą pracę w przemyśle węglowym, a 7 grudnia 1993 r. kopalnia „Piast” wręczyła mu dyplom w związku z przejściem na zasłużoną emeryturę.

Mając to na uwadze, a także wobec niezrozumiałego tak pod względem faktycznym, jak i prawnym sposobu przeprowadzenia i zakończenia wskazanego postępowania, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się tą sprawą i podjęcie zgodnych z prawem działań w niniejszej sprawie w celu wzruszenia prawomocnie zakończonego postępowania.

Przed wszystkim wnoszę o rozpatrzenie możliwości wniesienia przez Pana Ministra skargi kasacyjnej na podstawie art. 398¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego bądź skargi nadzwyczajnej w oparciu o art. 89 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym. Wszelkie dokumenty dotyczące przedmiotowej sprawy są w posiadaniu Sądu Okręgowego w Katowicach, Sądu Apelacyjnego w Katowicach oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rybniku.

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka

Stanowisko

Warszawa, 29 października 2019 r.

Pan
Tomasz Szafrński
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze!

W załączeniu przekazuję według właściwości pismo Wicemarszałek Senatu RP, Pani Marii Koc, z dnia 29 października 2019 r., nr BPS/043-85-2444/19, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Czesława Ryszkę podczas 85. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 października 2019 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w terminie do dnia 28 listopada 2019 r. oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

DYREKTOR BIURA MINISTRA
SPRAWIEDLIWOŚCI
Marek Łukaszewicz

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 21 listopada 2019 r.

Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Na podstawie art. 12 §1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r. poz. 740) i w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Czesława Ryszkę na 85. posiedzeniu Senatu IX kadencji w dniu 18 października 2019 r., przekazanym przy piśmie Pani Wicemarszałek Senatu Marii Koc z dnia 22 października 2019 r., Nr BPS/043-85-2444/19, dotyczącym sprawy Pana M.S. zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 11 kwietnia 2019 r., sygn. akt III AUa 37/19, po dokonaniu analizy akt sądowych uprzejmie informuję, co następuje.

W sprawie ustalono, że ww. orzeczeniem Sąd Apelacyjny oddalił apelację zainteresowanego od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 listopada 2018 r., sygn. akt XI U 1331/18, którym oddalono odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 maja 2018 r. odmawiającej Panu M.S. prawa do emerytury górniczej.

Zgodnie z art. 398 (3) §1 i 2 k.p.c. skarga kasacyjna Prokuratora Generalnego musi być oparta na naruszeniu bądź prawa materialnego przez błędny jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, o ile rezultatem ww. uchybień było wydanie orzeczenia naruszającego podstawowe zasady porządku prawnego.

Analiza akt sądowych wskazywała na to, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszeń prawa procesowego, które prowadziłyby do uchybienia powyższym, w tym nie stwierdzono, aby postępowanie to było dotknięte którąkolwiek z przyczyn nieważności określonych w art. 379 k.p.c.

Sądy, stosując art. 50a, 50b oraz 50c ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 ze zm.) – dalej ustawy emerytalnej, nie naruszyły w przedmiotowej sprawie podstawowych zasad porządku prawnego. Z ww. norm bowiem wprost wynikało, jaka praca może być uznawana za pracę równorzędną do pracy górniczej oraz kiedy uwzględnia się ją przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej i jaki łącznie wymiar praca górnicza oraz równorzędna jej musi osiągnąć, aby danemu pracownikowi przysługiwała emerytura górnicza.

Zwrócić należało uwagę na niebudzącą wątpliwości wykładnię art. 50c ustawy emerytalnej, zgodnie z którą brak jest możliwości uznania za pracę górniczą lub równorzędną jakiegokolwiek innej pracy, poza wyszczególnioną w tej normie.

Deklarowane przez zainteresowanego zatrudnienie na stanowisku kierownika elektrociepłowni oraz kierownika wydziału produkcyjnego nie jest objęte katalogiem prac górniczych oraz równorzędnych z pracą górniczą z art. 50c ust. 1 i 2 ww. ustawy.

Jednocześnie znajdujące się obecnie w art. 50c ust. 2 ustawy emerytalnej zestawienie prac równorzędnych z pracą górniczą jest efektem nowelizacji ww. ustawy dokonanej w dniu 1 stycznia 2007 r. na mocy ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawy – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz. 139).

Należy dodać, że zgodnie z art. 398 (3) §3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Ponadto uprzejmie podaję, że kopia oświadczenia senatorskiego złożonego w przedmiotowej sprawie została przekazana zgodnie z właściwością do Wydziału

Skargi Nadzwyczajnej Prokuratury Krajowej celem oceny zasadności wywiedzenia przez Prokuratora Generalnego skargi nadzwyczajnej od ww. wyroku Sądu Apelacyjnego.

O rezultacie wskazanej oceny zostanie Pan Marszałek poinformowany odrębnym pismem.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do rzecznika praw obywatelskich Adama Bodnara

Szanowny Panie Rzeczniku!

Zwracam się do Pana w imieniu pana A.W. (zam. ...), pana W.W. (zam. ...) oraz pani F.L. (zam. ...) z prośbą o interwencję wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania prowadzonego w pierwszej instancji przed Sądem Okręgowym w Katowicach (sygn. akt II C 671/13), w drugiej instancji przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach (sygn. akt I ACa 760/14), a następnie zaskarżonego w drodze skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego (sygn. akt V CSK 362/15), której ten odmówił przyjęcia do rozpoznania z uwagi na brak problemu o charakterze abstrakcyjnym.

Moim zdaniem pani W.W., matka A.W., W.W. oraz F.L., została pokrzywdzona poprzez nieuwzględnienie jej roszczeń przez sądy oraz popełnione w toku postępowania błędy faktyczne, biorąc w szczególności pod uwagę okoliczności, w jakich doszło do bezprawnego pozbawienia jej i jej rodziny majątku wielkiej wartości, a jej spadkobiercy mają uzasadnione prawo żądania ponownego rozpatrzenia wskazanej sprawy.

Rodzina W., wbrew ustaleniom poczynionym przez sądy w niniejszej sprawie, od kilku dekad stara się odzyskać mienie zagarnięte niezgodnie z prawem w latach 1977–1978 przez ówczesny Wydział Finansowy w C. w toku postępowania dotyczącego regulowania zbyt niskich kwot z tytułu należnych podatków. Jednak z ustaleń tego postępowania jednoznacznie wynikało, iż dokonane przez A.W. przedpłaty na podatki i potrącone przez terenowe zakłady usługowe odprowadzone do miejscowych organów finansowych nie tylko w całości zaspokajały wszelkie możliwe roszczenia finansowe władz skarbowych w C., ale nawet w ocenie biegłego sądowego występowały istotne nadpłaty. Zauważyć należy, że wówczas Wydział Finansowy działał wbrew zaleceniom ówczesnego ministra finansów, zgodnie z którymi urzędy finansowe zobowiązane były do uwzględniania potrąconych podatków przez terenowe zakłady usługowe i zarachowania ich na rzecz osób wykonujących prace. Tymczasem władze skarbowe wobec A.W. nie zarachowały tych potrąceń.

Sama ingerencja władzy publicznej w sferę życia obywatela i jego sytuację finansową winna być dokonywana zgodnie z przepisami, być uzasadniona i nie wykraczać poza niezbędne minimum. Jednakże działania organów ścigania, które przed wyjaśnieniem sprawy zajęły praktycznie cały majątek rodziny W. przed prawomocnym zakończeniem postępowania karnego, noszą znamiona rażącego naruszenia podstawowych praw i wolności wynikających z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nadużycia działania władzy publicznej w sferze imperium. Dopiero po oczyszczeniu z wszystkich zarzutów i prawomocnym uniewinnieniu A.W. rodzina rozpoczęła trwającą już ponad 40 lat walkę o odzyskanie majątku. Walka ta została udokumentowana nie tylko w aktach postępowań administracyjnych i sądowych, ale także szeregiem pism kierowanych do różnych instytucji i organów państwowych oraz w artykułach prasowych. Dlatego też sądy obu instancji dokonały błędnych ustaleń, przyjmując, iż rodzina W. nie zrobiła nic przez kilkadziesiąt lat, a dopiero w 2014 r. rozpoczęła walkę o zwrot zagrabionego mienia.

Podkreślenia wymaga fakt, iż organy skarbowe nie oddały bezprawnie zabranego majątku dobrowolnie, a rodzina W. musiała wszystkiego dochodzić w długoletnich procesach sądowych, gdzie napotykała co krok na liczne utrudnienia. Pomimo doznania wielkiej szkody na skutek działań władzy publicznej do dnia dzisiejszego nie udało im się doświadczyć sprawiedliwości i odzyskać zaufania do organów państwa polskiego.

Samo uwzględnienie przez sądy zarzutu przedawnienia i całkowite pominięcie przy orzekaniu przesłanek wynikających z zasad współżycia społecznego i art. 5 kodeksu cywilnego stanowi rażące naruszenie prawa i norm społecznych. W postępowaniu sądowym, w którym już na początkowym etapie istnieje tak zasadnicza nierówność stron procesowych, gdzie jako przeciwnik występuje Skarb Państwa, sądy powinny w szczególny sposób podchodzić do zarzutu przedawnienia i zasad współżycia społecznego.

Jednak sądy zarzucały pani W., iż wiedziała o wpłacie pieniędzy w kwocie 409 tysięcy 239 zł przez jej męża J.W. i przez 40 lat zweekała z wniesieniem powództwa, wobec czego zarzut przedawnienia należy uznać za zasadny. Ponadto zdaniem sądów również sam J.W. mógł dochodzić zwrotu wskazanej kwoty, jednakże sądy zapomniały, iż suma ta nie pochodziła z majątku J.W. i nie jego dane znajdują się na potwierdzeniu dokonania wpłaty. Niestety znów sądy dokonały zbyt daleko idącej swobodnej oceny dowodów i dokonały ustaleń niezgodnych z obowiązującym stanem prawnym i faktycznym, który powinien być im znany.

W wyniku tej rażącej niesprawiedliwości rodzina W. nie tylko straciła praktycznie cały dorobek życiowy, ale także przeszła trudną drogę, próbując go odzyskać. I chociaż utrata majątku spowodowana była bezpośrednio działaniami władzy publicznej, to przy odzyskiwaniu go rodzina W. nie uzyskała od niej żadnej pomocy, a wręcz przeciwnie, co rusz napotykała na kolejne przeszkody i utrudnienia.

Panie Rzeczniku, takie niesprawiedliwe działania władzy państwowej oraz orzeczenia sądów bezpośrednio naruszające prawa obywateli nie pozwalają ludziom dobrze myśleć o demokratycznym państwie i wymiarze sądownictwa. Rodzina W. straciła praktycznie cały swój majątek i starała się go odzyskać w sposób zgodny z prawem i uczciwy. Niestety, naprzeciwko siebie miała najtrudniejszego przeciwnika, jakiego może mieć obywatel, organy państwowe i Skarb Państwa.

Mając to na uwadze, wobec okoliczności, w jakich doszło do odebrania rodzinie W. majątku, oraz sposobu przeprowadzenia i zakończenia wskazanych postępowań, proszę Pana Rzecznika o zainteresowanie się niniejszą sprawą i podjęcie zgodnych z prawem działań. Przede wszystkim wnoszę o rozpatrzenie możliwości wniesienia przez Pana Rzecznika skargi kasacyjnej na podstawie art. 398¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego bądź skargi nadzwyczajnej w oparciu o art. 89 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym. Wszelkie dokumenty dotyczące przedmiotowej sprawy są w posiadaniu Sądu Okręgowego w Katowicach, Sądu Apelacyjnego w Katowicach oraz Krajowej Administracji Skarbowej w Katowicach.

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka

**Odpowiedź
BIURA RZECZNIKA
PRAW OBYWATELSKICH**

Warszawa, 3 stycznia 2020 r.

Kancelaria Senatu RP

Szanowni Państwo!

W odpowiedzi na pismo z dnia 22 października 2019 r. (BPS/043-85-2445/19), zawierające wniosek skierowany do Rzecznika przez Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, p. Czesława Ryszkę w imieniu: p. A.W., p. W.W. oraz p. F.L., w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora na 85. posiedzeniu Senatu w dniu 18 października 2019 r., uprzejmie informuję, iż Rzecznik Praw Obywatelskich pismem z dnia 11 grudnia 2019 r. zwrócił się do Sądu Okręgowego w Katowicach z prośbą o nadesłanie akt sprawy: II C 671/13 (I ACa 760/14). Przedmiotowe akta sądowe wpłynęły do Biura Rzecznika w dniu 20 grudnia 2019 r. Zostaną one poddane analizie

w kontekście podstaw do złożenia przez Rzecznika Praw Obywatelskich ewentualnego nadzwyczajnego środka zaskarżenia w podniesionej sprawie cywilnej. O podjęciu działań w sprawie przez Rzecznika zainteresowani zostali poinformowani odrębnymi pismami.

Z poważaniem

DYREKTOR ZESPOŁU
PRAWA CYWILNEGO
Kamila Dołowska

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Macieja Wąsika

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego zgłosiła się pani M.Z.-N. (zam. ...), prosząc o interwencję.

Dlaczego interweniuję u Pana? Ponieważ 3 sierpnia br. miał Pan Minister audycję w T., w której Pan tłumaczył i ostrzegał przed metodami wyłudzenia pieniędzy. Właśnie taki fakt dotknął panią M. Mianowicie 25 sierpnia br. o godzinie 10.31 zamierzała wypłacić z bankomatu P. SA w Nowym Targu pewną sumę pieniędzy. Niestety, bankomat zamiast wypłacić pieniądze porwał kartę (nr ...). Pani M. weszła do banku i zgłosiła to w okienku. Urzędniczka (nr ...) zażądała od niej dowodu osobistego. Po spisaniu danych powiedziała, że dalej będzie mogła dochodzić sprawy w banku w Krakowie. Niestety, nie dała potwierdzenia tego zgłoszenia (przyszło dopiero 12 września).

Sprawę przejęła Policja i wydawało się, że wszystko zostanie wyjaśnione. Tymczasem jednego dnia zadzwonił fałszywy policjant, który rzekomo mając porwaną kartę, poprosił, aby wyjęła z konta bankowego 30 tysięcy zł, ponieważ chcą coś sprawdzić. Uczyniła tak i już więcej nie zobaczyła ani pieniędzy, ani policjanta.

Należy sądzić, że była jakaś zмова osób w tej sprawie, ktoś przekazał krakowski adres klientki banku, ktoś dotarł do karty, ktoś zagrał policjanta...

Panie Ministrze, skoro zajął się Pan w audycji podobnymi faktami, sądzę, że i w tym przypadku pomoże Pan sędziwej pani M. w dotarciu do sprawców kradzieży. Sprawa jest znana bankowi P. SA w Krakowie i tamtejszej Policji (w Policji sprawę prowadzi p. K. J.).

Z poważaniem
Czesław Ryszka

Odpowiedź

Warszawa, 3 stycznia 2020 r.

Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Czesława Ryszki, złożone na 85. posiedzeniu Senatu w dniu 18 października 2019 r., informuję, że Komenda Miejska Policji w Krakowie prowadzi czynności w celu ustalenia i zatrzymania sprawców przestępstwa, w wyniku którego pokrzywdzona została Pani M.Z.-N. Przedmiotowe dochodzenie zostało objęte nadzorem prokuratorskim i zarejestrowane pod sygn. 3 Ds. 771.2019.

W Komendzie Miejskiej Policji w Krakowie prowadzonych jest około trzystu postępowań dotyczących wyłudzenia środków pieniężnych na tzw. legendę. Sprawcy zazwyczaj wybierają swoje ofiary z ogólnodostępnych w książkach telefonicznych

numerów telefonów stacjonarnych, a następnie tak kierunkują rozmowę, aby osoba pokrzywdzona sama przekazała jak najwięcej informacji o posiadanych rachunkach bankowych i zgromadzonych oszczędnościach. Policja jednoznacznie wskazuje, że w żadnym z tych postępowań nie stwierdzono współdziałania pracowników banków z przestępcami, a wielokrotnie to właśnie oni stanowili źródło zawiadomień organów ścigania.

Z poważaniem

Dyrektor Departamentu
Bezpieczeństwa Narodowego
Kancelaria Prezesa Rady Ministrów
Stanisław Żaryn

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej
Bożeny Borys-Szopy

Szanowna Pani Minister!

W Polsce działa ponad 700 warsztatów terapii zajęciowej, gdzie osoby z niepełnosprawnościami, niezdolne do podjęcia pracy, uczą się czynności życia codziennego i rozwijają umiejętności zawodowe. Uczestnicy zajęć pracują w pracowniach gospodarstwa domowego, tkackich, krawieckich, galanterii drzewnej, techniczno-wikliniarskich czy ogrodniczo-florystycznych. Z warsztatów korzysta ponad 25 tysięcy podopiecznych.

Osoby, które prowadzą warsztaty terapii zajęciowej, alarmują o potrzebie zwiększenia ich dofinansowania. Przedmiotowe placówki od kilku już lat są w bardzo złej sytuacji finansowej ze względu na rosnące koszty ich utrzymania. Znaczną część dotacji z budżetu państwa wykorzystuje się na opłacenie i tak bardzo niskich wynagrodzeń dla pracowników. W kolejnych latach planuje się podnieść płacę minimalną, dlatego również dotacje dla osób z niepełnosprawnościami powinny zostać zwiększone.

Szanowna Pani Minister, dzięki warsztatom osoby niezdolne do podjęcia pracy mają możliwość rehabilitacji zarówno zawodowej, jak i społecznej. To niezwykle ważne miejsca dla osób z niepełnosprawnościami, jednak aby mogły one dalej w odpowiedni sposób funkcjonować, potrzebują większego dofinansowania.

Dlatego zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o ustosunkowanie się do przedmiotowego problemu oraz odpowiedź na następujące pytania.

1. Czy Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej planuje zwiększyć dofinansowanie kosztów rocznego pobytu 1 uczestnika w warsztacie terapii zajęciowej?

2. Czy kierowany przez Panią resort prowadzi konsultacje z przedstawicielami warsztatów terapii zajęciowej?

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

**Odpowiedź
MINISTRA RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 15 listopada 2019 r.

Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na przesłane przy piśmie z dnia 22 października br., znak BPS/043-85-2447/19, oświadczenie złożone przez Pana Senatora Waldemara Sługockiego podczas 85. posiedzenia Senatu RP w dniu 18 października br., w sprawie warsztatów terapii zajęciowej, pragnę poinformować, że w dniu 2 października br. Rada Ministrów przyjęła rozporządzenie zmieniające rozporządzenie w sprawie algorytmu przekazywania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych samorządom wojewódzkim i powiatowym.

Wysokość kwoty na dofinansowanie kosztów rocznego pobytu jednego uczestnika w warsztacie terapii zajęciowej została zwiększona do wysokości 18 096 zł w 2019 r., natomiast w 2020 r. – do wysokości 20 496 zł, w 2021 r. - do wysokości 21 696 zł, w 2022 r. i w latach następnych – do wysokości 22 896 zł.

Należy zauważyć, że wysokość kwot dofinansowania wynika zarówno z oczekiwań środowiska osób niepełnosprawnych, jak i z możliwości finansowych Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Wejście w życie z dniem 1 stycznia 2020 r. rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz wysokości minimalnej stawki godzinowej w 2020 r. stworzy nowy stan prawny i faktyczny, który podlegać będzie analizie zarówno w zakresie wpływu na przychody PFRON, jak i skutków dla funkcjonowania WTZ.

Należy podkreślić, że kolejna zmiana rozporządzenia w sprawie algorytmu przekazywania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych będzie przedmiotem analiz, po uchwaleniu przez parlament ustawy budżetowej na 2020 rok, której załącznikiem jest plan finansowy PFRON.

Pragnę zapewnić, że wszelkie opinie i postulaty wpływające do Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej stanowią cenne źródło informacji o oczekiwanych kierunkach zmian. Wszystkie zgłaszane propozycje są brane pod uwagę przy prowadzonych pracach legislacyjnych.

Z poważaniem

MINISTER

z up. Krzysztof Michalkiewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Grażyny Sztark

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego wpłynęły uchwały Rady Powiatu Świdwińskiego, Rady Miasta Świdwin i Rady Gminy Stawoborze, które wyrażają zaniepokojenie i stanowczy sprzeciw wobec jakichkolwiek planów przenoszenia ruchu międzyregionalnego z linii kolejowej nr 202 Gdańsk Główny – Białogard – Stargard na linię kolejową nr 402 Koszalin – Kołobrzeg – Goleniów. Takie działania spowoduje negatywne i nieodwracalne dla lokalnej społeczności konsekwencje w zakresie społecznym, ekonomicznym i gospodarczym.

Według samorządów przeniesienie części ruchu międzyregionalnego z linii kolejowej nr 202 na linię kolejową nr 402 wiązałoby się z pominięciem przez pociągi międzyregionalne miasta Świdwin i Białogard oraz całego powiatu świdwińskiego i białogardzkiego. Dla mieszkańców powiatu świdwińskiego i białogardzkiego pociągi międzyregionalne stanowią bezpośrednie połączenie z Trójmiastem oraz zapewniają około 50% połączeń do stolicy województwa zachodniopomorskiego, a także do Koszalina czy Słupska, będących jednymi z ważniejszych ośrodków społeczno-gospodarczych regionu, zapewniających mieszkańcom miejsca pracy, leczenia i edukacji.

Zarówno Świdwin, jak i Białogard już obecnie są dość słabo skomunikowane z innymi częściami kraju. Stanowią one jednak ważne węzły przesiadkowe, dlatego brak tych połączeń nie pozostanie obojętny dla ruchu turystycznego i uzdrowiskowego – utrudni, a nawet uniemożliwi skorzystanie z bogatej oferty turystycznej i uzdrowiskowej, m.in. uzdrowiska Połczyn-Zdrój.

Wobec tego proszę o ponowne przeanalizowanie tej sytuacji oraz przedłożenie takich rozwiązań, które poprawią przepustowość linii i skrócą czas przejazdu pociągów pasażerskich, ale jednocześnie zabezpieczą funkcjonowanie połączeń międzyregionalnych w kierunku Trójmiasta i Szczecina dla mieszkańców Białogardu i Świdwina.

*Z wyrazami szacunku
Grażyna Sztark*

Odpowiedź MINISTRA INFRASTRUKTURY

Warszawa, 20 listopada 2019 r.

Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z otrzymanym oświadczeniem Pani Senator Grażyny Sztark, złożonym na 85. posiedzeniu Senatu IX kadencji w dniu 18 października 2019 r., chciałbym poinformować, że Minister Infrastruktury zajmował już stanowisko w kwestii poruszonej między innymi w uchwale Rady Miasta Świdwin, która dotyczyła **analizy zasadności przeniesienia części ruchu międzyregionalnego z linii kolejowej nr 202 Gdańsk Główny – Białogard – Stargard na linię kolejową nr 402 Koszalin – Kołobrzeg – Goleniów.**

Dlatego też, zgodnie z dotychczas prezentowaną koncepcją, uprzejmie informuję, że działania na linii kolejowej nr 402 nie wpłyną na zmniejszenie liczby pociągów obsługujących stację Świdwin oraz innych stacji położonych wzdłuż linii nr 202. Dodatkowo należy zauważyć, że po zakończeniu prac elektryfikacyjnych na linii 402 PKP Intercity SA – we współpracy z organizatorem przewozów – rozważa uruchomienie dodatkowych, komplementarnych pociągów na ciągu komunikacyjnym Trójmiasto – Szczecin, a nie przekierowanie ruchu z linii 202. W takim przypadku, zamiast pięciu obecnie kursujących pociągów w relacji Szczecin – Trójmiasto – Szczecin, kursowałyby w ciągu doby od 8 do 12 par pociągów.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Żaryna

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Od 4 lat współpracuję z ismem „Magna Polonia”. To pismo jest niewątpliwie bardzo prawicowe, jednoznacznie prawicowe. Od redaktora naczelnego otrzymałem email, w którym napisał do mnie następujące słowa z prośbą o interwencję w tej sprawie.

„W ostatnich dniach spadł na nas nieoczekiwany cios ze strony międzynarodowej korporacji P., która to w sposób arbitralny dokonała blokady naszego konta. W mailu, który otrzymaliśmy od P., możemy przeczytać – i tu fragment – że «Nałożyliśmy na twoje konto trwałe ograniczenia. Niedawny przegląd operacji na twoim koncie wykazał, że naruszasz przyjęte przez P. zasady dopuszczalnego użytkowania». Koniec, dalszy ciąg jest mniej istotny.

Mam zapytanie, jak można otrzymać informacje dotyczące tego, co to znaczy, że ktoś naruszył zasady dopuszczalnego użytkowania. Oczywiście strona nie była łaskawa zdefiniować tego fragmentu maila. Rodzi to jednoznaczne przeświadczenie, że mamy do czynienia z czystą cenzurą. Ponieważ w Polsce nie ma urzędu cenzorskiego i powinna istnieć odpowiedzialność za stosowanie cenzorskich metod, to moje zapytanie dotyczy ewentualnego wykluczenia P. z przestrzeni publicznej na terenie państwa polskiego.

Jan Żaryn

**Stanowisko
SEKRETARZA STANU
w KANCELARII PREZESA
RADY MINISTRÓW**

Warszawa, 5 listopada 2019 r.

Pani
Jadwiga Emilewicz
Minister Przedsiębiorczości
i Technologii

Szanowna Pani Minister!

Z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów przesyłam oświadczenie złożone przez senatora Jana Żaryna podczas 85. posiedzenia Senatu RP w sprawie stosowania cenzorskich metod przez międzynarodową korporację.

Prezes Rady Ministrów zwraca się z prośbą o ustosunkowanie się do wniosków zawartych w oświadczeniu oraz przesłanie stanowiska na ręce Marszałka Senatu RP do dnia 28 listopada 2019 r.

Uprzejmie proszę o spowodowanie przesłania kopii stanowiska do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów (Departament Spraw Parlamentarnych).

Z wyrazami szacunku

Łukasz Schreiber

**Stanowisko
MINISTRA ROZWOJU**

Warszawa, 29 listopada 2019 r.

Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Po zapoznaniu się z przypadkiem przedstawionym w korespondencji Pana Senatora stwierdzić należy w pierwszej kolejności, że nie jest we właściwości Ministra Rozwoju rozstrzygnięcie sporów powstałych pomiędzy dostawcami i użytkownikami usług.

W rozpatrywanym przypadku spór wynika ze zidentyfikowanego przez właściciela platformy płatniczej (P.) domniemanego naruszenia zasad dozwolonego jej użytkownika przez wydawcę czasopisma „Magna Polonia”. Niestety, w dostępnej korespondencji Pan Senator nie precyzuje, naruszenia której z zasad, określonych jako „działania zabronione”, miałby dopuścić się poszkodowany w efekcie wydawca. Należy podkreślić, że powzięcie informacji w tym zakresie jest warunkiem do określenia dalszych ewentualnych działań i bez wyjaśnienia tej kwestii – co w pierwszej kolejności powinno się starać się zrealizować w kontakcie między użytkownikiem (wydawcą) a dostawcą (P.) – nie jest możliwe zajęcie rzetelnego stanowiska.

W przypadku niemożności osiągnięcia kompromisu lub uzyskania od dostawcy argumentacji – w opinii strony poszkodowanej – niewystarczającej do uzasadnienia odmowy świadczenia usługi należy wskazać na dostępne możliwości interwencji, tj. skierowanie sprawy do rozpatrzenia przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub skorzystanie z pomocy organu rozstrzygającego spory na terytorium UE (*online dispute resolution*).

Z poważaniem

Jadwiga Emilewicz
MINISTER

